

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 709

ΛΙΘΟΓΡ. Ο ΦΟΙΝΙΣ, Α.Ε.

Η συγκράτησις του άσβεστιού στον οργανισμό μας

Ο ρόλος του φωσφόρου και της βιταμίνης D

Όλοι ξέρουμε, ότι το άσβεστιό είναι ένα στοιχείο απαραίτητο στον οργανισμό μας και ότι η έλλειψή του προκαλεί σοβαρότατες διαταραχές, που κλονίζουν την υγεία μας και μπορούν ν' απειλήσουν και αυτή ακόμη τη ζωή μας.

Τα όστα μας ιδίως (όπως και τα δόντια) απορροφούν τη μεγαλύτερη ποσότητα του εισαγόμενου στον οργανισμό άσβεστιού, από το ένα μέρος για να εξασφαλίσουν την κανονική μας ανάπτυξη (αυτό ισχύει περισσότερο για τα παιδιά) και από το άλλο για να διατηρήσουν τη στερεότητα της αρχιτεκτονικής μας διαπλασέως.

Τα 90 % του άσβεστιού του οργανισμού μας, βρίσκονται στο σκελετό μας και αποτελούν μία μόνιμη προκαταθήκη, που αυξομειώνεται ανάλογα με τις ανάγκες μας.

Οι βιολόγοι υποστηρίζουν, ότι η τροφή μας πρέπει να μας παρέχει ημερησίως 1 γραμμάριο άσβεστιού.

Αλλά ποιος είναι ο ρόλος του άσβεστιού;

1) Αναπτύσσει το σκελετό μας (ιδίως στα παιδιά). Η έλλειψή του οδηγεί στο ραχισμό και τις παραμορφώσεις του θώρακος και της σπονδυλικής στήλης.

2) Παίζει το ρόλο τροχοπέδης του νευρικού και μυϊκού συστήματος. Αυτός ο ρόλος άνηκε κυρίως στο άσβεστιό του αίματος, που πρέπει να διατηρήται στο σταθερό επίπεδο των 100 χιλιοστογράμμων κατά λίτρο. Αν το άσβεστιό που περιέχεται στο αίμα μας κατεβή στα 80 χιλιοστογράμματα (κατά λίτρο), το νευρικό και το μυϊκό μας σύστημα γίνονται εξαιρετικά ευερέθιστα και παρατηρούνται όχι σπάνια τετανικά φαινόμενα (συσπάσεις των μυών κλπ.).

Το αίμα μας, για να διατηρήσει σε σταθερό επίπεδο την περιεκτικότητά του σε άσβεστιό, καταφεύγει στην παρακαταθήκη των οστών. Γι' αυτό, η πτώσις του επιπέδου του περιεχομένου μέσα στο αίμα άσβεστιού, απειλεί όλη την ισορροπία του οργανισμού μας.

3) Ρυθμίζει τις καρδιακές συσπάσεις. Έχει διαπιστωθεί πειραματικά, ότι η παρουσία μεγάλης ποσότητας άσβεστιού μέσα στο αίμα, επιβραδύνει τους καρδιακούς παλμούς, αντίθετα με το κάλιο που τους επιταχύνει. Ουσιαστικά, λοιπόν, ο ρυθμός των καρδιακών παλμών ρυθμίζεται από την ισορροπία μεταξύ του άσβεστιού και του καλίου.

4) Συντελεί στη διατήρησι του απαιτούμενου βαθμού ηλεκτρικότητας του αίματος.

Το άσβεστιό που εισάγουμε με τις διάφορες τροφές, υφίσταται μέσα στον οργανισμό μας διάφορες μετατροπές, που εξασφαλίζουν την αφομοίωσή του. Όταν φθάσει στο στομάχο, χωρίζεται, χωρίς στην επίδρασι του υδροχλωρικού οξέος, από τα άλατα του και μετασχηματίζεται από το ένα μέρος σε χλωριούχο άσβεστιό και από το άλλο σε φωσφορικό άσβεστιό, που αφομοιώνονται ευκολότερα από τον οργανισμό.

Κατά κανόνα, το αλκαλικό περιβάλλον παρεμποδίζει την αφομοίωσι του άσβεστιού. Αυτό συμβαίνει π. χ. όταν τρώμε άφθονα χόρτα ή λιπαρές ούσιες.

Αλλά όλο το άσβεστιό που εισάγουμε με τις τροφές, δεν μένει στον οργανισμό μας. Το μεγαλύτερο μέρος του βγαίνει με τα περιττώματα. Σημασία λοιπόν έχει το ποσοστό του άσβεστιού που συγκρατούν το αίμα και τα όστα μας.

Οι παράγοντες που συντελούν στη συγκράτησι του άσβεστιού μέσα στον οργανισμό μας είναι:

1) Ο φωσφόρος. Ο φυσιολόγος Παυλός, απέδειξε, ότι ένα ζωώ που έχει απόστημα στο στήθος, παθαίνει άσβεστιό, όχι γιατί χάνει γαλά, αλλά γιατί αποβάλλει ένα στοιχείο που περιέχεται μέσα στη χολή και που καλείται φωσφατόση. Το στοιχείο αυτό μετασχηματίζει τα ανθρακικά άλατα του άσβεστιού, που περιέχονται στις τροφές, σε αφομοιώσιμο, φωσφορικό άσβεστιό. Γι' αυτό το λόγο, είναι απαραίτητη η ταυτόχρονη με το άσβεστιό εισαγωγή φωσφόρου στον οργανισμό μας.

2) Η βιταμίνη D, που περιέχεται σε διάφορες τροφές (γάλα, αυγά, βούτυρο κλπ.) και που είναι προϊόν της ηλιακής ενεργείας. Η ποσότης της που χρειάζεται για να εξασφαλισθ η συγκράτησις του άσβεστιού μέσα στον οργανισμό μας, είναι ελάχιστη.

Ο φωσφόρος και η βιταμίνη D, εκτός από τις άλλες πολύτιμες ιδιότητές τους, είναι λοιπόν, απαραίτητα για να εξασφαλίσουν τη συγκράτησι του άσβεστιού στον οργανισμό μας (ανεξάρτητα από την αφομοίωσι του).

Ορισμένες φυσιολογικές καταστάσεις, όπως η ανάπτυξις του παιδιού, η εγκυμοσύνη, η γαλουχίσις κλπ., απαιτούν μεγαλύτερη ποσότητα άσβεστιού. Από τ' άλλο μέρος, ώριμες άσθενειες — ή φυματίωσις βρίσκεται στην πρώτη γραμμή — καθώς επίσης οι βίαιες συγκινήσεις, οι νευρωτικές διαταραχές κλπ. προκαλούν βαθμιαία άσβεστιόσι του οργανισμού, με όλα τα δυσάρεστα επακόλουθα της.

Το γάλα (ιδίως το μητρικό), τα αυγά, τα χόρτα (καρότα), οι καρποί, το τυρί κλπ., συνδυάζουν με τον καλύτερο τρόπο το άσβεστιό και το φωσφόρο. Αξιολογές ποσότητες φωσφόρου, περιέχουν επίσης οι ζμηρικοί καρποί και ιδίως η βρώμη. Η βιταμίνη D, εφ' άλλου, εκτός από τα αυγά, το γάλα, το βούτυρο, το τυρί, τα φρούτα, κλπ., βρίσκεται επίσης στο μωρούνελαίο, στις ρέγγες, στις σαρδέλες του κουτιού, κλπ.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο δειλός νέος μπήκε στο χαρτοπωλείο όπου τον υποδέχτηκε το γλυκό χαμόγελο της χαριτωμένης κοπέλλας.

— Τί επιθυμείτε, κύριε; τον ρώτησε.

— Ω! δεσποινίς, έχω χίλιες δυο επιθυμίες!...

— Μά, τέλος πάντων, τί θέλετε;

— Θάθελα χαρτί για να γράψω έρωτικά γράμματα!

— Έρωτικά γράμματα; είπε η νέα και τον κύτταξε με άπορία.

— Ναί, για ν' ανοίξω την πονεμένη μου καρδιά! της απάντησε ο νέος, στεναζοντας.

— Τί θα λέγατε, κύριε, αν σας έδινα γαλάζιο χαρτί;

— Το γαλάζιο είναι το χρώμα της πίστης. Είναι ακόμα πρόωρο να μιλάμε για πίστι...

— Μήπως θα θέλατε χρώμα ρόζ;

— Το ρόζ συνδέει για πάντα.

— Οί καθώς πρέπει κύριοι χρησιμοποιούν το άσπρο...

— Κί' όταν ακόμα είναι πολύ έρωτευμένοι;

— Καί σ' αυτή την περίπτωση, κύριε. Και σεις φαίνεστε πολύ καθώς πρέπει κύριος και πρέπει να προτιμήσετε το άσπρο.

— Πάει καλά. Δώστε μου άσπρο...

★

Ο δειλός νεαρός στύλωσε το βλέμμα του βαθεία στα μάτια της όμορφης κοπέλλας, που τον κύτταξε χαμογελώντας.

— Θα μπορούσα να σας εμπιστευθώ αυτό που σκοπεύω να γράψω στο πρώτο φύλλο του άσπρου χαρτιού; τη ρώτησε.

— Μά γιατί πρέπει να μάθω έγω τί θα γράψετε; Τί ενδιαφέρο μπορεί ναχί για μένα;

— Για να μου πητε αν τα λόγια μου θαχουνε άπληρησι στην καρδιά της γυναίκας που αγαπώ.

— Σας άκούω, κύριε, αλλά κάνετε γρήγορα, γιατί μπορεί να μη κανέναν πελάτη...

Ο νέος την κύτταξε με τρυφερότητα.

— Αγαπητή, έξαίσια δεσποινίς, που είστε υπάλληλος στο χαρτοπωλείο κι' έχετε γαλανό μάτια, να τί θάθελα να γράψω.

Έδω και λίγες μέρες, καθώς κύτταξα τη βιτρίνα, πλημμυρισμένη από κάρτ-ποστάλ με τρυφερές καρδιές, από κάρτ-ποστάλ μ' έρωτικά ζευγάρια, εσφινικά ή βιτρίνα άνοιξε. Μιά κοπέλλα έβαλε το χέρι της μέσα για να πάρη από κεί ένα δεμένο βιβλίο με κόκκινο δέρμα όπου ήταν γραμμένες οι λέξεις: «Τό ήμερολόγιό μου». Περίμενα πολλήν ώρα με την έλπίδα ότι ο πελάτης που τόχε ζητήσει δεν θα τ' άγόραζε και πως ή όμορφη κοπέλλα θα τό ξανάβάζε στη θέση του. Μά, σε λίγο, ή πόρτα άνοιξε και είδα ένα νεαρό να κρατάει ένα πακέτο, άσφαλώς τό βιβλίο με τό κόκκινο δέρμα. Δεν έφυγα. Είναι την έλπίδα, πως ή κοπέλλα θ' άπικαθιστούσε στη

βιτρίνα τό βιβλίο. Δεν είχα δη ποτέ μου ένα κορίτσι τόσο ώραιό, με μάτια τόσο ούράνια, με στόμα τόσο κόκκινο, με μια τέλεια μύτη, με μπράτσα τόσο στρογγυλά, με στήθος τόσο προκλητικό. Ένοιωθα την ανάγκη να τό σφίξω τρελλά στην άγκαλιά μου. Μάταια περίμενα! Θάπρεπε βέβαια να μπώ στο κατάστημα και να ζητήσω ένα μολύβι, μια πένα, ένα σημειωματάριο, κάτι τέλος πάντων για να την πλησιάσω. Μά δεν είχα τό θάρρος και γύρισα σπίτι μου άπελπισμένος. Εκείνο τό βράδυ, όμως, ή κοπέλλα ήρθε στα δεινρά μου και μου είπε με τό πιο γλυκό της χαμόγελο: «Γράψε μου ένα έρωτικό γράμμα και πές μου ό,τι σου ένέπνευσα». Κί' έπειδή δεν είχα χαρτί για έρωτικά, άλληγοραφία, μπήκα σήμερα στο χαρτοπωλείο σας. Και τώρα βρίσκομαι κοντά στην όμορφη κοπέλλα, τη βλέπω, τη νοιώθω, την αγαπώ όσο ποτέ μου δεν αγαπήσα γυναίκα! Θάθελα να γονατίσω μπροστά της με ή πόρτα μπορεί ν' άνοιξη και να μη κανείς πελάτης...

Η κοπέλλα τον άκουγε εύτυχισμένη, γιατί κατάλαβε πως μιλούσε γι' αυτήν.

— Σ' αγαπώ, της είπε τέλος, και δεν έρω πως να τελειώσω τό έρωτικό μου γράμμα...

Ο δειλός νέος σώπασε κι' έτρεμε άπ' τη συγκίνησι.

Τότε, ή ώραία κοπέλλα του είπτε:

— Αν σας λείπη, κύριε, τό συμπέρασμα της έρωτικής έπιστολής σας, τότε, πρέπει ν' άλλάξετε την αρχή.

— Ν' άλλάξω την αρχή;

— Μάλιστα. Να γράψετε ψηλά στο χαρτί, άριστερά, τ' όνομά σας και τό έπώνυμό σας, τη διεύθυνσί σας και τον αριθμό του τηλεφώνου σας.

— Γιατί;

— Γιατί; του άπάντησε ή ώραία κοπέλλα άναστενάζοντας. Για να μπορώ να σου τηλεφωνήσω γρήγορα, άγάπη μου, για να έρω ποιά θάναι στο μέλλον τό έπώνυμό μου και πού θάναι τό σπίτι μου, όταν θα παντρευτούμε!...

ΠΕΤΕΡ ΤΖΟΝΣ

★★

Η πολυκατοικία των νέγων

Χτίστηκε έσχάτως μια νέα και πολυτελεστή πολυκατοικία στην Ουάσιγκτον. Είναι υπερμοντέρνα, με ταχυτά ασανσέρ, κεραιές τηλεόρασεως, θερμαινόμενο υπόγειο γκαράζ, υπόστεγα ήλιοθεραπείας ήλεκτρικά μηχανήματα που πλένουν τα πιάτα και πού έξαφανίζουν τα σκουπίδια, κι' ένα πλήθος άλλων σύγχρονων κομψών. Υπάρχουν βέβαια, κι' άλλες πολλές τέτοιες πολυκατοικίες στην Αμερική. Αυτή όμως παρουσιάζει τό ιδιαίτερο ότι προορίζεται μόνο για νέγρους. Τά τελευταία διαμερίσματά της έγιναν ένοικιαστα, με νοίκι 34 δολλαρίων τό μήνα για ένα δωμάτιο, κουζίνα και λουτρό, και 44 δολλαρίων, για δύο δωμάτια.

ΕΤΟΣ ΙΕ' ΑΘΗΝΑΙ, 29 ΙΟΥΝΙΟΥ 1952 ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 709

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ιδιοκτήτρια — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ.: 27-135—29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί της εβδομάδος

ΜΑΘΗΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Μεγάλα γεγονότα φαίνεται συντελέστηκαν στην Κωνσταντινούπολη Καλλιτεία κι' εκεί. Τα διοργάνωσε μία τουρκική έφημερίδα για την άνάδει της στάρ Ισταμπούλ. Ζωηρό, φυσικά, τό ενδιαφερον. Συγκίνησι στα παρνευγεία Τό ελληνικό προηγούμενο άνοιξε την έλρηγική των μαθητριών. Έτσι μια μαθήτρια της τελευταίας τάξεως του Ζαππείου της Πόλης, άντλήλαξε τη μαθητική ποδιά με μαγιό και πήρε μέρος στο διαγωνισμό. Η νεαρή όμως Ζαππεία αποκλείστηκε από τις εξετάσεις της.

Άλλα, βλέπετε τα κριτήρια έδω άλλα τα κριτήρια εκεί. Έδω ή αποθέσι. Η συμπαθής μας Νταίζη όχι μόνο δεν αποκλείεται από τις εξετάσεις της αλλά γίνεται και σηματοφόρος του σχολείου της, για να δρέψη τα περισσότερα χειροκροτήματα στις μαθητικές επίδοξες του Σταδίου.

Ύστερα δε από την παρέλασι, άδηγείται στις κερκίδες των επισήμων για να δεχθή τα συγχρητήριά τους. Άφανείς πέρασαν οι άλλες, που δεν πήραν μέρος στο διαγωνισμό. Σάν να είναι πειωμένες αυτές, σάν να είναι εις βάρος τους τό γεγονότα ότι διατήρησαν τό μαθητικό σχημα και δεν δώρησαν ότι ή περίοδος της φοιτήσεως στο σχολείο είναι ή περισσότερο κατάλληλη για ν' αφοιρέσουν τα έξωτερικά και έσωτερικά καλόμενα της γυναικότητας και να παρουσιάσουν στα πλήρη και στους φωτογραφικούς φακούς άκάλυπτα, όπως διώχτηκαν από τους ούρανούς, τό κάλλη τους. Στο περιβάριο όμως τοποθετήθηκαν αυτές, για να προβληθ ή Νταίζη και να γινή τό χαδεμένο παιδί της τάξεως.

Διαφορετικά τό κριτήρια της Πόλης. Σε άπολογία κάλεσε ο Γυμνασιάρχης τη μαθήτριά του και την τιμώρησε με την ποινή του αποκλεισμού.

Τό μέτρο αυτό προκαλεί την έντονη διαμαρτυρία της νέας που ύπογράφεται «Ζαππίς» και κατηγορεί τον κ. Γυμνασιάρχη σάν στοιχείο αντιδραστικό, καθυστερημένο και άπροσάρμοστο με τους άνέμους της εποχής. «Τί άλλο θα διούμε;» της έποχης. «Τί άλλο θα διούμε;» της έποχης. «Τί άλλο θα διούμε;» της έποχης.

Άπορία δικαιολογημένη. Τά παιδια είναι μονοκόμματα. Δυσκολεύονται να καταλάβουν ότι οι κανόνες της ήθικής δεν είναι ίδιοι σε όλους τους τόπους και σε όλες τις εποχές. Ότι εκείνο που ήταν άνήθικο χτες γίνεται ήθικό τό σημεριο. Με τις ποδιές ως τον άστρογαλό έκαναν πριν από λίγα χρόνια ακόμα τις άπορίες έμφανίσεις τους οι μαθήτριες. Σήμερα, αν ή μαθήτριά «Άγνη» Σεινοτυφίδου άρνηθή την ώρα των άσκήσεων ν' άποκαλύψη σε όλη τη γυναικότητα τους τα μπράτσα και τους

μηνούς της, θα «παρτηρηθή» από τον καθηγητή της και στο ένδεικτικό της θα σημειώσουν: «Διαγωγή κακή». Κακή, γιατί δεν άπεκάλυψε όσα αν άποκάλυπτε πριν από λίγα χρόνια, θα την απέβαλλαν από τό σχολείο.

Άλλά δεν είναι μόνο από τη μια έποχή στην άλλη που διαφέρει ή ήθική. Διαφέρει και από μία χώρα στην άλλη. Στην Εύρώπη, αν ο σύζυγος διαπιστώσει ότι ή σύτροφός του στρέφεται και προς άλλες συγγικές θωπιές, δεν τόχει τίποτε να βγάλλη τό πιστόλι του και να την πυροβολήσει.

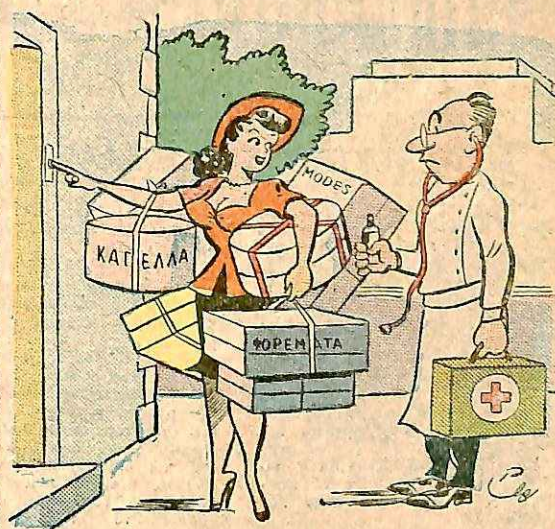
Αν της χάριση τη ζωή, ή ελαφρότερη ποινή που της επιβάλλει είναι να τη διώξη από τό σπίτι του, ή να της στερήση τό δικαίωμα να φέρη τό όνομά του. Ποσο διαφορετικά συμβαίνουν τα πράγματα σε άρισμένες περιοχές της Αφρικής. Εκεί ο οικοδεσπότης που σας φιλοξενεί, διατάσσει τη γυναίκα του να σας συντροφεύει τις ώρες της νυκτερινής σας μωνώσεως. Αν ή σύζυγος άρνηθή, τη σκοτώνει. Αν άρνηθήτε έσεις την προσφορά τό παίρνει για προσβολή και σας διώγει από τη στέγη του που άτιμάσατε με την άνοησί σας...

Άλλά ούτε ή Πόλη απέχει από την Αθήνα όσο ή Εύρώπη από τις άπιδανες περιοχές της Αφρικής, για να είναι διαφορετικά τα κριτήρια της ήθικής, ούτε ή έποχή που αποθεώθηκε ή Αθηναία μαθήτριά και τιμωρήθηκε ή Πολίτισσα, βρίσκονται σε τέτοια άπόστασι ώστε να εξηγηθ ή διαφορετική μεταχείρισι της μιας και της άλλης.

Ιδια ακριβώς ή έποχή και σχεδόν ίδιος ο γεωγραφικός χώρος. Και όμως έδω χειροκροτούν κι' έκει τιμωρούν. Αυτό είναι που δεν χωρά στο μυαλό της νεορής μαθήτριάς. Μήπως χωρά τό μυαλό των ώριμων; Σύμφωνοι ως προς αυτό με την έπιστολογραφία μας. Εκεί όμως που δε θα συμφωνήσουμε μαζί της είναι οι κρίσεις για τη συμπεριφορά του Γυμνασιάρχη της.

Δεν είναι καθυστηρημένος ο παιδαγωγός που άρνείται να ένθαρύνη στασσοποιήσεις και βεντετισμούς. Η στάρ ή μαθήτριά «Έχει και παραέχει τό ελληνικό σχολείο ευκαιρίες για την επίδειξη των επιδόσεων των τροφίμων του. Έπιδόσεις στο μαθητικό, στην μουσική, στη ζωγραφική, στη γυμναστική. Ο διαγωνισμός για την όμορφιά δεν πρέπει ναχή τη θέση του στα μαθητικά θραυα. Πάντα υπάρχει καιρός για ν' αξιοποιήσουν την καλλονή τους οι βιαστικές μαθήτριες. Τό Ζαππείο της Πόλης με την ποινή που επέβαλε στη μαθήτριά του δεν έδωσε δείγμα καθυστηρήσεως. Έδωσε ένα μάθημα σεβαστότητας στην ελληνική παιδεία, που όχι μόνο δεν έμποδίζει την πορεία των μαθητριών της προς τη βορνώδη και αντιπαιδαγωγική δημοσιότητα, αλλά και θερμαίνει με την ένθαρύνισι του εκείνης που, κάτω από τα φώτα των προβολέων έμφανίζουν στα πλήρη τό πολλα γυμνά και τό λίγα ντυμένα τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Έσεις γιατρέ μου, με τον αϊθέρα, νάσαστε έτοιμοι!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

Γαλήνη...

Κοντά σου μ' έφερε ή λατρεία μιάς γαλήνης, που, όπως ό θάνατος, αιώνια κρατά. Κί' έσύ άσυλλόγιστα κι' άλύπητα μου δίνεις την τρικυμία, που ποτέ δεν σταματά.

Μιά τρικυμία που άγκαλιάζει και τυλίγει κάθε μου σκέψη, κι' ανελέητα, σκληρά θοερνεί, κι' όλο άπλώνεται και πνίγει ως και τη λίγη που μου χάρισε χαρά.

Αυτή τη λίγη τη χαρά, την τόσο λίγη, που μοιάζει, αλήθεια, σάν μεγάλη συμφορά και στο θανάσιμο άγκάλιασμά της πνίγει κάθε ίκμάδα μιάς ζωής που σπασταρά.

Μέσα στο βλέμμα σου που τόση λάμψη κλείνει είδα στοργή και τρυφερότητα πολλή κι' έτσι τό πιστεύω πως βρίσκεται ή γαλήνη σε μία ματιά δειλή, θλιμμένη κι' άπαλή.

Όμως τό μάτια τό γλυκά κι' αγαπημένα πουχουν πραότητα θλιμμένων δειλινών, ξάφνου φουρτούνισαν και μ' έρριξαν και μένα στη δίψη άγριων και καύρων ώκεανών.

Σ' αυτά τό μάτια που συχνά καθρεφτιζόταν μιά καλωσύνη γελαστή και παιδική, ποιος να τό πίστευε, ποιος να τό φανταζόταν ότι κρυβόταν μιά ψυχή τόσο κακή!

Τόσο κακή, πούχει άλύπητα σκώσει μιά τρικυμία που τη ζω πρώτη φορά, μιά τρικυμία δυνατή πούχει σκοτώσει ως και τη λίγη που μου χάρισε χαρά.

Λίγη χαρά που ό χρόνος πιά της έχει δώσει μορφή θεοτρελλου όνείρου μιάς βραδυάς λίγη χαρά πούχω πανάκριβα πληρώσει με τόσα δάκρυα των ματιών και της καρδιάς.

Στην τρικυμία τώρα μόνο μου μ' αφήνει και να σκεφθ ή κανείς πως τόσο θαρρώ κοντά σου μ' έφερε ή λατρεία μιάς γαλήνης, που, όπως ό θάνατος, αιώνια κρατά...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΕΝΑ ΜΑΤΣΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

«Ορθη, κοντά στον άντρα μου, κίταζα μ' άπορία την Έλεν, που στεκόταν ακίνητη, δίχως καν να ευχαριστήσει τον πατέρα της για το δώρο. Ο Τζών της είχε προσφέρει ένα θαυμαστό μπουκέτο από τριαντάφυλλα ώχροκίτρινα, με την ευκαιρία της ενδεκάτης επέτειού των γενεθλίων της. 'Αντί να τον αγκαλιάσει και να τον φιλήσει, είχε περιορίσει στη σ' ένα: «Ευχαριστώ πολύ, μπαμπά».

— Πήγαινε, Έλεν, της είπα, να ταχτοποιήσει τα λουλούδια στα θάλα, στην κάμαρά σου.

Με σκυμμένο κεφάλι, ή μικρή Έλεν έφυγε.

— Μήπως τη μάλωσες; με ρώτησε ο άντρας μου. Φαίνεται στενοχωρημένη. Καλύτερα να της είχα δώσει κάτι άλλο.

— Δεν μπορείς εσύ να της αγοράσεις κάτι άλλο; Θά της το φέρης το θρόδι...

— Λυπάμαι, Μαίρη, μά άπόψε δε θα φάω μαζί σας. Ξεχάσες πώς γιορτάζουμε τα γενέθλια της κόρης μας;

— Δεν το ξέχασα. Μά έχω ένα ραντεβού με το συνεταιρισμό μου για δουλειές και δεν μπορώ να το αναβάλω. Θά φάμε μαζί...

Υποχώρησα, αλλά ήμουνα λυπημένη. Όταν έφυγε ο άντρας μου, πήγα στην κάμαρά της Έλεν να δω τι έκανε. Τη βρήκα να κλαίει και τα τριαντάφυλλα ήταν ακόμα τυλιγμένα με το σελοφάν.

— Γιατί δεν τακτοποιήσες ακόμα τα λουλούδια σου; Γιατί κλαίς, μικρή μου Έλεν; τη ρώτησα γλυκά.

— Γιατί ξέρω πως τα λουλούδια δεν προορίζονται για μένα, μαμά...

— Τι θές να πής; — Έπαιξα στο σαλόνι κι' ο μπαμπάς τηλεφωνούσε απ' το γραφείο του. Τ' άκουσα όλαί...

— Τι άκουσες, μικρή μου; Δεν θα κατάλαβες καλά...

— Κατάλαβα καλά, μαμά. 'Ο μπαμπάς έλεγε: «Θέλεις να σου αγοράσω λουλούδια, αγάπη μου; Θά σου φέρω απ' τα ώχροκίτρινα τριαντάφυλλα, που τόσο πολύ σ' άρέσουν». 'Υστερα ο μπαμπάς έκλεισε το τηλέφωνο και γύηκε.

Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει. Έσφιξα τα δόντια μου για να μην φωνάξω. 'Αλλά χαμογελώντας, είπα στην κόρη μου.

— Είσαι μία άνόητη, Έλεν. 'Ημουνα τ' άπογεμα στο κομμωτήριο και μου τηλεφώνησε ο μπαμπάς σου: «Θέλεις να σου αγοράσω λουλούδια, αγάπη μου; Έγώ όμως του απάντησα ότι καλύτερα ήταν να σου τα προσφέρει ο ίδιος. Κατάλαβες τώρα, κουτό παιδί;

Η μικρή Έλεν πίστεψε το μικρό μου «ψέμα» κι' άρχισε να τακτοποιεί τα τριαντάφυλλα στα θάλα. Σηκώθηκα.

— Κάνε γρήγορα, πρόσθεσα. Σ' ένα τέταρτο θά φάμε...

Έπειτα άπελπισμένη, έτρεξα στο γραφείο του Τζών.

Τώρα καταλάβαινα γιατί ο Τζών στενοχωρήθηκε, όταν θγαίνοντας με τα λουλούδια, με συνάντησε στο δρόμο. Και τότε, λέγοντάς μου ψέματα,

μου είπε πως είχε αγοράσει τα τριαντάφυλλα για την Έλεν.

Έμψα στο γραφείο του και βρήκα το καρτέ του, όπου είχε γραμμένους τους αριθμούς των τηλεφώνων των γνωστών του και των φίλων του. Κυττάζοντας, τα μάτια μου έπεσαν σε δυό άρχικά: Σ. Μ. 64-795. Ποιά ήταν ή αντίζηλος μου;

— Έμπρός; ρώτησα. — Ποιόν θέλετε; άκούστηκε μία άντρική φωνή.

— Τόν κύριο Τζών Ρόλντερ...

— Δεν μπορείτε να τον δηλώσω τώρα. Είπε άπασχολημένος...

Και διέκοψε. 'Ημουνα σε μία κατάσταση άγωνίας. Ποιά να ήταν αυτή που μ' άπατούσε;

Το φαγητό ήταν έτοιμο. Πήγα στην τραπέζια όπου βρήκα την Έλεν να με περιμένει. Της είπα πως ο πατέρας της θ' άργήσει. Φάγαμε δίχως ο Τζών να φανεί. Η Έλεν σε λίγο πήγε να πλαγιάσει. Έγώ άγρύπνησα σχεδόν σε μία πολυθρόνα. Θά με πήρε, ώστόσο, ο ύπνος, γιατί όταν άνοιξα τα μάτια μου είχε πιά έξημερώσει. Το ρολόι είχε χτυπήσει τις έφτά, όταν άκουσα το κλειδί στην πόρτα. Ήταν ο Τζών.

Ήρθε και κάθισε κοντά μου. Φαινόταν πολύ κουρασμένος, πολύ θλιμμένος.

— Έκλεινε σε κράτησε ως το πρωί; τον ρώτησα ήσυχα.

— Ναι, Μαίρη.

— Και δεν θυμήθηκες δώλου όλες αυτές τις ώρες ούτε τη γυναίκα σου, ούτε την κόρη σου;...

— Δεν είχα τη δύναμη να θυμηθώ κανένα...

— Κι' έχεις το θράσος ναρθης κοντά μου, αφού πέρασες μαζί της μία έρωτική νύχτα; φώναξε έξω φρενών.

Πέρασα τη νύχτα μου στο προσκεφάλο μιάς έτοιμοθάνατης.

— Πέθανε; ψέλλισα. Πέθανε... άπόψε;

— Ναι. Πάνε δυό ώρες. Όταν τηλεφώνησε χθές το θρόδι, σου απάντησε ο γιατρός. Πέθανε εξ αίτίας μου...

— Έξ αίτίας σου; Τι θές να πής, Τζών; Ποιά ήταν; Τη γνώριζα;

— Ναι. Τη γνώριζες. Ήταν ή Σουζάννα Μόρρι. Την είχα γνωρίσει τρία χρόνια πριν.

— Η Σουζάννα; Και... ήταν φίληνά σου;

— Μιά παροδική περιπέτεια... Τρεις μήνες μετά τη γνωριμία μας την είχα βαρεθεί. Μά ή Σουζάννα με έκτενε να μην την παρατήσω.

— Άλλ' άποκαρτήθηκα απ' αυτή σιγά - σιγά. Γιατί έσένα αγαπούσα, στο βάθος, Μαίρη. Πέρασαν έτσι δυό χρόνια. Προχθές το θρόδι, ή καμαριέρα της Σουζάννας μου τηλεφώνησε πως ή κυρία της ήταν έτοιμοθάνατη. Γι' αυτό το λόγο σ' άφησα κι' έτρεξα κοντά της. Θέλησα τις τελευταίες αυτές ώρες να της δώσω την αταπάτη ότι κάποιος που την αγαπούσε ήταν δίπλα της την ώρα του θανάτου. Ήταν ανθρώπινος οίκτος... ή τύψεις;... Δεν ξέρω...

Ο Τζών έκλεισε. Το χείδεμα άπαλά τα μαλλιά:

— Μην κλαίς, Τζών... αγάπη μου...

Άκούμπησε το κεφάλι του στο στήθος μου. Τότε κατάλαβα πως έπρεπε να παρηγορήσω τον άντρα μου που είχε ανάγκη απ' τη συγγνώμη μου κι' απ' την αγάπη μου...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο οεποτάι

Το θέατρο «Βέμπο», μετά το περυσινό τεράστιο «τραπέζι» του φινάλε, παρουσιάζει έφέτος ένα άλλο σκηνονομαϊκό «τογκ» από τα ώραιότερα. που έχουν εμφανισθή μένοι σήμερα: τις κούκλες που... χορεύουν. Έπίσης το ίδιο θέατρο έχει έφέτος το πλουσιώτερο «οιντώ» που έχει εμφανισθή μένοι σήμερα σε ελληνική σκηνή. από τους σούλιες. συνολικού βάθους 15 όκάδων!

Τέλος το νέο υπαλλέτο του θεάτρου στο οποίο μετέχουν και πολλά κορίτσια που παίζουν για πρώτη φορά το... βάπτισμα της σκηνής. έχει πλέον από δέκα εμφανίσεις με καινούργια κοστούμια άξιας πολλών εκατομμυρίων.

Το «τογκ» όμως με το οποίο συναντιούνται έφέτος τα δυό μοναδικά μουσικά θέατρα. είναι ή «παισινα» της σκηνής με άληθινό νερό. Γεγονός είναι βέβαια ότι ή όπτική απόδοσι με τους καθέστες στο θέατρο «Βέμπο» νάσις στον Άνεο-νίστην είναι περισσότερο έπιτυχημένη, με την διαφορά ότι παρουσιάζεται σ' αυτήν μία μόνο κομωβήτσια ενώ στην πιασινά του «Ακροπόλ» παρουσιάζονται περισσότερες από δέκα!

— Έπειτα από μία σειρά είκσις παραστάσεων στην 'Αλεξάνδρεια και το Κάιρο. ο θίασος του δημοφιλούς κομικού Β. Λογοθετίδη με πρωταγωνίστρια την κ. 'Ιλνα Λιδουκού επέστρεψε πονθές στην 'Αθήνα.

Ο ίδιος θίασος «νύρισε» στα σταύντιο του Κάιρου σε φίλι. την τελευταία μεγάλη έπιτυχία του «Ένα βότσαλο στη λίμνη». Κατά την διάρκεια του νυοίσματος του έρουν. συνέθε ένα πολύ γαριτωμένο έπεισόδιο:

Στην σκηνή που ο Λογοθετίδης... πνίγεται πίνοντας ούισκυ. ή απόδοσι ήταν τόσο ζωτανή. ώστε οι Αιγύπτιοι «όπερα-τόσο» νομίζοντας ότι πνίγεται στα... άληθεια. διέκοψαν τρουαγμένιο το νύοισμα και άνοιξαν να φωνάζουν:

— «Μόγια, μόγια» (νερό. νερό...). Ο Λογοθετίδης φυσικά έκαταδίωκε στα γέλια και οι Αιγύπτιοι τεχνικοί που άντελή, έθηκαν την παρεξήγησι. δεν παρόλειψαν να συνασούν ιδιαίτερος τον δημοφιλή πρωταγωνιστή.

Το νύοισμα όμως της νέας ελληνικής ταινίας στο Κάιρο είχε και μία άπρόοπτη περιπέτεια: Την τελευταία στιγμή που ο θίασος είχε οτάσει στο σιδηροδρομικό σταθμό του Κάιρου, έτοιμος ν' αναχωρήσει. πληροφορήθηκε από τον πασανωτό ότι μία σκηνή γάλασε τελείως και ήταν άπαραίτητο να ξαναγυριστή!

Έτσι τέσσερες ήθοποιόι του θιάσου. ο Λογοθετίδης. ή Λιδουκού. ή Λαλοπούλου και ο Πρωτοπαπας. αναγκάστηκαν να αναβάλουν την αναχώρησί τους. να ξαναγυρίσουν στα σταύντιο και να ξαναπαίξουν την σκηνή με τα ίδια κοστούμια που τους έστάλησαν αεροπορικά από την 'Αλεξάνδρεια. γιατί οι βαλίτσες τους είχαν στο μεταξύ μεταφερθή εκεί.

Στη σειρά των 5 σκέτες του συνεργάτου μας κ. Χο. Χαιοπούλου που θα παυηθούν στο θέατρο «Σαυοτζίη» συμπεριλαμβάνεται και μία έπικαιρη σάτυρα του είδυλλίου 'Αλφ Χάν και της Ειόνης Παπά με τον τίτλο «'Ινκόρνιτο».

Πρόκειται για την περιπέτεια ενός έμπορου ντυμάτας που 'Αλέκου Χάνου που ένογεται στην 'Αθήνα για να πουλήσει το έμπορεύμα του μαζί με την ύποπτοιά του Ειόνη.

Θύματα της συνωνυμίας τους παίνουν στην 'Αθήνα ως το θολικό ζευγάρι που αναστάτωση την Ευρώπη και δίνουν άσφαλν για άλλητάλληλα σπαρταριστά έπεισόδια. Την Ειόνη θα ύποθυθ ή Σμαρούλα Γιούλη.

Στην «Έσση Πόλλυ. έγιναν προτάσεις να παίξουν τον πρώτο όλο στο ελληνικό φίλμ της «'Αν. Ξερόδες» «Το κλειδί της ευτυχίας» εις αντικατάστασιν της «'Ελ-λαμπέτη» που άπεφασιν να έξουοσαστή το κάλοκαίσι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

"Το πορίτσι δέλε δάλασσα"

Χωρίς, λοιπόν, αντίρρηση καμιά κι' αμφιβολία, άρχίζει αυτή την εποχή της «πλάς» ή βασιλεία και φυσικά τα θηλυκά, που περιμένουν μήνες, ν' άνοιξη κήπως ο καιρός, ν' άνοιξουν οι καμπίνες, αίσίως καταπλέουν, στη Βάρκιζα, στη Βάση, για ν' απαλλάξουν τα κορμιά, απ' τα... πολλά τα βάση και προ παντός ή κάθε μία και προ παντός ή κάθε μία να λανσάρη!

Το τολμηρότερο μαγικό στην άμμο ν' αναστήσει «πλουσίας συλλογής». Και βλέπεις, πράγματι μαγικό «πλουσίας συλλογής»: είδων λουόμενες, κορμιά λογής - λογής: Κορμιά κομωτεχνήματα, έλο χυμό και σφρίγος, που το μαγικό τους το ριγέ σου φέρνει άμέσως... ριγέ! Χυτά κορμιά κι' εύτονα κυττάξεις και θυμαίνεις, που λιώνεις, για χατήρι τους και... κρυφαστενάξεις, ή περπατάς στα κάρβουνα, σαν νάσαι... αναστενάξεις, κι' αν έχη... κάλμα ή θάλασσα, έσύ που νά... κα λ μ α ρ η σ!

Βλέπεις ακόμα, φίλε μου, να κάνουν γίλιες τρέλλες με τον άφρο του κήματος... άφρόπλαστες κοπέλλες κι' έσύ... άφρίζεις συνεχώς κι' αναφωνείς: «Τι κοίμα, ή φύσις να μη ή έκανε για λίγες ώρες... κήμα για να χαϊδέω ανάλαφρα και ν' αγκαλιάζω άκόμα κάθε κορμιά υπέροχο κι' αγαλυμένο σώμα. 'Ας μ' έκανε τολλάχστον για λίγες ώρες... αύρα για να δροσίξω και ποή την τόσο τους τη λάβρα! Είπε άδικία τρομερή και κοίμα — μουρμουρίζεις, τον πιο μεγάλο θησαυρό του κόσμου ν' αντικρύξης, να νάι μπροστά στα πόδια σου και σκοοπισμένος χάμο και σ' να χτίξης όνειρα με... βότσαλα στην άμμο!»

Α δής στην άμμο καλλονές, γυναίκες έτσι κι' έτσι, να παίζουν «πόλο» μερικές, άλλες να λιάζωντ' ύπτιες, πολλές που γίνονται, πραγματικές Αιγύπτιας και μερικές που γίνονται, πραγματικές Αιγύπτιας και που σε κάνουν φυσικά, οι τελευταίες ήτοι, Αιγύπτια κι' έσένας και Μεσανατολίτη, γιατί τις τόσες χάρες τους κυττάς άδιακρίτως και κάθε τόσο καί... «ά μ α α α ν» φωνάζεις αθρομήτως!

Κυκλοφορούν στις άμμουδιές άμέτρητες συλφίδες, μοντέρνες Νηοίδες, γοργόνες άσυγνήτες με ξέπλεκα μαλλιά, που μόνο ν' ένα πέραςμα, σου παίρνουν τη... μι λ ι α!

Και μερικές προκλητικές, που θέλγητρα σκοοπάνε και προκαλούν τους άρρενες σαν μυθικές σειρήνες. Με μία ματιά σαν σαιτία τα στήθια τους τρυπάνε κι' εκείνοι εις άνταπόδοσιν τρυπάνε τις... καμπίνες!

Κυκλοφορούν βέβαια κι' υπάρεξες άροκετές, που για την στήλη τούτη έδώ τις βόισκω περιτέες, γιατί' είναι κάτι πλάσματα, ή μάλλον... κα τ α π λ α σ μ α τ α, με πόδια στραβοκάκικα, με κάτι γάμπες σαν... ξ α μ π ό ν με μπράτσα σαν... λ ο ν (κα ν α κ α...)

'Αλλοίθωρες, άλίπαστες, στραβές και στραβοάγονες κι' είν' οι γραμμές τους γενικώς σαν τις «γραμμές τις... (άρονες»!

Περιορίζομαι, λοιπόν, στον πειρασμόν τά... κήματα, που φουρτούνιάζουν καρδιές και πόθους... τ ο υ (κ ν μ ι ξ ο υ ν)

Κι' εκατοντάδες θύματα, φωντάρουν για χατήρι τους και νειάτα χαράμιζον. Γι' αυτό φροντίστε, φίλοι μου, τα μάτια σας ν' άνοίξετε κι' όλους αυτούς τους πειρασμούς, προτού... π ν ι γ η τ ε στους καύμούς, έσεις νά... κα τ α π ν ι ξ ε τ ε!

Είσογράφους: *Μα. Τάδρια & Σοφοκλής Τ.*

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΙ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΩΣΕΩΝ

ΔΙΡΕΑ ΗΜΕΡΟΜ. ΑΡΙΘ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Αδρότης

Είς τους άνθωνας εύρεθείς προχθές της Κηφισιάς κι' έν θνη εξέλιξες έρωτικής αίσιας, τριγύρωθεν ηβάνιζον με βλέμμα γλαφυρόν έπιθυμούν είδυλλιον υπέροχον κι' άέρον.

Και μετ' όλιγον ό! θεοί! ό! τύχη θανμασία! 'Ω! των άγγέλων Χερουβείμ και θεία όπτασία! Είδον νεάνιδα λαμπρόν με λικνιστάς λαγόνας βαδίζουσαν ρευδαστικώς εκείσε κατά μόνας.

Έσπευσον όθεν προς αυτήν κι' έν μέσσω τόσον κήπων — 'Ω! αιδερία ύπαρξις! περιπαθός της ελπον. Και κλινας γόνυ εύλαβώς ως κραταίος ίππότης: Τήν δεξιάν σας προσκυνώ! έτόνισον έν πρώτοις. Κι' έπιθυμών άδρροπρεπώς ν' άρχίσω τους άγώνας: — Προσβλέψατε, συνένστησον, ό μίς, προς τους άν- (θώνας,

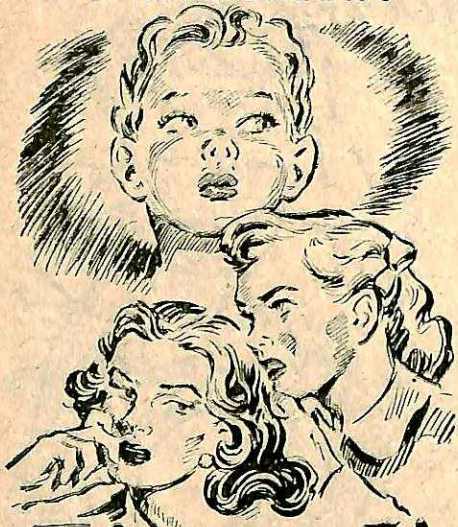
ένθα τα ία άφρονούν και οι εύώδεις κρίνοι κι' έξ άπασών τι θέλετε να δρέψω, δεσποσύνη; Να κόψω, τί χάριν ύμών και δη ά- (νεν έξόδων; Μισογους πανσέδων, κήλυκας ή πέταλα (των ρόδων; Βιολέττας ή ζουμβούλια, μεγίστιας (θανμασίας γαρύφαλλα, λεμονανθούς ή θείας όρ- (τανισίας; Να κόψω τί; Προστάξατε μετ' εύ- (κλεούς τιμής!...

Και τότε ή υπέροχος κι' εύγενεστάτη (Μίς υοι έλεπεν μετ' έμφάσεως κι' άδρότη- (τος καυδόνου: — Ρε γέρο, έξείσε τίποτα; Δεν κό- (βεις τίποτ... λαμό σου; Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΑΛΛΗΝ ΧΑΡΤΙΝΓΚ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το παιδί του έρωτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δυό αδερφές, η Φανή κι' η Σόνια, φέρνουν στον κόσμο από ένα αγοράκι ή καθεμιά. Η πρώτη είναι νόμιμη γυναίκα ενός φτωχού υπαλλήλου, υπερχείλιση από την ελπίδα, ενώ η δεύτερη είναι μια από τις θλιμένες πεταλούδες του εφημέριου έρωτα... Μια νύχτα, το μωρό της Φανής πέφτει και σκοτώνεται και η Σόνια αλλάζει το πεθαμένο μωρό της αδερφής της με το ζωντανό δικό της, για να δώσει σ' αυτό το τελευταίο, ένα νόμιμο όνομα, που θα του εξασφαλίσει αργότερα μια θέση στην κοινωνία. Η Φανή κι' ο άντρας της πεθαίνουν, και η Σόνια μένει μόνη της με τον «άνηψό» της το Γιωργάκη, που είναι στην πραγματικότητα ο γιος της... Η φτωχιά γυναίκα, που λατρεύει με πραγματικό πάθος το παιδί της, το παρακολουθεί με σφοδρή και καυρή με μεγαλότητα σ' την αγάλη της, με σ' στα χέρια της, και το βασίζει σ' ένα από τα πιο πλούσια εκπαιδευτήρια της Αθήνας. Εκεί όμως, τα παιδιά ανιχνεύουν να πληγώνουν με τα λόγια τους το άθωο παιδάκι της άμαρτωλης, ενώ οι υπηρέτες τους εκδίδουν το διευθυντή του σχολείου να διατάξει το παιδί μίας «τέτοιας γυναίκας»... Με παρακάλη η Σόνια, καταφέρνει ν' αναβάλει αυτό το τόσο προσβλητικό διώξιμο του αγαπημένου της παιδιού ως το τέλος του χρόνου. Κι' όταν έρχονται οι σχολικές επιδείξεις, η φτωχιά γυναίκα πάει στο Πανελλήνιο Γυμναστήριο, για να παρακολουθήσει, αθέατη απ' όλους, το παιδάκι της. Αλλοίμονο! Τη διακρίνουν δυό από τις τίμιες κυρίες που ζήτησαν το διώξιμο του Γιωργάκη από το σχολείο και την προσβάλλουν με σκληρά λόγια...

11^{ον} Δε' υπέροσε να κρατηθεί: Σηκώθηκε από τη θέση της γεμάτη ανανάνησι και πλησίασε τις δυό κυρίες που την κούττασαν ψυχρά να προχωρήσει προς το μέρος τους.

— Μπορώ να μάθω, καλές κυρίες μου, τί σας έκανα;... τις ρώτησε με φωνή που τρεμει.

Η υπέρα του Δημητράκη κούττασε τη Σόνια από πάνω ως κάτω, και, χωρίς να της απαντήσει κατ' ευθείαν, γύρισε στη υπέρα του Πανάγου:

— Αναίδια όμως!... μουμυώρισε. Μην της δίνεις καμιά απάντηση... συμβούλεψε ή άλλη με απεριόριστη περιόρησι.

— Άναψε η Σόνια:

— Γιατί να μη μου δώση καμιά απάντηση, μεγάλη μου κυρία; Δε' βλέπετε ότι αξίζω μια απάντηση;... Σας ρωτώ με ποιο δικαίωμα με βλέπετε, με περιφρονείτε;...

Δίπλα στις τρεις γυναίκες, οι άλλοι γονείς που καθόντουσαν στις κοντινές θέσεις άκουσαν μ' ενδιαφέρον τη συζήτηση που ξέσπασε να γίνεται καυγάς...

— Με ποιο δικαίωμα;... συγκατατέθηκε να ρωτήσει η υπέρα του Δημητράκη, κούτταστας τη Σόνια με αφάνταστη κακία.

— Ναί! με ποιο δικαίωμα περιφρονείτε και μένα και το Γιωργάκη;... Με ποιο δικαίωμα επιβάλλετε στο διευθυντή τον σχολείου να τον διώξη;...

Η υπέρα του Δημητράκη δεν είχε πάψει να κούττα τη γυναίκα που της μιλούσε με φλογισμένα ένδοξα μάτια.

— Με το δικαίωμα που έχει κάθε τίμια κυρία να περιφρονή ένα γυναικό του δρόμου!... απάντησε με σφιγμένα δόντια.

Οι διπλανοί άκουσαν τη φοβερή φράση που μαστίγωσε κατάμουτρα τη φτωχιά γυναίκα. Το μυαλό της Σόνιας θλόωσε! Σε μια στιγμή, είδε τον αντίτυπο που θάχε μια τέτοια φράση στη ζωή του λαοτρεμένου της παιδιού... Ξαφνικά, ένοιωσε όλο το οικοδόμημα που είχε χτίσει τόσα χρόνια μ' αξιοθαύμαστη επιμονή κι' ύπουλη ή λατρεία της, να κλονίζεται έτοιμο να γκρεμιστεί σ' ερείπιο!... Όλο αυτό το τοσνικό θέατρο που είχε παίξει με την κακομοίρα τη Φανή, αλλάζοντας το δικό της παιδί με το πεθαμένο παιδί της αδελφής της, κινδύνευε να πάει χαμένο... Ο Γιωργάκης που με τόσες υπερβάσεις θυσίες η υπέρα-του του είχε εξασφαλίσει ένα όνομα, κινδύνευε να πιστιστεί από τη λάσπη που του ρίχνανε με αδιαφορία δυό «τίμιες κυρίες»... Ολ' αυτά, πέρασαν σε μια στιγμή αστραπιαία μέρ' από τη σκέψη της Σόνιας. Κι' η αντίδρασή της ήταν άμεση: Το γέρι της σηκώθηκε από ένστικτο, κι' έπεσε σά δυνατή επιπρακτική τιμωρία πάνω στο μάγουλο της υπέρας του Δημητράκη!...

Η αξιοπερίεπη και τίμια κυρία κεραυνοβολήθηκε κυριολεκτικά από το γαστούκι που δεν το περίμενε ποτέ!... Έμεινε για λίγες στιγμές αιμώλη, σαν απόβλακωμένη, με κατακόκκινο το μάγουλό της και ξεχειλισμένη την καρδιά της από αγανάκτηση... Στο τέλος, μπόρεσε να μιλήσει, με φωνή που τρεμε, στη Σόνια, που με μείνει κι' αυτή το ίδιο αιμώλη ύστερ' από το γαστούκι που είχε δώσει!...

— Δε' φταίει κανένας άλλος, είπε η κυρία, από το διευθυντή που περιόρησε αυτό το σχολείο, που δέχεται τέτοια υποκείμενα ανάμεσα στους αξιοπερίεπες ανθρώπους!...

— Κυρία Καλίνη... μουμυώρισε με ανυπόκριτη συντηδή η Σόνια. Με συγχωρείτε... Ήτανε κάτι που δεν ήθελα ποτέ να γίνω!...

Η άλλη, βλέποντας τη Σόνια να υποχωρή, έγινε εκείνη έσχαλη:

— Αυτό που κανεις, φώναξε θα το πληρώσεις ακριβά, αναίδιαστί!

Οι μικρές «δυοιές»

Η Κική προσπαθεί να συνηθίσει τον άραβονομιστικό της να επιβάλλεται στον έαυτό του και να θυσιάζει διάφορες μικροεχρησιμότητες του. Μια μέρα λοιπόν, του λέει σοβαρά:

— Άκουσε, Νικό! Το ωραιότερο προσόν για έναν άντρα είναι η θέλησις. Μόνον όποιος έχει θέλησις, επιτυγχάνει στη ζωή του. Για να γυναιμάς όμως τη θέλησή σου, πρέπει ν' αρχίσης ν' απαρνηθείς ό,τι σ' ευχαριστεί. Νά, ο αδελφός μου, έτι παραδείγματι, επέδληθη στον έαυτό του κι' έπαυσε να καμνίζει. Κάμε και σ' κάτι παρόμοιο!...

— Ναί, αγάπη μου! Για να σ' ευχαριστήσω, θα υποβληθώ σε μια θύλα ακόμη μεγαλύτερη: Θα πάω από σήμερα να σ' α- φιλάω!...

Σε τρεις ημέρες, η Κική ξαναγορρίζει στο ίδιο θέμα:

— Σέρεις, Νικό, λέει, από σήμερα ο αδελφός μου... ξανάρχισε το κάπνισμα!

Ο ΦΑΚΟΣ

— Ζας ζητώ συγνώμη... μουμυώρισε η Σόνια. Με βίσατε όμως, και δεν ήθελα τί έκανα!...

— Θάπρεπε ναχα την ανατροφή σου, για να υποέσω να κατεβώ ως το επίπεδό σου και να σου απαντήσω με τον ίδιο τόπο!... σύλλισε η κυρία Καλίνη.

Η φίλη της, η υπέρα του Πανάγου, που παροκλούουσε γλωή τη σκηνή, νόμισε πως έπρεπε να επέμβη:

— Όλγα, μ' συνεχίσεις τη συζήτηση μ' ένα τέτοιο πρόσωπο... συμβούλεψε με παγερό μεγαλοπρέπεια τη υπέρα του Δημητράκη.

— Μα δεν είδες, Τζένη;... άφρισε εκείνη. Θα την αφήσουμε να μάς δίνει και σκαμπίλια, αυτή που σ'τά μάγουλά της δεν καταδέχεται καμιά καθώς πρέπει κυρία να λερώση τα χέρια της;...

Θ' κόμισες άκουσε, με απλήρη περιέργεια... Από όλες τις θέσεις, και τις πιο μακρινές, όλοι κι' όλες, είχαν σηκωθεί και παρακολουθούσαν τον καυγά... Η Σόνια κατάλαβε, ότι είχε πιά ανεπανόρθωτα κουρελιαστεί... Κι' η αγανάκτηση την έπνιξε:

Σαν τρελλή, χύμηξε απάνω στην κυρία Καλίνη, την άρπαξε από τα μαλλιά, κι' άρχισε να τη χτυπάει, να τη χτυπάει!... Η άλλη άμυνθηκε όσο μπορούσε πιά καλά. Στον καυγά ανακατεύτηκε, μ' όλο τον άποτροπισμό της, πνούνοθε για την άπεριόριστη σκηνή, κι' η υπέρα του Πανάγου, προσπαθώντας να χωρίση τις δυό γυναίκες που δερνόντουσαν αλύπητα... Η Σόνια άρπαξε κι' έκρινε από τα μαλλιά, κι' άρχισε να τη χτυπάει μαζί με την άλλη, να την ξεσκίζει με τα νύχια της, σαν εξαγριωμένη ύαινα!...

Όλες οι κερκίδες αναστατώνθηκαν!...

Κι' ο κόσμος άρχισε να τρέχει από παντού, για να παρακολουθήσει το θέαμα... Δυό-τρείς προσπαθώντας να χωρίσουν τις τρεις γυναίκες, πούχαν άποτέλεσμα ένα τραγικό ματωμένο σύμπλεγμα... Το καταφέρναν με πολύ κόπο.

Η Σόνια σπάρταρουσε, χτυπιότανε, κλωτούσε, δάγκωνε, για να φύγη από τα χέρια που την κρατούσαν... Σά νάβλεπε μια και καλή να ξεφύγει απάνω στις δυό αυτές έλκενες γυναίκες, όλο το παλιό χρέος της στην κοινωνία... Στο τέλος, τρεις άντρες, ανάμεσα τους κι' ο διευθυντής του σχολείου, πούχε τρέξει αναστατωμένος στον τόπο του άπεριόριστη επεισοδίου...

Μπορέσαν να συγκρατήσουν τη Σόνια. Τότε οι δυό κυρίες έμφανίστηκαν σ' όλα τα τραγικά χάλια τους: Ξεμαλλιασμένες, τα τραγικά χάλια τους: Ξεμαλλιασμένες, με τα μάτια τους πληγωμένα, με τα χέρια τους ματωμένα, σε κακά χάλια καθεμιά!... Η υπέρα του Δημητράκη έκρινε τότε σκόπιμο να λιποθυμήσει! Η υπέρα του Πανάγου άρκεστήκε μόνο ν' αναλυθεί σε κοπετούς!...

Τι άχαρη κτηρία σκηνή!... φώναξε ανάμεσα στους λυγμούς της. Κυρίες διευθυντά, συχαρητήρια θερμά για τις κυρίες που καλείτε στις επιδείξεις σας...

— Μα, κυρία Ζαμμή!... Είπε, βλέπετε, κηδεμόν μαθητού... προσπαθώ να δικαιολογήθω ό φτωχός ο διευθυντής.

— Τόσο το χειρότερο για σας, που μαζεύετε τέτοια αποδράματα στο σχολείο σας!... σύλλισε η Ζαμμή. Δεν μπορείτε να χετε σχολείο με τέτοιους μαθητάς ανάμεσα στα παιδιά των τιμίων οικογενειών...

Η Σόνια σάπαινε, λαχανιασμένη, με τα μάτια της πεταμένα έξω, γλωή, αναστατωμένη...

Ο διευθυντής γύρισε προς το μέρος της αύστηρος:

— Κυρία, αυτό που κάνατε σήμερα, θα το πληρώσετε ακριβά!... της έπτε σκληρά. Ξερετε καλά τί είχα άποφασίσει και με παρακαλέσατε με δάκρυα ν' αναβάλω την άπόφασή μου!... Είχα την άφείλα να συγκινηθώ από τα δάκρυά σας, φέλεια να συγκινηθώ από τα δάκρυά σας, ενώ έπρεπε να κάνω ό,τι μου επέβαλλε η άμυνα του σχολείου μου... Και αυτή την άφέλειά μου πληρώνω σήμερα!...

Η Σόνια σάπαινε. Τί να πη; Στο δημόσιο αυτόν εξευτελισμό της, δε χωρούσε άπάντησι, δεν υπήρχε άμυνα... Έδλεπε όλο τον κόσμο να την κατηγορή, όλους όλο τον κόσμο απάνω της για να τη σκί- νά πέφτουν απάνω της για να τη σκί- νά πέφτουν απάνω της... Και δεν ήτανε κανένας σουν αλύπητα... Και δεν ήτανε κανένας ανάμεσα σ' όλους αυτούς που παρακολου-

θούσανε τη σκηνή που να την υπερασπιστή!... Κατάκοπη, εξουθενωμένη, ένοιωσε έπιτακτική την ανάγκη να πέση για να μη σηκωθεί ποτέ!... Άκουγε σαν σε όνειρο τη φωνή της Ζαμμή να στοιγγίλιζε σ' αυτή της, άκουγε το διευθυντή να φωνάζει κι' αυτός...

Ξαφνικά, μια άλλη φωνή, άντρκή, βαρειά, έπιβλητική, άκούστηκε ανάμεσα στις άλλες, τις έχθρικές:

— Έχετε άπολύτως άδικο, κύριε διευθυντά, και σεις, κυρία μου!...

Κατάπληκτη η Σόνια, άνοιξε τα μάτια της, που τάχε μισοκλείσει, γεμάτη άπογοήτευσί και κόουρασι, κι' άντίκρουσε μπροστά της έναν άνδρα που γκρίζο, κομψό, που μιλούσε αύστηρα στη Ζαμμή και στο διευθυντή.

— Έχω άδικο;... φώναξε η Ζαμμή έ- ξω φρενών.

— Άπολύτως, κυρία μου!... απάντησε ο άγνωστος υπερασπιστής. Παρακολούθησα όλη τη σκηνή από την άρχή, και, μ' όλο που η κυρία παραφέρθηκε, έχει το δικό με το μέρος της...

— Κύριε Λαμπρινέ! προσπαθώ να δικαιολογήθω ο διευθυντής. Ίσως δεν ξερετε...

— Τί; τον έκοψε ο γκρίζος κύριος. Ότι δυό κυρίες με φαινομενικά καλή άνατροφή, προσβάλλανε με τα χειρότερα λόγια μια άλλη κυρία, χωρίς να τους φταιξη καθόλου!...

— Κυρία! έκανε η Ζαμμή με άπεριόριστη περιόρησι.

Ο Λαμπρινός την κούτταξε έπίμονα:

— Κυρία, δε λέγεται μόνον εκείνη που χαρίζει μόνη της αυτό τον τίτλο στον έαυτό της, τόνισε ξερά, αλλά εκείνη που την κάνουν οι πράξεις της, ή συμπεριφορά της αξία γι' αυτό τον τίτλο!...

— Μήπως είσατε κανένας από τους πολλούς μνηστήρες αυτής της Πηνελόπης του καιρού μας;... στρίγγιλλε η Ζαμμή. Ο γκρίζος κύριος χλώμισσε κι' έσφιξε τις γροθιές του:

— Δίνω το λόγο της τιμής μου, ό,τι την κυρία τη βλέπω για πρώτη φορά... βεβαίως. Δεν ξέρω ούτε τ' όνομά της!...

— Τότε, είσατε ένας αξιοθαύματος ίππότης... τον ερωτεύτηκε η Ζαμμή. Συχαρητήρια για το ποινόν της Δουλτσινέας σας, κύριε Δον-Κιχώτη!...

Ο Λαμπρινός έκανε μισό βήμα μπροστά με σφιγμένες τις γροθιές του:

— Δυστυχώς, είπε με συγκρατημένο θυμό, είν' αδύνατο να σας απαντήσω όπως σας αξίζει, ευγενικά μου κυρία!... Εύτω χώς όμως, ό,τι σας τιμώρησε και σας και την έλκενη φίλη σας, αυτή που προσβάλλετε τόσο άδικα... Άς έλπισώ η τιμωρία σας να είναι άρκετή προς το παρόν, και να μην αναγκάσετε κι' άλλους να σας τιμωρήσουν με τον ίδιο ή με σκληρότερο τρόπο!...

Γύρισε στη Σόνια ο ευγενικός άνθρας, και συνέχισε:

— Δεχτήτε το μπράτσο μου, κυρία μου... Τώρα πούχετε ν' άκουμπήσετε κάπου, βεβαιώθω ό,τι θα το σκεφτή κανείς πολύ πριν σας προσβάλω!...

Δακρυσμένη, η Σόνια, στήριχτηκε άπάνω στο μπράτσο του υπερασπιστή της. Το πλήθος των περιέργων άνοιξε μ' ένα ψιθύρισμα θαυμασμού και τους άφησε να περάσουν... Ο διευθυντής έμεινε πελαγωγμένος, άποβλακωμένος στον τόπο του καυγά, προσπαθώντας να κατευνάσει τη Ζαμμή και να φέρη στα σύγκαλά της τη λιθομυισμένη Καλίνη. Αυτή η τελευταία όμως, μόλις ένοιωσε ό,τι η Σόνια είχε άπομακρυνθή συνήλθε μόνη της...

— Ποι είμαι;... ψιθύρισε σαν να γύριζε από τον άλλο κόσμο.

— Το έπεισόδιο κατέληξε εις βάρος μας, Όλγα!... της ψιθύρισε η Ζαμμή βιαστικά σ' αυτή.

Η Καλίνη κούτταξε με αφάνταστο μίσος το ζευγάρι του Λαμπρινού και της Σόνιας ν' άπομακρύνεται, και απάντησε:

— Αυτό θα το δούμε, αγαπητή Τζένη!...

ΙΕ'

Ο Λαμπρινός ώδηγησε τη Σόνια σε μιάν έρμηκή γωνία του Πανελληνίου.

— Προσπαθήστε να φτιαχτήτε λίγο, κυρία... της έπτε μαλακά.

— Η Σόνια του χαμογέλασε σά χαμένη.

— Δεν είναι και πολύ εύκολο... μουμυώρισε.

— Γιατί;

— Δεν έχω ούτε καθρέφτη...

— Δεν έχετε καθρεφτάκι στη τσάντα σας;...

— Ναί!... Άλλά, πρέπει κάποιος να μου κρατήση...

— Εγώ... Δώστε μου!...

Άνοιξε την τσάντα της η Σόνια κι' έβγαλε από μέσα το καθρεφτάκι της και την τσαςάρα της. Υποχρεωτικός, ο γκρίζος κύριος, κράτησε μπροστά στα μάτια της το καθρεφτάκι, και η Σόνια άρχισε να χτενίζεται. Ύστερα βάφηκε, έβαλε λίγη πούντρα στα μάγουλά της, προσπαθώντας να σκετάση μ' αυτή δυό βαθείες γρατσουνιές, κι' ύστερα γύρισε στο Λαμπρινό μ' ένα χαμόγελο:

— Πώς είμαι τώρα;...

— Κάπως πιο συγυρισμένη... απάντησε εκείνος. Δεν έχετε τώρα και καμιά γρατσουνία, να πιάσετε αυτό το σκίσιμο της μπλούζας σας;...

— Καρφίτσα;... Πού να τη βρώ;...

— Σταθήτε. Ίσως έχω εγώ... έκανε ο ευγενικός άνθρας.

Έψαξε πίσω από το πέτο του σακακιού του, έβγαλε μια καρφίτσα και της την έδωσε.

— Προσπαθήστε να ταχτοποιηθήτε πρόχειρα... της έπτε.

Με την καρφίτσα η Σόνια έκλεισε κάπως το σκίσιμο της μπλούζας της.

— Δεν ξέρω με τί λόγια να σας ευχαριστήσω... ψιθύρισε.

— Δεν αξίζει τον κόπο... Άλλά τώρα, πρέπει να πάμε να βρούμε τη Λιλή!...

— Πουά εινε η Λιλή;

— Η κόρη μου!...

— Ά! Έρχεται στο σχολείο;

— Ναί!... Στο νηπιαγωγείο... Το δικό σας το παιδάκι!...

Ξεροκατάπιε η Σόνια:

— Εγώ... Δεν έχω παιδάκι!... απάντησε με κόπο.

— Τότε; Για ποιό παιδάκι ήρθατε στις επιδείξεις;

— Για... το παιδί της πεθαμένης αδερφής μου... Το Γιωργάκη Σπανέλη!...

— Ά! Έχετε το ανηψάκι σας;...

— Τόχω σαν παιδί μου!... βιάστηκε να προσθέση η Σόνια, σά ντροπισμένη, πούχε αναγκαστή να πη ψέμματα σ' αυτό τον έδοχο άνθρωπο... Δεν έχει άλλον προστάτη έκτος από μένα!...

Το ίδιο όπως κι' η μικρή μου Λιλή!...

ΕΝΑ ΜΑΓΙΟ ΑΠΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

Το υπανισθό που φορεί ή ώραία αυτή Άμερικανίδα εινε ύφασμένο από λάστιγο και χουσεές κλωστές των 18 καρατιών! Θα νόμιζε κανείς ό,τι το γεγονός αυτό καθιστά το μαγιά πανάκριβο. Κι' όμως τα γουά νήματα εινε τόσο λεπτά, ώστε έπιτάσσον στους κατασκευαστές του «Χρυσού μαγιά» να το προσφέρουν μόνο με έκατό δολλάρια.

Τό να έην ιδιωτική «πισίνα» στον κήπο του ένας ήθοποιος του Χόλλυγουντ, αποτελεί σύμβολο και απόδειξη επιτυχίας. Τα πολυτελή όμως αυτά εξαστήματα των κήπων των αστέρων δεν έχουν διακοσμητικό μόνο σκοπό. Οί πιο πολλοί απ' τους καλλιτέχνες της Μέκκας του κινηματογράφου είναι ικανοί κολυμβηταί και επιδίδονται σ' αυτό τό σπόρο όσο συχνότερα μπορούν.

Τό φετινό καλοκαίρι, η Τζίν Σίμμονς απόκτησε για πρώτη φορά δική της πισίνα, στον κήπο του σπιτιού της. Τό σχήμα της μοιάζει με φασόλι και την περιβάλλουν δέντρα ψηλά και πυκνά. Ένώ ο Στιούαρτ Γκορντίζερ, ο σύζυγος της Τζίν, απουσιάζει έξ αιτίας της δουλειάς του, η Τζίν περνάει ολόκληρες ώρες

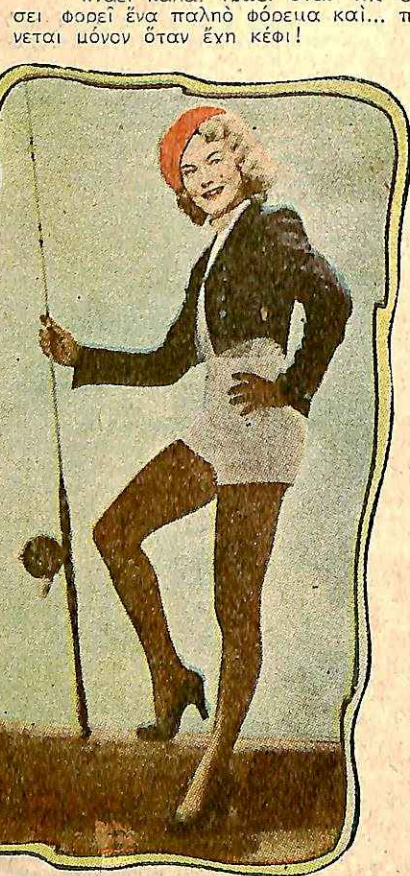
Βουτιές, ψάρεμα και... ευπολυσία

ρα έχει και τη μαγιά των οικιακών ζώων και διατηρεί ένα σκυλάκι της Πομερανίας, δυο γουσόψαρα κι' ένα άλλο μικροσκοπικό άσπρο σκύλο. Όταν βρίσκεται ανάμεσα στα ζώα της είναι στο στοιχείο της.

Οί περισσότερες πισίνες του Χόλλυγουντ έχουν κατασκευασθή, βέβαια, από τεχνίτες. Οί περισσότερες όμως όχι όλες. Η γνωστή χορεύτρια Ντόρις Νταϊύ π.χ. έχει βαλθή τώρα να φτιάση μόνη της τη δική της! Φαίνεται όμως ότι τα βρίσκει κάπως σκούρα κι' αποφάσισε να ζητήσει τη βοήθεια όλων των φίλων και γνωστών της!

Μιά άλλη στάρ η Ρουθ Ρόμαν, έκαμε μιά επιπόνη για οικονομία χρόνου: Έχει ανοίξει δηλαδή μιά πόρτα σ' ένα απ' τους τοίχους του σπιτιού της, κι' έτσι μπορεί κάθε πρωί να σηκώνεται απ' το κρεβάτι της και να παίρνει βουτιά κατ' ευθείαν μέσα στο νερό, χωρίς να την ιδή κανείς απ' τους προοιόνους επισκέπτες! Κατόπιν κάνει μιά ώρα εϊφασκία γιατί είναι τό σπόρο της άρεσκίας της.

Η Πατρίτσια Γουάιμορ έχει διαλέξει ένα ώριμο έ-

Η Πατρίτσια Γουάιμορ δεν αγαπάει μόνο τό κολύμπι, αλλά και τό ψάρεμα.

Την ίδια μαγιά έχει κι' η Έλίζαμπετ Ταϊύλορ. Δεν γάνει ευκαιρία πού να μη φύγει για την ακροθαλασσιά, μαζί με τα δυο σκυλάκια της.

Θέλετε να κάνωμε τώρα κι' ένα μικρό γύρο στην Εύρώπη: Αρχιζούμε απ' τα αγγλικά κινηματογραφικά στούντιο του Έλστρον. Η Τζόαν Κόλινς μιά νέα καλλιτέχνις μόλις 18 ετών μελαχροινή γόψα με μαύρα μάτια και μαλλιά απόφοιτος της Βασιλικής Ακαδημίας Δραματικής Τέχνης εργάζεται τώρα για δύο φιλμ συνεχρών.

Όσotόο βρίσκει καιρό να συνεχίση την προπόνησή της στο κολύμπι σε μιά γειτονική πισίνα.

Αλλά κι' η ξανθή Χριστίνα Νόρντεν συμμερίζεται αυτό τό πάθος κι' είναι άριστη κολυμβήτρια — και νοπευτική νεαρίδα!

Στη Γαλλία, η Ζακελίν Πιερέ, έξασκεϊται καθημερινώς στην πλάζ. Κι' η σπιρτόζα Ιταλίδα Κάρα ντελ Πότζιο, πού θαυμάσαμε στο φιλμ «Φλογισμένη σάρκα» έχει καταρτίσει μιά περίφημη συλλογή από τά κύπελλα και τά μετάλλια πού έχει κερδίσει, σε διαφόρους κολυμβητικούς αγώνες.

A. KINPK

Η Βέρα Έλλεν λατρεύει τά θαλάσσια σπόρ, κάθε μέρα μέσα στο νερό. Δεν είναι άλλωστε καθόλου κακή κολυμβήτρια, όπως απέδειξε στο φιλμ «Γαλάζια Λίμνη».

Ένα έπεισόδιο του κολυμβητικού σπαδίου της την κάνει ακόμη να κοκκινίση από ντροπή. Συνέβη στο περυσινό Φεστιβάλ του Διεθνούς Φίλμ στη Βενετία. Ένώ έκανε βουτιές στο μαγευτικό Λίντο, της έπινε τό άπάνω ήμισυ του μαγιά της! Έσπευσαν άμέσως άλλοι λουόμενοι προθυμότατοι να τη βοηθήσουν. Έκείνη όμως τους παρακάλεσε:

— Κάμετέ μου τη γάσι ν' απομακρυνθήτε λίγο. Αυτό μόνο θέλω από σας!

Υστερα μ' ένα αξιοθαύμαστο μακροβούτι, βρήκε τό ναιμένο ούχο της και τό φόρεσε πριν ξαναγεβή στην επιφάνεια!

Άλλη λάτρη του νερού είναι η έξαιρετική χορεύτρια του Χόλλυγουντ Βέρα Έλλεν. Στις ώρες πού της άφινε έλεύθερος τό νύχτισμα του νέου φιλμ «Οραία της Νέας Υόρκης» με τό Φρέντ Άσταιο έσπευδε να βουτήση στη θάλασσα ή σε μιά πισίνα. Συνήθως την περιτριγυρίζουν τότε όλοι οι γάτες κι' οί σκύλοι της γειτονίας προσηλώνοντας να τις τσίση Γιστί, έκτος απ' την άνάπη της για τά σπόρ (κολύμπι, τρέξιμο, Ιππασία) ή Βέ-

Η Ρουθ Ρόμαν, μετά τό κολύμπι, κάνει εϊφασκία.

Αντζέλα Τζέρμενς

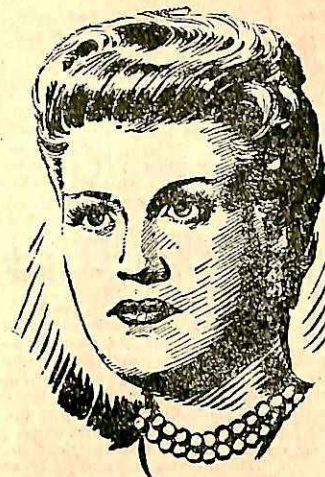
Πλαστοπροσωπία...

— Κι' αὐτός δ' ἐκλεκτός — τί θαῦμα!
— βρέθηκε κάποτε. Βρέθηκε στο χαρτί. Ἡ
Πόπη διαβάσε ἀπληστα τὴν ἐπικλυσή σου
μιά γωνιά κάποιας ἐφημερίδας: «Νέος μὲ
πυρρενικά αἰσθητά, ζητάει ἀλληλογραφία μὲ

A black and white portrait of a woman with short, dark, wavy hair. She is smiling and looking slightly to the right. She is wearing a dark, off-the-shoulder dress and a pearl necklace. The background is a textured, mottled grey.

Ποιν από δυο περίπου χρόνια, μία σπάο τη "Αργεντινή" ή Τίλντα Τάσσο, πού λησασαίόθηκε στήν πατρίδα της ώς «ατομική βούβα της Ν. Αμερικής» έφτασε στή Γαλλία γιά να παρουσιάσει μία ταινία της. Από τότε όμως έγκαταστάθηκε στή γαλλική πρωτεύουσα, όπου γνώρισε έξαιρετικές θεατρικές και κινηματογραφικές έπιτυχίες. Τώρα ή Τίλντα ανάκαλυψε ότι έχει παππούς της καταγόταν από τήν Γερμανία και σκοπεύει να έκμεταλλευθί τήν καταγωγή της αὐτή γιά να κυριεύει ένα φίλμ στά στυλνίτι της Δ. Γερμανίας.

«Ένας καλοστεκνώνων...
Τρέβω Μπέρδα, κατοίκους...
λουθ (Μινεκόττα), είχε...
τήση σε γάμο την 29ετία Χέλν Πομεράτι,
που ήταν ταίριας σ' ένα υπάρ. Ή αίτιας
αυτή, όμως, φαίνεται ότι προέβλεπε την δ-
μορφή Χέλν, που αρραβεί αμέσως μία υπο-
τίλια και τον χτύπησε μ' όλη της τη δύ-
ναμη στο κεφάλι. Ο δυστυχισμένος έβρινε
στον τύπο.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησούλες

* || Σιμὸν Σιμὸν λακ

★ Ο Ράλλος Βαλόνε, πρωταγωνιστής του φιλμ «Πέρα από τα σύνορα» υπήρξε ποδοσφαιριστής και δημοσιογράφος ποδοσφαίρου. Σήμερα, ύστερα από άκατοκτητο θρίαμβους, δήλωσε ότι θα εγκαταλείψει τον κινηματογράφο για να ξαναγωνιστεί στο άγνωστο του ποδοσφαίρου.

DAT KENENTY

Μαθήματα γαλλικῆς

Καὶ τελειώνουμε αὐτὸ καὶ πιά-
ναμε ἄλλο κι' ἐπειτα ἄλλο κι'
ἀπὸ κουβέντα γρῦ. "Ὡσπου, μιὰ
μέρα, τὸν συνέλαβα νὰ κουβεν-
τιάξῃ μ' ἓνα Γάλλο στὸ δρόμο

— Κάνετε γρήγορα, παιδιά. Σὲ δυὸ ὥρες, θ' ἀρχίσουν ν' ἔρχονται οἱ καλεσμένοι γιὰ τὸ ἐγκαίνια τοῦ σπιτιοῦ!...

να. Δεύτερο τρίμηνο δὲν ἔμεινα.

Τότε ἀκριβῶς, ἕνας καλὸς φίλος, μου εἶπε:

— Θὰ σὲ συστήσω ἐγὼ σὲ μιὰ δασκάλα, νὰ μαθῇς γαλλικά. Τὴ μαντάμ Μαρὶ.

— Φανταστὴ!

— Ὄχι. Ἑλληνίδα εἶνε, ἀλλὰ μιλάει τὰ γαλλικά φασοῖ. Καὶ μου εἶπε ἀν ἐρῶ νὰ τὴς συστήσω μαθητὰς, γιὰ παραδόσεις.

Μιὰ παντὴρ σκέψι, μου ἦρθε στὸ σκανδαλιάρικο μυαλό μου.

— Ὁμορφ!

— Μὰ ἐσύ, γιατί, θές νὰ πᾶς;

Γιὰ νὰ μάθῃς γαλλικά, ἤ...

— Γιὰ νὰ μάθῃς γαλλικά, βέβαια. Ἀλλὰ, ἀν μπορούσε, μαζὶ μὲ τὸ μᾶθημα, νὰ γινόταν καὶ κανένας ἄλλος συνδυασμός...

— Ὄχι. Εἶνε μιὰ κυρία πλινκωμένη καὶ σοδορή.

— Δὲν πειράζει. Ἄς πᾶμε γιὰ τὰ γαλλικά.

Μιὰ ξερακιανὴ γυναίκα, ὡς

πενήντα πέντε χρόνων, μὲ τὰ μαλλιά δεμένα κατὸς στὸ κεφάλι. Αὐτὸς ὁ κώτσος, ἐμοῖζε μὲ

κεῖνο τὸ στρογγυλό πρᾶγμα πού βάζουν οἱ κουλουριτζήδες στὴν

κεφάλια τους, γιὰ ν' ἀκουμπᾶνε τὸν τοβὰ μὲ τὰ κουλούρια. Φορούσε καὶ γυαλιά. Καὶ εἶχε τὸ

φύρεμά της ἀνοιχτὸ ἀπάνω, σὲ τολμηρὸ ντεκολτέ, ἀπ' ὅπου

προβάλλαν κατὰ κοκκάδες πού ἔδειχναν, ὅτι ἡ μαντάμ Μαρὶ, δὲν

συνήθιζε νὰ καλοτρώῃ. Σπιτάκι μάλλον φτωχικό, στολισμένο μὲ διάφορες γλάστρες.

— Μπὸν σουάρ! Μπὸν σουάρ! μὰς εἶπε μόλις μὰς εἶδε.

Μὰς δέχτηκε μ' εὐγένεια καὶ φλυαρία. Ἐλεγε, ἔλεγε, ἔλεγε ἑλληνικά βέβαια — μιὰ πού ὁ

φίλος μου ὁ Κωστάκης ἦταν ἄθωος ἀπὸ ξένες γλώσσες — ἀλλὰ

πὺλ πὺλ καὶ πὺλ ἀνακατέυε καὶ καμμιὰ γαλλικόουρα.

Μόνο στὴ γὰτὰ της μιλούσε ἀμινὴ γαλλικά:

— Ζιζή! Σουαγιέ σάζ. Ἀσέγιε δὲν ἂ βοτρ πλάς!

Τέλος πάντων, τὰ συμφωνήσαμε. Μάθημα τρεῖς φορές τὴ βδομάδα, τόσο τὸ μῆνα, χωριστὰ τὰ τοιγάρια, πού τ' ἄρχισε ἀπὸ

τὴν πρώτη στιγμὴ:

— Βοὺ θυμέ!

— Οὐί!

— Ντόνε μουά ὦν σιγκαρέτ, σὶλ βου πλάι!

Καὶ πᾶσι τὸ πρῶτο.

Μὲ ρώτησε ἀν εἶνα προχωρήσει στὴ γλώσσα. Τὴς εἶπα ὡς ποιεῖ σημεῖο εἶχα φτάσει. Ἀλλὰ ἡ

μαντάμ Μαρὶ μου δῆλωσε:

— Ἐγὼ θὰ σὰς παρῶ γιὰ ἀντάριο. Σποκόον, ὅτι δὲν ξερετε λέξι. Θ' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ

ἀντε-σε-ντε, γιατί ἐγὼ ἔχω δικό μου συατέι. Θέλω νὰ ἔχουμε

γερὲς βάσεις. Βοὺ κομπρενέ;

— Οὐί!

Τὸ ἄλλο ἀπόγευμα, ὥρα ἔξη, ἐπῆγα γιὰ τὸ πρῶτο μάθημα. Ἡ

μαντάμ Μαρὶ εἶχε ἐξωραισθῇ, γιὰ νὰρ μου, ἦταν γεματὴ δαντέλλες. Στὴν ἀκρὸ τοῦ κώτσου,

εἶχε κοπανήσει καὶ ἕνα γίασεμι. Εἶχε βάλει καὶ τὰ στεγνὰ χεῖλιά της

τὴς ἔβγαλε τὸ τετράδιό μου τὴς

τὴς βιβλίο πού μου εἶπε ν' ἀγοράσω. Ἐτοίμας γιὰ τὸ μάθημα

ἀγὼρῶ. Ἐτοίμας γιὰ τὸ μάθημα ἀγὼρῶ. Ἐτοίμας γιὰ τὸ μάθημα ἀγὼρῶ.

— Οὐί! εἶπα.

Τότε ἀναστένανε βαθεία.

— Ἐν πτὶ μουάν! εἶπε.

Κι' ἀνοίξε ἐνα μπαρούλο, πού βρισκόταν κοντὰ ἀπὸ κεῖ μέσα;

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Στὸ Λονδίνο βόσκεται ἀπὸ νησῶν, μαζὶ μὲ τὴν ὥραία μνηστὴ τὸν Μάρτιν Λίτλ, ὁ περίφημος κομικός τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου Τζέιμς Ντουσάντε, πρὶν γνωστὸς σὺν συμπατριώτες του μὲ τὸ παρατσούκλι «Ὁ μπαρσακ». Ὁ Τζέιμς εἶνε σήμερα 58 χρόνων ἐνῷ ἡ μνηστὴ τὸν μόλις ἔχει συμπληρώσει τὰ 30. Ὁ διάσημος κομικός θὰ μείνῃ ἀσκετὸ καιρὸ στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα προκειμένου νὰ ἐμφανιστῇ σὲ σειρὰ ἐκπομπῶν τῆς τηλεοράσεως.

— Σὰς ἀρέσει αὐτὴ ἡ μα-

ζελ; μὲ ρώτησε.

Τὴν κούτα. Ἡ φωτογραφία

ἔδειχνε μιὰ νόστιμη μελαχρινὴ κοπέλλα, μὲ μακρὸ κοριτσίστικο

φορέμα καὶ μακρὰ μαλλιά, στολισμένα μὲ κορδέλλες. Εἶχε ρω-

μαντικὴ φυσιογνωμία.

— Οὐί! εἶπα. Τρε μπέ!

Ἡ μαντάμ ἀναστένανε:

— Σὲ μουά! εἶπε καὶ κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ὄταν ἦμουν δεκαοκτὼ ἐτών...

Κούτα μιὰ τὴ φωτογραφία καὶ μιὰ τὴ μαντάμ Μαρὶ, ὅπως

εἶχε καταντήσει τὴν καὶ καμμιὰ.

— Πολλὴ ἔχω ἀλλάξει, αἱ!

— Αἱ, ὄχι καὶ πολὺ! τὴν παρηγορήσα. Διατηρεῖτε ἀκόμα τὰ

λεπτά σας χαρακτηριστικά. Ἡ ομοιότης ὑπάρχει...

— Μερὰ γιὰ τὸ κομπλιμέντ...

Βουζέτ ζαντί. Ἀλλὰ ἡμουν πολὺ ὁμορφὴ τότε...

— Ἡ πρὶ ὁμορφὴ τῆς Σχολῆς! Τότε...

Καί, πῶς ἀπὸ τὰ γοντρά γυαλιά, κύλησαν δύο δάκρυα.

Σύγχρονα καὶ οἱ κοκκάδες τοῦ ντεκολτέ, φούσκωναν καὶ ξεφούσκωναν ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Ἡσυχάστε, τῆς εἶπα.

— Λέ ντράμ ντὲ μὰ Βί! εἶπε καὶ σκούπισε τὰ μάτια καὶ τὰ γυαλιά.

Καὶ μου διηγήθηκε τὸ δράμα τῆς ζωῆς της. Ναι, τότε, ἐδῶ καὶ τοιάντα χρόνια — τοιάντα

ἔλεγε ἐκείνη, σαράντα ἑδῶκα ἐγὼ — ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ κάποιον νεό. Οἱ δικοὶ της

δὲν τὸν ἤδελαν, ἐκείνη ὅμως, στὸ δικό τους πείσμα, τὸν ἀγά-

πησε ἀκόμα περισσότερο — τὸν παλινθρόπο. Γιὰ νὰ τὴν θεραπεύσουν ἀπὸ τὸ ἀπαρδεχτὸ αὐ-

τοῦ αἰσθήμα, οἱ γονεῖς της τὴν ἐκλείσαν ἐσωτερικὴ σὲ μιὰ Σχο-

λὴ Καλογοραίων, σὲ κάποιον νησί. Δυὶ νοῖνια ἐκείνη ἐκεῖ

μα, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη της ἔλεγε καὶ φούντωνε, μέσα στὴν κλεισσοῦσα

τῆς ἀυστρίδας ἐκείνης Σχολῆς. Καὶ εἶχαν βρῇ τὸν τρόπο οἱ δύο

ρωμαντικὰ ἐρασταί, νὰ στέλνουν ραβασάκια ὁ ἕνας στὸν ἄλ-

λον, γιὰ τὰ διατηροῦν τὸ αἰσθη-

μα τους. Ὅπου, στὰ δύο νοῖνια ὅμως, ὁ φιλαράκος δὲν

ἀντέξε ἄλλο. Πῆγε στὸ νησί, τὰ κανόνισαν, ἡ Μαρὶ πῆρε ἀπὸ τὸ

μαντοτόνισμα, ἐκείνος τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ βάρκα καὶ ἡ ἀπα-

γωγὴ ἐγένε.

Οἱ γονεῖς της τὴν ἀποκλήρωσαν. Οὐτὲ νὰ ξανακούσουν πιά

γι' αὐτήν.

— Καὶ παντρεύτηκε ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπαγωγή! εἶπα.

— Νό!

Δυστυχῶς, ἐκείνος φάνηκε ψεύτης. Ὑστερὰ ἀπὸ τέσσερα

χρόνια τὴν ἔφησε, χωρὶς νὰ τὴν πᾶν στὸν παπὰ. Τσμπλεξὲ

μὲ μιαν ἄλλη. Κι' ἐκείνη ἐμεινε ἀτελείωτη καὶ δυστυχῆς σ' ὅλη

τὴν τῆ ζωῆς. Εὐτυχῶς πού εἶχε μάθει τὰ γαλλικά μέσα στὴ

Σχολή, κι' ἔκανε τὴ δασκάλα, γιὰ νὰ ζήσει...

Τελείωσε τὴ δραματικὴ τῆς διήγησι, πού ἐκείνη τὴ συγκίνησε

βαθεία καὶ ἐμένα — ὁμολογῶ τὴ σκληρότητά μου — μ' ἔφησε ἀδιάφορο. Μάλλον μὲ στε-

νογράφησε, θάταν τὸ πρὶ σωστὸ νὰ πᾶς. Ἐγὼ εἶπα πᾶσι σ' αὐ-

τὴν γιὰ νὰ μάθῃ γαλλικά καὶ ὅτι γιὰ ν' ἀκούω δράματα κι' ἀνα-

στασενάμους.

Καὶ νάτη πάλι ἡ φωτογραφία:

— Εἶδατε τί ὁμορφὴ πού ἦ-

μουν τότε;

— Οὐί! Τὸ εἶδα.

— Καὶ νὰ σὰς δείξω κι' ἄλ-

— Τίποτα... Ἔτσι, θέλω νὰ

ἰδῶ τὴ φωτο μου, δημοσιευ-

μένη...

Στὸ τρίτο μάθημα, εἶχαμε νέο

θέμα: Τὴν ἐρωτικὴ τῆς ἀλληλο-

γραφία. Ἡ ἀφιλότιμη, κρατοῦσε

ἀντίγραφο ἀπ' ὅλα τὰ ραβασά-

κια πού εἶχε στείλει στὸ λεγα-

μένο. Ὑποχρεώθηκα νὰ διαβάσω

ἢ νὰ κάνω πᾶς διαβάσω, ὁλο-

κληρὰ κατεβάτα, πού μου φάνε-

καν σαχλὰ κι' ἀνούσια, ἴσως ἐ-

πειδὴ εἶχα μπροστὰ μου τὸ ξε-

ρακιανὸ ὑπόλειμμα τῆς παλῆας

καλλοῦνης. Καὶ δὲς τοῦ δάκρυ

ἐκείνη.

Κι' ἔτσι πῆγαινε ἡ δουλειά.

Ἀνάμεσα στὶς ἀμνηστῆς καὶ

στὶς φωτογραφίες, βρισκόταν

καὶ λίγος καιρὸς γιὰ νὰ κάνου-

με καὶ λίγο μᾶθημα στὰ πετα-

χτά. Δὲν χρειάστηκε καὶ πολὺ

γιὰ νὰ καταλάβω πῶς ἡ μαντάμ

Μαρὶ δὲν εἶχε καὶ τόσο στενὲς

σχέσεις μὲ τὴ φράγκικη γλώσσα.

Τὶ νὰ σοῦ κάνῃ, ἡ καμμένη;

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ, εἶχε

μεινὴν δύο νοῖνια στὴ Σχολή

Καλογοραίων. Ἀρπάξε ὅσα γαλ-

λικά μπόρεσε, στραβά-κουτάς

καὶ μ' αὐτὰ προσπαθοῦσε νὰ

παραστήσῃ τὴν καθηγήτρια. Ὡ-

ραῖα γαλλικά θὰ μάθαινε μαζί

της.

Περιμένα νὰ τελειώσῃ ὁ μῆ-

νας, νὰ τῆς δώσῃ τὰ διδάκτρα

καὶ νὰ τῆς ἀφίσῃ ὑγεία. Εὐτυ-

χῶς, δὲν περιμένα ἐκείνη. Στὰ

μισὰ τοῦ μηνός, μου τὰ ζήτησε

ἡ ἴδια. Τῆς τάδωσα μετὰ χα-

ρὰς καὶ τῆς εἶπα πᾶς θὰ μ' ἔ-

κανε γιὰ λίγον καιρὸ.

— Πουρκουά, μὲν ἀμ!

— Ἐν πτὶ βουαγιέ!

Καὶ δὲν μὲ ξαναεἶδε, ἀπὸ

τότε...

Καὶ νὰ τώρα ἡ ἀγγελία της.

— Ὄποτε ζῇ ἀκόμα! εἶπα.

Καὶ μιὰ ἐπιθυμία μου ἦρθε

νὰ τὴν ξαναἰδῶ. Τὰ συνήθιζα

κάτι τέτοια.

Χτύπησα τὸ κουδούνι. Μου ἤ-

νοιξε ἡ ἴδια, γερασμένη κατὰ

δεκαπέντε χρόνια καὶ πρὶ στε-

γνῇ ἀπὸ τότε. Δὲν μὲ γνώρισε.

Ὅποτε ἐνῷ τῆς θυμίσαι τὴν πα-

λιά μας γνωριμία.

— Εἰσεὶ παραδίδετε μαθή-

ματα γαλλικὰ; τὴ ρώτησα.

— Οὐί! Πασσέ, σὶλ βου

πλάι!

Κι' ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέν-

τα, ἀνοίγει ξανά τὸ μπαρούλο

καὶ βγάλε τὴ φωτογραφία.

— Σὰς ἀρέσει αὐτὴ ἡ κα-

πέλλα;

— Πολλὴ ὁμορφ!

— Εἶμαι ἐγὼ! Ἐδῶ καὶ

τριάντα χρόνια! (Τώρα ἄρχισε

νὰ κατεβαίνει).

— Τὶ μου λέτε! Μὰ εἰσάτε

καλλοῦνη, μαντάμ! Τὶ νὰ σὰς

πᾶς.

— Ἀν τὴν ἔβλεπε ὁ Ἄλφ

Χάιν...

Στὸ δακρυσμένο μούτρο της

φάνηκε ἕνα χαμόγελο.

— Ὅσπρεπε κάπου νὰ δημα-

σιευθῇ αὐτὴ ἡ φωτογραφία, εἶ-

πα. Τὴν ἄλλη φορὰ πού θάρῃ,

θὰ τὴν παρῶ καὶ θὰ φροντίσω

γιὰ τὴ δημοσίευσί της. Πού ἔ-

χετε φωτογραφηθῇ; ξανά τὴ γνω-

στή ιστορία. Καθὼς ἐφευγα, εἶ-

δα στὸν κῆπο, ἕνα γεροντάκι

πού καθόταν ἤσυχο κι' ἐπαίξε

κομπολόι.

— Αὐτὸς εἶνε, μου εἶπε, Ἐα-

νανούρισε!

— Μπράβο, Σὰς θυμήθηκε, ἔ-

πειτα ἀπὸ τόσο χρόνια...

— Οὐί. Λέ πᾶν πάλι κοντὰ

χρόνια πού πῆρε πάλι κοντὰ

μου. Αἱ, δὲν εἶνε σὲ θεοὶ νὰ ἐρ-

γασθῇ πιά.

— Ἀπ' αὐτὴν τὴν παραδόξην μου, πρῶτε

κι' ἐκείνος, βρῆκε σὲ μένα ἀ-

ποκοῦμπι, τώρα στὰ γεράματα...

Λοιπὸν, ἂ ντεμῶν.

— Ναι! αὐτοῦ θάρῃ γιὰ τὸ

πρῶτο πόθιμα.

— Ὅα μπορούσατε νὰ μου

δώσετε μιὰ προκαταβολή σήμε-

ρα, ἂν δὲν σὰς κάνῃ κόπο;

— Ἀδὲκ πλαιζίρ!...

— Ἀλλὰ δὲν ξαναπῆγα. Ὅμως,

συσταίνω θερμὰ τὴν μαντάμ Μα-

ρὶ, καθηγήτρια τῆς γαλλικῆς,

ὅτι ὅσοις, δὲν θέλουν νὰ μά-

θῇ γαλλικά!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Το σφύριγμα

(ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ηλιοσημείος άντρας 40 χρόνων. Χαρακτηριστικά άδρα, κινήσεις αποφασιστικές, βλέμμα δνειροπόλο. Ναυτικός.)

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ανήσυχη καλλονή 30 χρόνων. Πιστεύει και υποτάσσεται στη μούρα της. Γυναίκα του έρωτα.

Η σκηνή στο σκοτεινό και παραθαλάσσιο παρκάκι ενός λιμανιού. Μεσάνυχτα. Φεγγάρι.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (Διακόπτοντας τη σιωπή της άνησυχίας): Άν σ' έσ' ξαναφανάξη... να ξέρετε: Θα σηκώσω να τού ξαναπατήσω τ' ά μούτρα. (Με άγριο παράπονο) Χανέψτε το τέλος πάντων: 'Η φυγή σας από το περιβάλλον του, θα είνε ή σωτηρία σας.

ΕΚΕΙΝΗ (με προσπάθεια να συγκεντρώσει και να κατευθύνει τις σκέψεις της): Θεέ μου: Τι ραδάκια και δραματικά γεγονότα!... Καλύτερα από το παλιό παγκάκι!... Κάνετε άσχημια, που τον γτυπιζάτε. (Προσπαθεί να διακρίνει στο σκοτάδι, ν' άκούση κάποιον ήχο) Νά μου έπιτρέψετε να πηγαίνω... Πρέπει να τον βρω... (Με άτολμη διαμαρτυρία) Μα γιατί το κάνει αυτό; (Κάβεται άναποφασιστή) "Έπρεπε να με άφαισε να πέσω στη θάλασσα... Νά πνιγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περιέργη, μά την αλήθεια ή στάσι σας... Ξεγάλατε κιόλας τις ευχαριστίες σας και τα κλάματά σας που σας γλύτωσε από την γτυπή και τον θάνατο: Γιατί σας κακοφορέι αυτή τ' ά πρόσταί μου ν' άνοίξουμε μαζί πανιά; (Μ' έλαφρά απογοήτευσι): Κρίμα στα νεύρα σας και στην άμορφιά σας!

Γνωμικά για τη γυναίκα

- 'Η άφελεστερη γυναίκα πουλάει κι' αγοράζει τον πνευματώδεστερον άντρα χωρίς αυτός να τ' ά υποπτευθή.
- 'Η γυναίκα είνε τ' όδοναν του Διεδόλου.
- 'Η γυναίκα είνε τ' άραιότερο έλάττωμα της φύσεως.
- 'Η καρδιά της γυναίκας είνε λύρα τρίχορδη. 'Η μία νοσδή μάλλει τον έρωτα. ή δεύτερη τ' Θεό και ή τρίτη τή δόξα.
- 'Η φρόνιμη γυναίκα είνε ταμείον άρετής.
- 'Εξαιρετικά όμιλητική είνε ή γυναίκα όταν έπαινή τον άντρα της ή παραπονιέται για την πεθερά της.
- Οί άντρες λένε για τις γυναίκες ό.τι θέλουν και οι γυναίκες κάνουν τους άντρες όπως θέλουν.

νη για ρωμαντικές ύποσχέσεις... Κι' αν τις δώσω, δεν μπορώ να τις πραγματοποιήσω γιατί δεν έχω έμπιστοσύνη στον έαυτό μου. Το πολυτάραχο και άμυαλο παρελθόν μου, μου έχει κληρονομήσει μια άφορητη δυσπιστία για την εύτυχία. Το δικό μου τ' άστρο γέρνει στη δύση του (Δακρύζει): Τρεμοσβύνει... (Σιωπή). Αυτός ήταν της μοίρας μου! (Άναστενάζει). 'Εκείνος ό έλεει νός, που άπάνω στα νεύρα μου, σ' έστειλε να τόν χτυπήσει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με παράπονο): Τώρα μου τ' άς αυτά: Τώρα που με παρέσυρες σε μια άμοιβαία έξομολόγησι και ζευγαρώσαμε τον πόνο μας; Σού επαναλαμβάνω: Είμαι ένας ναυτικός, κουρασμένος από τη θάλασσα. Έχω κάτι οικονομίες και μου φαίνεται πως μαζί θα ζήσουμε εύτυχισμένοι. (Παρακλητικά): Ξεγάλατε τ' άπερασμένα...

ΕΚΕΙΝΗ (με έσθνική άνησυχία): Τόν τραυμάτισες μήπως;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ένα άναστεναγμό): Τούδωσα δυο-τρεις γροθίες στο στομάχι... (Σιωπή). Στο κάτω-κάτω της γραφής, έχετε ύποχρέωσι να μ' άκούσης. Σε γλύτωσε από τον πνιγμό και την κακοπέρι-στη όμολογία και κυττάζον-στη τ' άφ' άραυ!... 'Αλλά κι' έσύ με γλύτωσες από την έρημια και την πίκρα, την πίκρα της ζωής... Κοντά σου μ' έμωχώνεις κάποιος σκοπός: Να σ' άνω εύτυχισμένο... Γιατί, λοιπόν, μου ξαναπαίρνεις αυτή τη χαρά, που μουδωσες;

ΕΚΕΙΝΗ (σε σοβαρό, συμβουλευτικό τόνο): Ποσα χρόνια γυρνάς στη θάλασσα; ΕΚΕΙΝΟΣ (με τ' άβλεμμα μαγνητισμένο από τ' άφ' άραυ φεγγαριού): Είκοσι χρόνια... ΕΚΕΙΝΗ: Κι' εγώ άλλα τόσα γυρνά στους δρόμους... Κι' όπως έσένα στην αρχή σε τράβηξε ή θάλασσα, έτσι κι' έμένα με τράβηξε ή εύκολη ζωή. Την αγαπήσαμε όμως αυτή τη ζωή... Κι' αν τη μισήσαμε στο τέλος, δεν τη βαρεθήκαμε κι' ούτε πάσαμε να την νοσταλγούμε. Ξεγάλας, λοιπόν, άδικα τον έαυτό σου να λες πως θέλεις να ρίξεις άγκυρα στην άγκαλιά μου... Θα ξαναφύγεις να παλέψης με τ' άγρια κύματά της. Το ίδιο κι' εγώ. Οί δυο έμεις δεν μπορούμε να ξαναρχίσουμε μια καινούργια ζωή, γιατί είμαστε μολασμένοι από την παλιά... Που κυττάζεις; ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο φεγγάρι... Βλέπω μια γυναίκα που γέρνει στην άγκαλιά ενός άντρα. Κυττά! 'Ο λαίμος της μοιάζει με λαίμο κύκνου...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' έλαφρό άναστεναγμό): Γιατί, ανθρωπέ μου, βάλθηκες να μπής στη ζωή μου;... Καλά καθόσουν μόνος στο παγκάκι... Εγώ, φίλε μου, δεν είμαι φτιαγμένη για τ' άφ' άραυ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' άρα, καλότερα... Νά! Τώρα τ' ά μαλλιά της φουσκώνουν σαν φουρτου-νιασμένη θάλασσα. ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε μαλλιά βλέπω, ούτε λαίμο σαν κύκνου... Εγώ βλέπω ένα τέρας να στέκει από πάνω μου και να μου σφίγγει τ' ά μ' ά. (Με βαθύ άναστεναγμό): Κι' οι δυο μας βλέπουμε τους πόθους και τ' άβασανά μας. ('Ακούγεται πάλι τ' άδιο σφύριγμα). Φεύγω. (Σηκώνεται). Θά χάσω τ' ά λεωφορείο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με θλιβερό χαμόγελο): 'Όρα σου καλή... (Την κυττάζει που άπομακρύνεται. Τη στιγμή που χάνεται στο σκοτάδι, σφίγγει τον άέρα ό βαρύς ήχος της σειρήνας ενός πλοίου): "Άς πηγαίνω κι' εγώ για τ' ά καρδιά!... Άρκετα φλυαρή-σαμε!...

(Αυλαία) Π—ΑΝ.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

• 'Η δίσσημη τραγουδίστρια 'Αλίνα Βαλ-λαυρά. που πέθανε ποδ ήμερών, είνε έκτος από μια εξαιρετική φωνή και τ' άραιότερα μαλλιά του κόσμου! 'Αλλά, όπως ξέρετε, τ' ά μακρύα μαλλιά σήμε-ρα δεν έβουν πέραςι γιατί —ύποστη-ρίζουν οι γυναίκες— έπαληθεύουν τη γνωστή παροιμία: μακρύα μαλλιά και λίγη γνώσι... Φαίνεται και μετά τ' ά κόψιμό τους ή κατάσταση δεν άλλαξε.

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ ΑΦΟΡΜΗ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

• 'Η φωτογραφία αυτή, που παρουσιάζει την Λωρήν Μπακόλ στην άγκαλιά του παραγωγού τού Χόλλυγουντ Α. Χάλπερ, είνε άφορμή να κάνη ό Χάμφορι Μπόν-καρτ στη γυναίκα του την πρώτη συ-ζυγική σκηνή. 'Η μοναδική αυτή σκηνή ήταν όμως τόσο τρωερό, ώστε πολλοί την θεώρησαν προσηνύμα διαζυγίου. Τελικά όμως όλα διορθώθηκαν, γιατί άπει-δείχθη ότι δεν επρόκειτο παρ' ά να έναν αβόρμυτο έθνοσυσμό, που γιά προσ-αυθόρμητο άγκαλάσιμα της Λωρήν γιά κάλεσε τ' άγκαλάσιμα της Λωρήν γιά μια νέα μεγάλη ταινία.

Οι ξένοι που αγάπησαν ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο Γερμανοελεθετός Χαν

• Όταν ό Χαν ήταν μαθητής της Στρατιωτικής Σχολής, των λεγομένων «Σκοπευτών του Ρήνου», σε μια έρασιτεχνική θεατρική παράστασι υπεδύθη τον δημικό ήρωα 'Αχιλλέα. Τόση δέ μεγάλη ήταν ή επίτυ-χία του, ώστε, γιά πολλόν καιρό, ήταν ό άνθρωπος της ήμέρας!

Αυτό τ' άσημαντο, κατά τ' άλ-λα γεγονός επέδρασε τόσο πολύ στον νεαρό 'Εμμανουήλ 'Αμεδαίο Χαν, ώστε όταν άργότερα άκουσε να γίνεται λόγος γιά την άναδίωσι της 'Ελλάδος άπεφάσισε να κατέβη στην 'Ελλάδα γιά ν' άγωνισθή.

Ο Χαν είνε γεννηθ' στη Βέρνη της 'Ελβετίας τον 'Οκτώβριο του 1800, αλλά από μικρός έχασε τον πατέρα του. Και παρ' ά την ύποστη-ριξή των συγγενών του πρδς την μητέρα του και τ' άλλα 4 αδελφια του, ό Χαν κλείστηκε σε όρφανο-τροφείο, όπου μεγάλωσε. 'Εξάσκη-σε δέ, μόλις έφυγε από εκεί, τ' ά-πάγγελμα τού δοτοποίου.

• 'Αλλ' ό νεαρός 'Ελβετός, φύσι άνυπότακτη και με δνειροπόλες δι-αθέσεις, άρρι τ' άξίδεψε στη Γαλλία και στη Γερμανία, άποφάσισε να καταταγθή στον Πρωσικό στρατό, όπου έγινε άνθυπολοχαγός.

Στά 1824 παραιτήθηκε από την γερμανική στρατιωτική ύπηρεσία και γύρισε πάλι στην πατρίδα του την 'Ελβετία, όπου την εποχή εκεί-νη άρχισε κι' εκεί ή φιλελληνική κι-νησι. που λίγο άργότερα, έφτασε στην μεγαλύτερή της άκμή, ώργα-νωμένη από τον μεγάλο 'Ευνάρδο.

• Εκεί ό Χαν βρέθηκε μέσα στην φιλελληνική πυρετό και σε λίγο ζή-τησε να κατέβη και να προσφέρη τις ύπηρεσίες του στην 'Ελλάδα. Την 1 'Απριλίου τού 1825 λοιπόν άποχωρήτησε την μητέρα του, που την ύπερογαπούσε.

• 'Η μητέρα τού Χαν τόν έβαλε να γυνατίση και τόν ζήτησε να όρκι-σθ' άπως «θα διαγ'ν βίον έναεστον καί θεάρεστον». Κι' ύστερα προσευ-χήθηκε και τόν εύλογησε.

• 'Αλησιόνητη θα μου μείνη, έ-λεγε άργότερα ό Χαν, ή ώρα που με εύλογησε ή μητέρα μου! Γιατί στην ώρα εκείνη όφειλό όλη την εύ-τυχία, που δοκίμασα μετέπειτα! 'Α-πό τήν ώρα εκείνη ένωίωσα να ά-ναπτερώμεται τ' ά φρόνημά μου!

Την άγάπη τού Χαν πρδς την μητέρα του την βλέπουμε συχνά στις έπιστολές, που τ' άς έστειλε, πολλές από τις όποιες άποτελούν και ίστο-ρικές πηγές γιά την 'Επανάστασι τού Εικοσίου. Σ' αυτήν έγγραφε ό-τω Εικοσίου, τ' ά τους τ' ά τους πε-θους του, όλα τ' ά γεγονότα, που τού συνέβησαν στα πρώτα χρόνια που βρέθηκε στην 'Ελλάδα.

• 'Ετοιμασθήτε, άγαπητή μητέρα της έγγραφε στην άχρη, δι' όσα ήμ-περούν να τύχουν είνε ένα στρατιώ-την. Τ' άλβετικών όνομα δεν θα τ' ά-τιμάσω! Διότι φιλοδοξώ να ένω-σω τ' ά αίμα των Βινλινριτ με τ' ά των Λεωνιδών!...

• Ο Χαν από τ' ά Λιθόνο έπιβί-θώθηκε στο έμπορικό πλοίο «Λυ-κογόρος». 'Υστερα από τριών ήμε-ρων ταξίδι, λόγω τοικμικών, προσ-άραν στην Κεφαλληνία κι' από έ-ρασαν στην Ζάκυνθο, άπ' όπου κεί πήγαν στη Ζάκυνθο, άπ' όπου άκούγουν τ' ά κανόνια τού Μεσολο-γίου.

Σε λίγες μέρες πήγε στο Ναύ-πλιο, παρουσιάστηκε με συστα-τικά γράμματα στον Γεώργιο Κουν-τιούρωτη και έπεσεκ' άφθ και τόν τουριώτη και Κάρλο Νικόλαο Φαβιέρο, που άρχισε τότε να όργα-νώνη τ' ά ζώμα των Τακτικών. Τού ζήτησε, λοιπόν, να μ' ά στο Τα-κτικό.

—Σε προσλαμβάνω! τού δήλω-σε ό Φαβιέρος. Και χαιρό ιδιαιτέ-ρας, γιατί τ' ά Τακτικό θα άριθμή ένα επί πλέον δοκιμασμένο συμα-χητή!...

Πρώτη δουλειά τού Χαν ήταν ν' άντικαταστήση τ' ά φορεσιά του με την στολή των 'Ελλήνων «αλληκα-ριών» και μάλιστα των Ρουμελιω-τών. Γράφει δέ ό ίδιος τ' ά εξής:

• Κατέβαλα πολύ ζήλον στο να μάθω τ' ά ήθη και έθιμα τού τόπου. Την αρχήν έκαμα με την άντικατά-στασι της εύρωπαϊκής μου ένδυμα-σίας δια της έλληνικής ή μάλλον ρουμελιώτικης. Δεν είνε δέ αυτή μόνον ώραιότερα, αλλά και άνετω-τέρα είνε τ' ά στρατόπεδον. 'Ετοπο-θετούσα τ' ά πάντα τακτικά είνε την ουστανέλλα μου, ή όποια μου έ-χρησίμευεν ως καλάθι και τ' ά έπ-γαίνα είνε την οικία μου....

Στο κατάλυμά τους, στο Ναύ-πλιο, όπου έμεναν 9 φιλέλληνες κυ-ρίες Γερμανοί, (και γι' αυτό τ' ά νόμαζαν «Γερμανικό Φρούριο»), τούς ύπηρετούσε μια προσφυγική οικογέ-νεια από την Τριπολιτσά και πρδς παντός ή «μαυρομυιάτα κόρη» τους. • Ο εικοσιτεταχτής τότε, 'Εμμα-νουήλ 'Αμεδαίος Χαν δεν έμενε ά-συγκίνητος από την όμορφιά των 'Ελληνίδων! 'Αλλά τ' ά ήθη της ε-χίης ήσαν αούστηρα και ό ίδιος ση-μειώνει ως εξής την ύποδοχή που τ' άς έγινε, όταν τ' ά Τακτικό τού Φαβιέρου πρωτοπήγε στην 'Αθήνα:

• «...Έπίσης γυναίκες και κορίτσια, πράγμα άνηκούστον, δεν άπέψι-σαν να προσφέρουν τ' ά «καλές ω-ριες» είνε τόν γενναίον συσταγα-τάρχην μας και είνε τούς τακτικούς του. Καίτοι ήσαν κεκαλυμμένα δια πέπλου, έν τούτοις διέκρινε τις άρ-κετούς άστράπτοντας φλογερούς όφθαλμούς, ως έπίσης καταλεύκους έδόντας περικυκλωμένους από τ' ά ω-ραιότερα κοραλλένια χείλια...»

Κατά την διαμονή του στην 'Α-θήνα ό Χαν, μαζί με έναν άλλον φιλέλληνα, έμενε στο σπίτι της λε-γομένης «ώρας» 'Αθηνάς, αλλά «παρ' ά τις προσπαθείς μου, γοά-φει, δεν καταρθόσα να τήν ίδω δι-ασορετικά, είνη κεκαλυμμένη τε-λειώς δια πέπλου μεταβένουσας ά-πό τ' ά ένα δωματίον είνε τ' ά άλλο. Τότε εγώ, σταματώνς εκ σεβασμού είνε άπόστασι, έβητα επί τού στή-θους τήν δεξιάν μου πρδς χαιρετι-σμόν, συμφώνως με τ' ά ανατολικόν έθιμον...»

Μιά νύχτα, όμως, έπιασε την «ω-ραία 'Αθηνά» με μια φίλη της, να κυττάζουν από τήν... κλειδαρό-τρυπα τόν σύντροφό του, που έπαι-ζε φλόουτο. 'Ετσι, άναγκάσθηκαν να τού μιλήσουν, χωρίς τ' ά πέπλο κι' ό Χαν θαύμασε τήν «κλασσική κατατομή».

Σ' ένα του γράμμα, πάλι, γρά-φει ό Χαν: «...Μην άπορίτε, άνα-πητή μητέρα, εάν είνε κάθε περίπτω-σιν όμιλώ δια τ' ά μαυρομυιάτας 'Ελληνίδας. Ένας καλός λόγος ά-πό ώραιόν στόμα προέβη είνε κά-θε νέον, όστις άνετοσφ' έν μέσω άσάων και εύγενών γυναικών και άναγκάζεται ήδη είνε τήν χώραν αυ-τήν να στερηθή της συναστροφής τού ώραιού φύλου, τ' άιστην εύχα-ριστήσιν, ώστε δεν ήδυνήθη να ή-γας όμιλ' άω περί τ' ά άσημάτων τούτων δι' άλλους περιστατικών και άντικειμένων...»

• Ο Χαν έαναμ' άθηκε στην 'Αθήνα με τόν στρατηγό Φαβιέρο και τούς 300 του και ύπέφερε τ' ά πάνδεινα μέσα στην πολιορκιμένη 'Ακρόπο-λη. 'Αργότερα άκολούθησε τόν Φα-βιέρο στην έκστρατεία της Χίου.

Παρέμεινε στην 'Ελλάδα και με-τά την 'Αποκατάστασι, όπου προ-ήγησ' ά ύποστατόγιο.

• Ο Χαν έβυνε γιά τήν πατρίδα του την Βέρνη στο 1863 όπου πέ-θανε κατά τ' ά 1867.

ΘΑΝΟΣ ΒΑΓΕΝΑΣ

Αθηναϊκά έθίκα

Το ψαλλίδι

Και σεις, βεβαίως, τ' ά είδατε, όπως κι' εγώ τ' ά είδα. Και φέτος στη Βοήθεια, θα πέση ή ψαλλίδα, Ντολλάρ έκατομμύρια μας δίνουν έκατό κι' αν πούμε πως δεν φτάνουν, θα κάνουν τόν κουτό. Τού χρόνου άλλη ψαλλίδα, όπως τ' ά είπαν ήδη. Κι' ύστερα, αντί βοήθεια, θα στέλνουν τ' ά... ψαλλίδι.

Τά διδυμα της "Ινγκριντ

Με ένα μόνο πήδημα, ή γόησσα "Ινγκριντ Μπεργμάν έσκάρωσε τ' ά διδυμα. Και είνε μια χαρά μαμά τε και μωρά!

Δε κάθεται ή "Ινγκριντ μας. Βάζει φωτιά στα τόπια. Και δεν τ' ά φτάνει ένα παιδί, μα βγάζει και μια (...κόπια!)

Φαίνεται τόβαλε σκοπό, στις τόσες άγωνίες. να κάνη, έν τέλει, πρδς πολλά παιδιά από ταινίες

• Λοιπόν, συγχαρητήρια καθείς στη Μπεργμάν δίνει. αλλά τ' ά «μπράβο» πρδς παντός τ' ά αξίζει ή... Ροσ-σελίνα!

Τά πίτουρα

Και στ' άν υπερτιμήσεων τόν νέον μας τόν γύρον και ή τιμή αυξάνεται των ταπεινών πιτύρων. 'Ενα πεντακοσάριο πρδς τ' ά παρόν τσιμπάνε, και θάνε κρίμα, βεβαίως, οι κόττες να τ' ά φάνε.

• 'Αν και τ' ά είδος τ' ά έκλεκτό, δεν τ' ά καταναλίσκει έν τούτοις, λίαν δίκαιον και λογικόν εύρίσκω να πάρουν και τ' ά πίτουρα της άκοιβίας τ' ά στα- (μπα, έφ' όσον τ' ά... κουτόχορτο μένει ακόμα τζάμπα!

"Ερως δολοφόνος

• 'Απελπισμένος έραστής, κοντά είνε τή Χαλκίδα, διότι δεν τού έδιναν μια νόστιμη μικρή, έδυμωσε και τράβηξε μια χειροβομβίδα, κι' ίδου τ' ά αποτέλεσμα: τέσσερες οι νεκροί, και τραυματίαι τέσσερες και μάλιστα βαρέως, που κατά γής τούς έξάλωσε ό θυμωθεις Ρωμαιοί!

• Αυτό σημαίνει έρωτας όλο φωτιά και λαύρα. Κι' αν σ' ά άρνούνται οι συγγενείς αυτή την εύ- (τυχία, τραβάς μια βόμβα γρήγορα, γιά δύο μάτια μούρα και ξεκληρίζεις στη στιγμή... μιάμιση έπαρχία!

'Αλλαγή φύλου

• 'Επί τέλους, που τραβάμε με τ' ά αλλαγών τη (μύρα;)

• 'Αφού πρώτα Μυροφόρος έγινε ή Μυροφόρα, μια Μαρία από την Κρήτη, με έγχειρησι κι' έκείνη, σ' αλλαγή φύλου πρέθ' κι' έτσι Μάριος θα γίνη!

Και προτού να τελειώση και τ' ά νεο κρούσμα έτούτο, να τ' ά τ' ά άλλο φρούτο: 'Ενας κύριος σαραντάρης—άλλη αυτή ή ιστορία—σε μια κλινική έπ' ά γιά να γίνη λέει...κυρία!

• 'Επρελάθηκε ή φύσις—άναγνώστα, χτύπα εύλο!—και αυξάνουν όσοι πάνε και αλλάζουν τ' ά φύλο. Και δεν ξέρουμε, όπως πάμε, μέσα σε καμπόσους (μήνες) ποιές Μανώληδες θα γίνουν, ποιόι θα γίνουν...Κα- (τίνες!)

'Ατύχημα στis κούρρες

Είνε φωτογράφος φίλιππος, κατέβηκε στο Δέλτα, και, όσα είχε άπάνω του, άμέσως και στα σβέλα, τάπαψε σ' ένα «σίγουρο» διδύμας και συνθετως, τού τούπαν πως βαρχότανε πρώτο, άνιπερθέτως.

Μα κείνο τ' ά παληόλογο, αντί να φέρη γούρι, στο φωτογράφο τόν πτωχό, φέρθηκε σαν... γαϊδούρι. 'Απ' τ' άλογα που έτρεχαν, ήττήθη και τ' ά κράτος, και μόλις τ' ά κατάφερε, έν τέλει, νάρθη πάτος!

Κι' ό παίκτης, που όλα τάβαλε, είνε χρήμα και είνε (μέταλλα, από την λύπη την πολλή, έτίναξε τ' ά... πέταλα!

• 'Απέθανεν ό άτυχής γιά ένα τέτοιο λόγον, και πήγε στον Παράδεισο, στο τμήμα των... άλλών!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η ΠΟΖΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΛΜΠΕΡΤ : 'Ο άσκλης ήλιος. ΤΖΩΡΤΖ :
'Ο πονηρός γίγας. ΝΤΟΡΑ : Τό θήσασμα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στό διαμέρισμα του 'Αλμπερτ. Σαββα-
τόβραδο).

ΤΖΩΡΤΖ : Τί έχεις αυτές τις μέρες;
Βλέπω τὰ μούτρα σου σαν θλιμένο κουνου-
πίδι!

ΑΛΜΠΕΡΤ : Είμαι έρωτευμένος για πρῶ-
τη φορά στη ζωή μου και δεν ξέρω πῶς ν'
ἀρχίσω τις... έχθροπραξίες.

ΤΖΩΡΤΖ : Πολύ απλό. 'Θ' ἀρχίσεις με
τὰ νείλη ή με τὰ χέρια...

ΑΛΜΠΕΡΤ : Δεν έχω τὸ θάρρος οὔτε τὸ
χέρι της νὰ πιᾶσω!...

ΤΖΩΡΤΖ : Λάδωσε τότε τὴ γλώσσα σου
καὶ ὀσπία: «Χρυσή μου», «λατρεία μου»,
«ἀγγελέ μου».

ΑΛΜΠΕΡΤ : Δεν μπορῶ... 'Η γλώσσα μου
κολλάει σαν τσιρίσι...

ΤΖΩΡΤΖ : Τότε σὲ συμβουλεύω νὰ καθή-
σης στ' αὐνά σου καὶ νὰ μείνεις γεροντο-
παλλήκαρο!

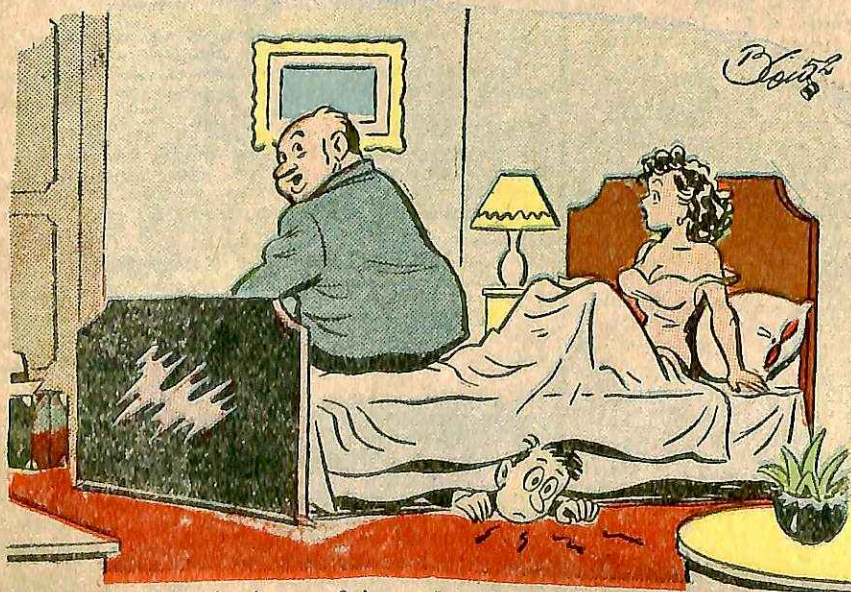
ΑΛΜΠΕΡΤ : Μὰ εἶμαι έρωτευμένος μαζί
της. σου λέω. 'Ερωτευμένος με τὴ Ντόρα
Κάστερ!

ΤΖΩΡΤΖ : Δεν μπορῶςες νὰ κάνης καλύ-
τερη ἐκλογή. Γνωρίζω τὴν κυρία. Δεν μὴ
λές. Τσιμπάει!

ΑΛΜΠΕΡΤ : Πῶς μπορῶ νὰ τὸ ξέρω αὐτό;
ΤΖΩΡΤΖ : Τότε μὴλὶς βρεθῆτε μόνι. πέ-
ρσες δῆθεν τυχαία, τὸ χέρι σου γύρω στὴ
μέση της. φίλησέ την θερμὰ καὶ πές της
πῶς λατρεύεις τὸ χῶμα, πὸν πατάει! 'Υστε-
ρα περιμένε νὰ δῆς ή ν' ἀκούσης τ' ἀποτε-
λέσματα.

ΑΛΜΠΕΡΤ (κιτρινίζοντας): Δεν θὰ ὑπο-
ρέσω νὰ τὸ κάνω αὐτό. Προτιμῶ ν' ἀγκαλι-
ᾶσω ἕνα μανισμένο παρῶ!

ΤΖΩΡΤΖ : 'Έχεις παράξενους φόβους...Θὰ

—'Αλήθεια, τί νὰ γίνεται, βρέ γυναίκα, ἐκείνος ὁ κουνιπῆρος μας;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

σου περάσουν όμως... Πάντως διαπιστώνω
ὅτι ή περίπτωσίς σου εἶναι σοβαρή. Δεν μὴ
λές, τί προόδους έχεις σημειώσει; Τὴν έχεις
πᾶσι στὸν κινηματογράφο, στὸ Πάρκο ή ἀλ-
λου πωθμένα;

ΑΛΜΠΕΡΤ : 'Οχι. Δεν ξέρω πῶς νὰ τῆς
τὸ πωτήσω.

ΤΖΩΡΤΖ (ἐπιθετικά): Μπορείς! Πάρε
τὴν, τώρα κιόλας, στὸ τηλέφωνο. 'Εγὼ θὰ
στέκω πλάι σου καὶ θὰ σου ὑπαγορεύω τί
πρέπει νὰ τῆς πῆς.

ΑΛΜΠΕΡΤ (διστακτικά): Μά...
ΤΖΩΡΤΖ (τοῦ δείχνει τὸ τηλέφωνο): Τη-
λεφώνησε!

ΑΛΜΠΕΡΤ (σπῶντας τὸ ἀκουστικό καὶ
παίρνει τὸν ἀριθμὸ της): 'Εμπρός;... Ντό-
ρα! 'Εσύ εἶσαι Ντόρα;

Η ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ : 'Οχι! 'Υπάρχουν τέσ-
σερες ἄλλες Ντόρες! 'Εσύ εἶσαι, 'Αλμπερτ;

ΑΛΜΠΕΡΤ : Κατάλαβε, ποῖος εἶμαι,
Ντόρα. 'Ε βέβαια! 'Λέγε, λοιπόν!

ΑΛΜΠΕΡΤ : Νά... πῆλα νὰ ρωτήσω! Μὰ
τίποτε... Νὰ μὴ σὲ κρατᾶ, καληνύχτα!

ΤΖΩΡΤΖ (ψυβουριστά): Που θὰ περάσης
τὴν Κυριακή;

(Χοιφτώνει τὸ μικρόφωνο).
ΑΛΜΠΕΡΤ : 'Ε: Καλὰ εἶπα νὰ πᾶω νὰ
τὴν βρῶ.

ΤΖΩΡΤΖ : Ρώτησέ την ὅτι σου λέω, βλάκα!
Ποῦ θὰ περάσης τὴν Κυριακή;

ΑΛΜΠΕΡΤ (στὸ ἀκουστικό): Που θὰ πε-
ράσης τὴν Κυριακή;

ΝΤΟΡΑ : 'Εγὼ; Πουθενά! Γιατί ρωτᾶς;
ΤΖΩΡΤΖ (ψιθυριστά): 'Λέγε: 'Ελᾶ νὰ
Βγοῦμε μαζὶ ἔξω.

ΝΤΟΡΑ : Μαζὶ καὶ νὰ ξῶ... Βγοῦμε.
ΤΖΩΡΤΖ : Ναι.

ΑΛΜΠΕΡΤ : Ναι!

ΝΤΟΡΑ : Πολύ προεργὴ ἀκουστική ἔχει
τὸ δωμάτιό σου... 'Εν τάξει, κανόνισε...

ΤΖΩΡΤΖ (ψιθυριστά): 'Αμπερτ! Θὸ ἔρθω
νὰ σὲ πᾶρω ἀπὸ τὸ σπίτι στίς δύομισι.

ΑΛΜΠΕΡΤ (ἐπαναλαμβάνει στὸ μικρόφω-
νο): 'Αμπερτ. Θὰ ἔρθω νὰ σὲ πᾶρω ἀπὸ τὸ
σπίτι στίς δύομισι.

ΝΤΟΡΑ : Θὰ εἶσαι ἔτοιμη... Γεῖά σου!...
ΑΛΜΠΕΡΤ (ἀκουτίζοντας τὸν ἰδρωτὰ ἀ-
πὸ τὸ μέτωπό του): 'Ορίστε. 'Εγὼ εἶπα
εἰπες. Τώρα νὰ δοῦμε πῶς θὰ καταλήξῃ
αὐτὴ ἡ υπόθεσις. Μ' ἐμπλέξες ἄσχημα. Που
θὰ τὴν πᾶω; Τί θὰ τῆς πῶ; Τί θὰ γίνῃ;

ΤΖΩΡΤΖ : Μὴν στενοχωριεσαι. 'Αλμπερτ.
Τίς λεπτομέρειες τοῦ ραντεβού θὰ τῆς κανο-
νίσω ἐγὼ. Τὸ μόνο πὸν θὰ κάνης εὐὸ εἶναι
νὰ βρίσκσαι στίς τέσσερες μαζὶ της στὴ
μικρὴ λίμνη τοῦ πάρκου. Καὶ τὸ σπουδαί-
οτερο νὰ μὴ με ἀναγνωρίσης μόλις με δῆς.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ πάρκο. Κυριακὴ ἀπόγευμα).
ΝΤΟΡΑ (ἀναστενώνοντας): Τί ὠραίος
καίρος!

ΑΛΜΠΕΡΤ (τρυφερά): 'Ελπίζω νὰ μὴ βρέ-
ξῃ. Κάποτε πὸν βράχκα, φταρνίζομεν τρεῖς
ἐβδομάδες!

(Φτάνουν στὴ λίμνη, ὅπου ὁ Τζῶρτζ ἔχει
στημένη μὴ φωτογραφική μηχανή).

ΤΖΩΡΤΖ (ἐγκάρδια): Καλησπέρα σας!
ΑΛΜΠΕΡΤ (μηχανικά): Καλησπέρα...

ΤΖΩΡΤΖ (διστακτικά): Θὰ ἔχετε τὴν κα-
λωσύνη νὰ μὴ κάνετε μὴ χάρι; 'Ξερετε...

ΑΛΜΠΕΡΤ (κιτρινίζοντας): Δεν θὰ ὑπο-
ρέσω νὰ τὸ κάνω αὐτό. Προτιμῶ ν' ἀγκαλι-
ᾶσω ἕνα μανισμένο παρῶ!

ΤΖΩΡΤΖ : 'Έχεις παράξενους φόβους...Θὰ

ΝΤΟΡΑ : Σε ποία ἐφημερίδα ἐργάζεστε;
ΤΖΩΡΤΖ : Σὲ πολλὲς! Κι' ἡ μὴ ἀπὸ ὅ-
λες μ' ἐστῆλε ἐδῶ νὰ πᾶρω μερικὲς καλὲς
ἀνοιξιὰτικὲς φωτογραφίες. Τὸ περιβάλλον
εἶναι ὁμορφό, ὀχι ὁμως καὶ ὑποβλητικό. Τοῦ
λείπει κάτι.

ΑΛΜΠΕΡΤ : Τί;

ΤΖΩΡΤΖ : 'Ενὰ νεαρό ζευγάρι...

ΝΤΟΡΑ : Κατάλαβα!

ΤΖΩΡΤΖ : Μήπως θὰ εἶμαι ἀγενής ἂν σᾶς
παρακαλέσω νὰ ποζήσετε;

ΑΛΜΠΕΡΤ : Δεν ξέρω...

ΝΤΟΡΑ : 'Υστερα τὰ πρόσωπά μας πιθα-
νὸν νὰ σκανδαλίσουν ὅσους μᾶς γνωρίζουν.

ΤΖΩΡΤΖ : Καθόλου. Θὰ κανονίσω νὰ μὴ
φαίνονται. Μπορῶ νὰ σᾶς φωτογραφίσω γυ-
ρισμένους πρὸς τὰ ἐκεί... Φυσικά ή στάσις
σας θὰ εἶναι ἀνάλογη με τὴ σαῖζόν καὶ τὸ
περιβάλλον: ἀνοιξιὰτικὴ καὶ τρυφερή.

ΑΛΜΠΕΡΤ : Μήπως πρέπει νὰ φτερουγι-
ζομε τρελλὰ σαν πεταλούδες;

ΤΖΩΡΤΖ : 'Ομολογῶ ὅτι ή στάσις «μάγου-
λο με μάγουλο» θὰ μ' ἐνθουσιάζει!

ΑΛΜΠΕΡΤ (παίρνοντας μόνος αὐτὴ τὴ
στάσι): 'Ετσι;

ΝΤΟΡΑ (γυρίζει κι' ἀκουμπᾶ κι' αὐτὴ στὸ
κόκκυλο): 'Ετσι;

ΤΖΩΡΤΖ : Περιήφημα! Τώρα, ἐσεῖς κύριε,
ἂν δὲν σᾶς πειράξῃ, γέροντε ἐλαφρὰ τὸ δε-
ξί σας χέρι — νὰ ἔτσι! — (τοῦ δείχνει)
καὶ περάστε τὸ γύρω στὴ μέση της δεσποί-
νιδος. 'Ετσι τὸ κεφάλι της θὰ μπορέσῃ ν'
ἀκουμπῇ στὸν ὦμο σας...

ΑΛΜΠΕΡΤ : Πῶς; Πῶς; Δεν κατάλαβα...

ΤΖΩΡΤΖ : Νά! Δόστε μου τὸ χέρι σας.

ΝΤΟΡΑ : 'Αλήθεια, 'Αλμπερτ... Γιατί τό-
ση φασαρία; 'Αν μποροῦμε νὰ ἐπιπληρη-
σομε τὸν κύριο...

ΤΖΩΡΤΖ : Εὐχαριστῶ, δεσποινίς... Τώρα,
κύριε... ἂν θέλετε, μὴ ἐπιτρέπετε...

ΑΛΜΠΕΡΤ (τολμηρά): 'Α, ξέρω...

ΤΖΩΡΤΖ : 'Οχι τὸ ἀριστέρό σας χέρι. Τὸ
δεξιό! (Δαγκώνεται).

ΤΖΩΡΤΖ : Τὸ χέρι πὸν βρίσκε-
ται κοντὰ στὴ δεσποινίδα...

ΑΛΜΠΕΡΤ (ἐροκαταπίνοντας): 'Α, με
αὐτό: (Τὸ σπῶντας). Τὸ κατεβάλες πάλι. Μι-
κρὸς στεναγμός της Ντόρας. Μεγάλος τοῦ
Τζῶρτζ πὸν παραμερίζει τὸν 'Αλμπερτ καὶ
παίρνει τὴ θέσι του).

ΤΖΩΡΤΖ : Νὰ σᾶς δείξω πῶς. (Στὴν Ντό-
ρα). Παρακαλᾶ, μὴ ἐπιτρέπετε... Συγγνώ-
μην. (Περνᾶ τὸ χέρι του στὴ μέση της. 'Ε-
κείνη με μικρὸ δισταγμὸ ἀκουμπᾷ τὸ κε-
φάλι της στὸν ὦμο του).

ΑΛΜΠΕΡΤ : Τώρα κατάλαβα... ('Ο Τζῶρτζ
κάνει τὸν κουτὸ καὶ σφίγγει τὴ μέση της
Ντόρας).

Κατάλαβα. ('Αγρια): Κα-
τάλαβα! ('Ο Τζῶρτζ διατηρεῖ τὴν πόζα ὡς-
πὸν ὁ έρωτευμένος 'Αλμπερτ ἀρπάζει τὸ
στρίποδο καὶ τοῦ φέρνει τὴ φωτογραφική
μηχανή — δηλαδὴ τὸ χρονονέιο κουτί —
στὸ κεφάλι. 'Ο Τζῶρτζ πέφτει λιπόθυμος, ὁ
'Αλμπερτ ἐξαφανίζεται κι' ή Ντόρα ἀνίγει
μὴ κραυγὴ καὶ γονατίζει κοντὰ στὸν λι-
πόθυμο Τζῶρτζ).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μετὰ δέκα λεπτά...εἰκονική λιποθυμία).

ΤΖΩΡΤΖ (συνεχεται, στεναίνει): Που βρί-
σκσαι; (Σφίγγει τὴ μέση της Ντόρας).

ΝΤΟΡΑ (ταραγμένη): Θεέ μου! Πάθατε
τίποτε;

ΤΖΩΡΤΖ : Ναι... Ζαλίστηκα. (Κλείνει τὰ
μάτια καὶ στηρίζει τὸ κεφάλι του στὸ στη-
θος της).

ΝΤΟΡΑ : Αὐτοῦμαι πολὺ... Νὰ με συγ-
χωρήτε... ('Ο Τζῶρτζ σπῶνεται). Πῶς αἰ-
σθάνεστε τώρα; Καλύτερα;

ΤΖΩΡΤΖ : 'Ετσι κι' ἔτσι...

ΝΤΟΡΑ : Μπορεῖτε νὰ περπατήσετε;

ΤΖΩΡΤΖ : 'Αν με βοηθήσετε;...

ΝΤΟΡΑ : Στήριχθε στὸ μπράτσο μου.
Θὰ σᾶς συνοδεύω ὡς τὴ στάσι τοῦ λεω-
φορείου.

ΤΖΩΡΤΖ : Πρῶτα νὰ πιούμε λίγο τσάι.
(Δείχνει): Νὰ ἐκεῖ στὸ μικρὸ χαλαροπλα-
στεῖο.

ΝΤΟΡΑ : Ναι, μὴ μικρὸ ἀνάπαυσι κι' ἔ-
να φλυτζάνι τσάι θὰ σᾶς κάνῃ καλό.

ΤΖΩΡΤΖ (καθὼς στήθεται στὸ μπράτσο
της καὶ προχωρεῖ τοικλίζοντας): Κι' ὕστε-
ρα νὰ με βοηθήσετε νὰ μαζέψω μερικά λου-
λούδια νὰ τὰ πᾶω στὴ μητέρα σας...

ΝΤΟΡΑ : Διηλαθὴ στὴ δική σας μητέρα;
ΤΖΩΡΤΖ : 'Οχι. Στὴ δική σας!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὴ μικρὴ λίμνη τοῦ πάρκου. Μετὰ μὴ
ῶρα. Σάβρουπο).

ΤΖΩΡΤΖ : Κρίμα! 'Επρεπε νὰ τραβήκτῃ
αὐτὴ ή φωτογραφία!...

ΝΤΟΡΑ : Μὰ τώρα εἶναι πολὺ ἄργα. Σκο-
τείνιασε. 'Αλλωστὴ ή φωτογραφική σας μη-
χανή ἔσπασε... 'Υστερα λείπει ὁ καθαλιέρος
μου.

ΤΖΩΡΤΖ : 'Ολα διορθώνονται ή ἀναπληρῶ-
νται: καὶ ή μηχανή καὶ ὁ καθαλιέρος καὶ
ὁ φωτορέπορτερ. Θὰ παρουσιάστῃ κάποιος
δὲ συνάδελφός μου νὰ μᾶς τραβήξῃ τὴ φωτο-
γραφία με τὴ δική του μηχανή...

ΝΤΟΡΑ : 'Εδῶ στὸ σκοτάδι καὶ χωρὶς τὸ
φωτογραφικὸ φακό;...

ΤΖΩΡΤΖ : Γιατί ὀχι... Οἱ δοκιμὲς στὸ
σκοτάδι πετυχαίνουν καλύτερα! (Τὴν ἀγκα-
λιάζει).

Αὐλαίος ANTONY ΠΟΥΛ

Πῶς θὰ φαίνεστε ΚΑΤΑ 10 ΧΡΟΝΙΑ νέωτερον

Η κυριώτερη φροντίδα της γυναίκας, πὸν
ἔχει προχωρήσει λίγο στὰ χρόνια εἶ-
ναι τὸ πῶς θὰ φανῇ μικρότερη. Αὐτὸ τὸ
πράγμα εἶναι εὐκόλο, με δύο ὁμως, προ-
ϋποθέσεις: ὅτι δὲν θὰ τὸ παρακάμῃ κι'
ὅτι θὰ γίνῃ με τέτοιο τρόπο, ὥστε ἐκεῖ-
νοι πὸν τὴν βλέπουν νὰ μὴν τὸ καταλα-
βαίνουν.

'Αλλὰ πῶς, λοιπόν, θὰ κατορθώσετε
αὐτὴ τὴ «συμπίεσι» της ηλικίας σας;

Νὰ πῶς εἶναι οἱ συμβουλὲς πὸν δίνει πάντα σ'
αὐτὸ τὸ ζήτημα ή γνωστὴ Γαλλίδα αἰσθητικὴ 'Αλις Σα-
βάν.

1.— 'Η κεντρικὴ ἰδέα ὅλων τῶν σκέψεων καὶ τῶν
φροντίδων σας πρέπει νὰ εἶναι τὸ πῶς θ' ἀπαλλάξετε
ἀπὸ κάθε τι τὸ φανταχτερό τὴν ἐμφάνισι καὶ τὸ ντυσι-
μό σας.

Τὸ μακιγιάζ σας πρέπει νὰ εἶναι ἀπαλό, τὸ χρῶμα
τῶν μαλλίων σας κάπως σθυσμένο (ἐκτὸς ἂν διατη-
ροῦν μόνον τοὺς τὸ ζωρὸ χρωματισμό τους), ή ἐκφρα-
σις τοῦ προσώπου σας ἡρεμὴ καὶ διόλου ἐγωιστικὴ.

Κάνοντας τὸ ἀντίθετο, εἶναι σαν νὰ φωνάζετε σὲ ὅ-
λους νὰ προσέξουν πῶς δὲν εἴσατε πιά νέα.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, θ' ἀποφύγετε τοὺς πολὺ ζωρούς
χρωματισμούς στὴν ἐκλογή τῶν φο-
ρεμάτων σας, ὅπως καὶ τις πολὺ
νεανικὲς μόδες.

2.— Θὰ ἀποφύγετε τὰ πολὺ
μαῦρα ματωσίνορα κα-
θῶς καὶ τὰ πολὺ τοξω-
τά καὶ πολὺ σκούρα
φούδια. Στὰ βλέφαρά
σας θὰ βάλετε ἕνα σκού-
ρο φτιασίδι, γιὰ νὰ κρύ-
ψετε τις ρυτίδες πὸν
σχηματίζονται σ' αὐτὸ
τὸ μέρος.

3.— Μὴν χρησιμο-
ποιεῖτε πολὺ ἀνοιχτό-
χρωμες ποντοῦρες ἰδίως
ἂν τὸ δέρμα σας πα-
ρουσιάζει ροδόδη ἀκμή
πράγμα πὸν εἶναι συνη-
θέστατο σὲ γυναῖκες
κάπως προχωρημένης ἡ-
λικίας.

Τὸ ροῦζ πὸν βάλετε
στὰ μάγουλα πρέπει νὰ
εἶναι ροζ κι' ὀχι κόκκι-
νο. 'Αποφύγετε τὴν κα-
λουμένη «φυσικὴ» πούν-
τρα, καθὼς καὶ τὰ ροῦζ
χρώματος φραμπούζ.

4.— Τὸ ὄβελ τοῦ
προσώπου καταστρέφε-
ται μὲ τὰ χρόνια. Γιὰ
νὰ τὸ διατηρήσετε, δὲν ἔχετε πα-
ρὰ νὰ σφίγγετε λίγο τὰ σαγόνια
σας. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κάνετε
μὴ θαυμασιὰ ἀσκήσι καὶ ἐπὶ πλε-
ον διορθώνετε τὴν ἐκφρασί σας.
Προσέξτε, ὁμως νὰ μὴν τὸ παρα-
κάνετε. Γιατί ἔτσι θὰ παραμορφώ-
σετε τὸ πρόσωπό ἀντὶ νὰ διορθώσετε τις ἀτελείες του.

5.— 'Αποφύγετε τὰ φασμαίν πὸν σᾶς γεονᾶνε. Τὰ
γυαλιά εἶναι προτιμώτερα.

'Οταν αἰσθάνεστε τὴν ἀνάγκη τους, π. γ. προκειμέ-
νου νὰ διαβάσετε ή νὰ ἰδῆτε ἕνα κινηματογραφικὸ ἔργο
κτλ., φορέστε τὰ θορραλέα, σαν νὰ κάνετε τὸ φυσικῶ-
τερό πράγμα τοῦ κόσμου.

Γιατί, διαφορετικά, εἶναι σαν νὰ φωνάζετε σὲ ὅλους
νὰ προσέξουν πῶς δὲν βλέπετε καλὰ.

Χωρὶς οἱ ἄλλοι νὰ τὸ
υποπτεύονται!..

νὰ σᾶς προδώσουν. Πραγματικά, τὰ χέρια φανερώνουν
τὴν ηλικία σας πολὺ περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ πρόσω-
πό σας.

9.— Τὰ μαλλιά ἀρχίζουν νὰ χάνουν τὸ φυσικὸ τους
χρῶμα ἔπειτα ἀπὸ τὰ 35. Μπορεῖτε νὰ τοὺς τὸ ξανα-
δώσετε με μερικὲς «κάθως» βαφές. 'Αλλὰ τὸ βάψιμο αὐ-
τὸ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἀπαλό, σὲ τρόπον ὥστε νὰ
μὴν φαίνεται.

10.— Θὰ ἀποφύγετε τις ἐκκεντρικὲς τουαλέττες, πὸν
δὲν ταιριάζουν στὴν ηλικία σας.

11.— Μὴν δίνετε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν καθρέ-
φτη σας, πὸν σᾶς ξεγελάει πολὺ συχνά. Δεν προκει-
ται, ἄλλωστε, νὰ εἴσατε διαρκῶς ἐκκοῦραστη καὶ ἄ-
κίνητη, ὅπως ὅταν καθρεφτίζεσθε. Καὶ πρέπει νὰ ἔ-
ρετε ὅτι ή κίνησις, ή φυσικὴ ἐφί-
δρωσις τοῦ προσώπου κτλ. κατα-
στρέφουν καὶ τὸ πῶς ἔξυπνο μακι-
γιαζ. Νὰ ἔχετε, λοιπόν, πάντοτε
στὸ μυαλό σας ὅτι δὲν
εἴσατε ἐκεῖνο πὸν σᾶς
δείχνει ὁ καθρέφτης
σας.

12.— 'Η ἡλικιωμένη
γυναίκα δὲν πρέπει
νὰ ξεχνᾷ πῶς εἶναι προ-
τιμώτερο νὰ μακιγιαρε-
ται κάπως λιγώτερο πα-
ρὰ κάπως περισσότερο
ἀπὸ ὅσο χρεάζεται.

'Ακολουθώντας αὐτὲς
τις συμβουλές, λέγει ή
Γαλλίδα αἰσθητικὴ, δὲν
θὰ φαίνεστε ἀπλῶς νε-
ώτερη, ἀλλὰ θὰ εἴσατε
πραγματικά νεώτερη.

Γιατί ή νεότης δὲν
εἶναι μόνον φυσιολογι-
κὴ, ἀλλὰ καὶ ψυχολο-
γικὴ.

'Ο ψυχικὸς παράγων,
στὸ κεφάλαιο αὐτό ὅ-
πως καὶ σὲ πολλὰ ἄλ-
λα, ἔχει κεφαλαιώδη ση-
μασία.

Εἶναι ἀρκετὸ νὰ πᾶ-
ψετε, νὰ ἐνδιαφέρεσθε
γιὰ τὰ νεῖτά καὶ τὴν
ὁμορφιά σας, γιὰ νὰ γεράσετε ἄ-
μέσως καὶ ὥς ἀνεπανόρθωτα.

Μὲ τὸ νὰ θέλετε καὶ νὰ προσ-
παθῆτε νὰ φαίνεστε νέα, ἀντίθετα,
θὰ γίνεστε καὶ πραγματικά νέα ή
τουλάχιστον θὰ γίνετε νεώτερη ἀ-
πὸ ὅτι εἴσατε!

Μάσκα ὁδὸ ἀγγούρια

Δεν ἀπαλύνει τὴν ἐπιδερμίδα σας μόνον τὸ ἀγγουρόζουμο
ἀλλὰ καὶ οἱ φέτες τοῦ ἀγγουριοῦ. Κόψτε τὸ ἀγγούρι κατὰ
τὸ μήκος του σὲ λεπτές φέτες καὶ κολλήστε τις στὸ πρόσω-
πό σας τὴν μὴν κοντὰ στὴν ἄλλη με τέτοιο τρόπο πὸν νὰ
σχηματισθῇ μὴ πραγματικὴ μάσκα. 'Υστερα ἀπὸ εἰκοσι λε-
πτὰ βγάλτε τις φέτες καὶ ξεπλύνετε τὸ πρόσωπό σας με χλι-
αρό νερό.

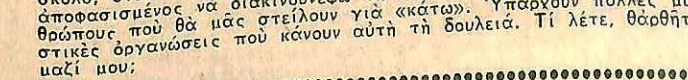
“Ένας τολμηρὸς ἀξιωματικὸς

Ὁ καπετάν Σκορπιδός, βέρος Ὑδατός, ἦταν μακρονδὸς συγγενὴς τοῦ Κωσταράπουλου. Μόλις μπήκαν οἱ Γερμανοὶ στὴν Ἀθήνα, ἡ πρώτη του δουλειά, ἦταν νὰ φωνάξῃ τὸ μικρονήπι του — ἔτσι ἔλεγε τὸ νεαρὸ ἀξιωματικὸ — καὶ νὰ τοῦ πῇ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀρχί-

Ὁ Χόφμαν, φυσικά, δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὲ τίποτε, ἐφ' ὅσον ὁ Κνὸς ἦταν φανταστικὸ πρόσωπο. Ἀλλὰ ὁ Κωσταρόπουλος, πού εἶχε τὸ σκοπό του, ἄρχισε νὰ τοῦ ἐξηγή τὰ θαύματα πού εἶχε κενεῖ ὡς τότε ὁ περιφημὸς αὐτὸς γιαντράς. «Ὅσοι, λοιπόν, ἐπα- σάν ἀπὸ ἐπιληψία, δὲν ἔπρεπε νὰ φοβοῦνται πιά.

— Σὲ 1920, ἔτσι, ἔλεγε, ἔλεγε, νὰ τὴν Ἀγγλία, πρόσθεσε.

του. Έως απύκνυν
ζήνα. Ὁ Χόφμαν κάθισε στο βολάν και ὕστερα ἀπο
ρόλεπτα, οἱ δύο ἄντρες ξεκινούσαν ὁλοταγῶς. Ἐκανε
το ἀεράκι πρὸ φυσιστοῦ ἀπ' τὴ μεριά τῆς θάλασσας,
γυμνὸ. Τραβούσαν πρὸς
τὴν ἑλπίδα τῶν ἁγίων
Γερμανο ἀνθυποπλοίαρχο καὶ
προσπαθούσε

από τρεις μέρες, ο Κωσταντόπουλος έφερε τα νεά στο λιμάνι. Και οι μέρες άρχισαν να περνούν, η μία πίσω από την άλλη, βράζει, κατάρτιση, γιαιάτες άγωνία. Η πρώτη άνοιξη περίπου έγινε στις 18 Δεκεμβρίου 1943, περιελάμβανε άβυσσότητες, πουν φωνάζει. Άνθρωποι έπαιαν οι Κόσμοι, Άθανάσιου, Άλεκος Παππάς, Μιχαήλ Δένδης, Γιώργος Φλωράκης, Έμμ. Σ. Βιολάκης, Γιώργος Λαριδίσιος και μερικοί άλλοι, οι περισσότεροί α-ξιωματικοί. Χωρίς καμμία περίπτωση σχέδον, καθώρθωσαν να φτάσουν στην Σμύρνη και από εκεί να περάσουν στη Μ. Ανατολή. 'Η δεύτερη όμως άποστολή, που ξεκίνησε από την Κάρυστο, την νύχτα της 18ης Δεκεμβρίου, δεν είχε την ίδια τύχη. Μισοπέρανε, το πετρελαίοκινητό του κατεπάν Σκορπίου, συναντήθηκε μ' ένα γερμανικό περιπολικό. Τού φώναξαν να σταματήσει, αλλά επειδή

...για να πετύχουμε στην προσπάθειά μας να
 ξεριζώσουμε το νοσοκομείο του Ψυχικού, του έκαναν εγχείρηση και τον
 έβρισκαν από τα τραυμάτα του. Λίγο όμως προτού τον δικάσουν
 η δική του είχε οριστεί να γίνει στον «Αιαντισσό», στις 10 Φε-
 βρουαρίου 1944 — ο Γιάννης Κασσάτουλας, ένας από τους
 τολμηρούς Έλληνες παρτίζες, κατόρθωσε να δραπέτευση από
 το νοσοκομείο, για να συνεχίσει τη δράση του ως την τελευταί-
 α μέρα της απελευθέρωσης.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
(Ἡ ἀλληλογραφία ὀπισθεν)

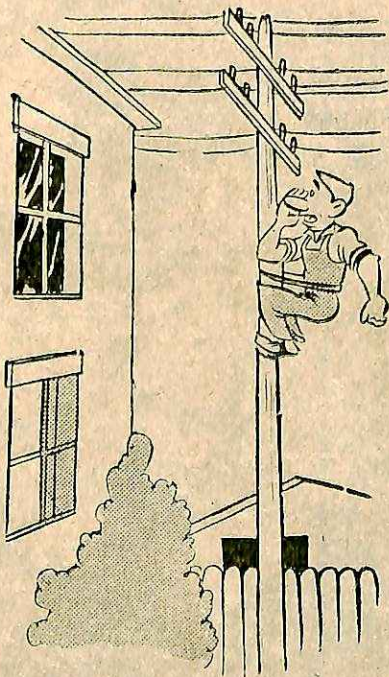
Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

οι «φανταστικὸν» διηγημάτων, δὲν ὑπορεῖ να
γινῇ ἀπόλυτος τίποτε. Λυτοῦμαι, Μιγὰ λὰ
κη Τοουλλινόν Χανιά-Κρήτη: Εὐνα-
ρίστος. Ἡ φωτογραφία σου ἐξαιρετικὴ καὶ
σ' εὐχαριστῶ, Γεώργιον Φογάγκον.
Καστοριά: Ὁ Λέσλυ Χόουαντ, ἦταν ἡθο-
ποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Στὰ «σίδεα τῆς
«Κρεσάτο» εἶνε ἕνα φίλμ πού ἐπαίει ὁ ἴδιος.
Πάντως δὲν πιστεύω νὰ εἶνε περῶσι ὡς «κα-
τάσκοπος» ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴν ἐπο-
ρὰ πού μοῦ ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας. αὐ-
τὸς εἶνε σκοτωθῇ σὲ ἀεροπορικὸ δυστύχημα.
Ἐλὲν Η. Μακκαρνίδου. Ψυχικὸ: Πε-
ρῶσι εἶνε μεσημέρι ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καὶ
θὰ σὰ πῶ. ἴσως ἔχετε δίκιο. Μαοί α
Χριστοδούλου. Κατέλλει: Δὲν ἀξίζει
νομιζῶ ὁ κόπος ν' ἀπευθυνθεῖτε στὸν... Τσώ-
ρε! Παρόμοιες περιπτώσεις, ὑπάρχουν πολ-
τὲς. Δημήτριον Βέραν. Ρόδον: Οἱ
παρρηγορίες σας σημαντικὲς καὶ σὰς εὐνα-
ριστῶ. Θὰ τις νοσηματοποιήσω. Ἰουλί α-
νὸν Παραβάτην. Ἐνταῦθα: Πραγματι-
κά, οἱ «τύψεις» σας δὲν ἠμποροῦν ν' ἀλλά-
ξουν πῶς τὴν κατάστασι πού δημιουργήσατε.
Φροντίστε τρύλινιστον νὰ βοηθήσῃ τὰ ὀφ-
ανὰ τοῦ φίλου σας μιά καὶ εἴσατε πολὺ
«πλούσιος» ὅπως οὐ νοσάτε. Αὐτὸ ἴσως
σὰς ἀνακουφίσῃ λιγάκι. Ν. Νικίου: Σὲ λί-
γες ἡμέρες κυκλοφοροῦν σὲ Βιβλίο, Γράφει μου
πῶς Βιβλίο θέλετε γιὰ νὰ ἀρρωτίσω νὰ σὰς
τὰ στείλω.

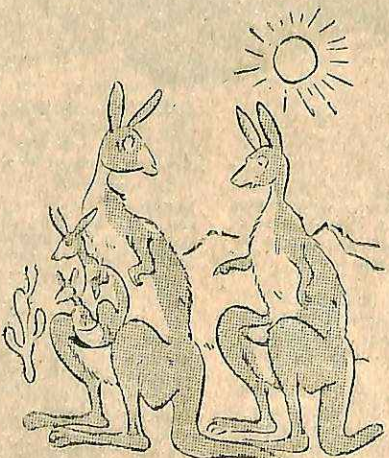
Г. В. 1.

—Ὁ ἄνδρας μου ὅπου καὶ νῦν
τελειώνει. Δίγες μάρκες μᾶς μένου
ἀκόμη! . . .

—Μαμξέλ, ἔχετε ἀκόμα σαπουνά
δες στήν πλατὴ!

— Μπᾶ!... Τί βλέπω; "Εγινε
γιαγιά;...

Ἐνα πρόβλημα ἐξαιρετικὰ πολὺπλοκο

της καί εκείνη που προεργάζουν. Ο ένας είναι ο μαρς. Έτσι πιά ανακουφίζουν. Ο ένας Βλαπτετε, ή αντιπερισπασία της ζήτησης, είναι ένα πρόβλημα εξαιρετικά πολύπλοκο. Όλοι οι βιολόγοι συμφωνούν σιμε-λοκο, ότι το καλύτερο μέσον γι' αυτό το σκοπό, είναι ή καλή ύγεια. Πραγματικά, ό άνθρωπος καί Ισορροπημένος άνθρωπος, αντιμε-ωπίζει ή ζήτησι ευκολότερα από τον εξα-θεννημένο, το νευρικό κλπ.

Εξεσπάθωσε περίπου ή μισή μας ή φυλή
καί χωρίς υπερβολή,
έχει πέσει με τ'α μούτρα στις μελέτες, στ'α βιβλία
στ'α χαρτιά, στ'α εργαλεία.
Διαρκώς φαίγαν ουσίαν ο Ρωμύος καταναλίσκει
κι' όλο κατ'ι μαστορεύει κι' όλο κατ'ι εφευρίσκει
κι' είν' ο μόνος του ό πθόςος κατ'ι ζητ'α πάση θυσία,
νά βαδίση γιά τή... δόξα καί γιά τήν... άθανασία!

Με πειράματα, μόνιμως, τὸν καιρὸ του τὸν περνᾷ,
τὸ κεφάλι του παιδεύει
καὶ τὸ νοῦ του τυραννᾷ
καὶ τίς ὥρες του δοδεκαί
μέσ' στ' ἀρμόδια γραφεῖα
γὰ νὰ του κατοχυρώσουν τὴν μεγάλη του...σοφία!

Κάθε μέρα καταθέτει κι' ένα «θαύμα του αιώνα»
κι' ένα διπλωμα να πάρη αγωνιζέτ' επίμονως.
Πολεμά, λοιπόν, άραβας: κόβει, ράβει, δένει, λύνει,
απιθάνους συσκευές του συνεχώς ανοιγοκλείνει...
Κατσαβίδια, βίδες, πέννες αδιάκοπα κρατά
και ποτέ του δεν κυττά
και μονίμως παραλείπει

νά προσθήσει στο μυαλό του και τη... βίδα που
Κι' είναι, πράγματι, βλαμένος κάθε τέτοιος έφευ-
που τραβά για πανδαμάτωρ και για... νεφέλη
και δεν βλέπει ώριμένους, που χωρίς να σπατα-
(τού λείπει!)

τὴν φαίᾳ τοὺς τὴν οὐσίᾳ
γιὰ ἰδέεσ φαεινές.
τὴ χλιδὴ ἐξασφαλίζουν, μὰ καὶ τὴν ἀθανασία.
μ' ἄλλου εἶδους ἐφευρέσεις κι' ἄλλου τύπου... μὴ
(γὰρ ἐς.

★
 Ἐφευρέσεις κι' ἐπιστήμες ὁ καιρὸς μας δὲν ση-
 κι' ὅσοι πάτε γιὰ νὰ φάτε τὸν Πικάρο τοῦ (κάνει
 (Μαζώνει
 κατεβήτε ἀπὸ τὰ νέφη, στὴ ζωὴ προσγειώθητε
 καὶ κυττάτε τὸ συμφέρον ἢ νὰ «πά νὰ... κυττάτε»
 ἢ νὰ «ἀφῆτε»

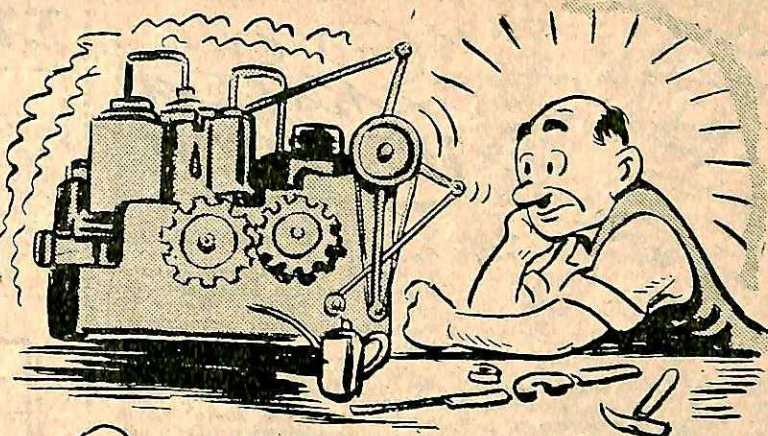
"Άσπρη μέρα, μέχρι τώρα, τὸ συναφί
 συνεπῶς μὴ χολοσκάτε γιὰ ραντὰρ καὶ γιὰ πυ
 καὶ χαράζετε ὅλο... κύκλους σὰν καινούργιοι...
 (Ἀρχιμήδαι...

ὅταν τούτη ἡ κοινωνία θέλει μόνον... «κυκλοῦσε ψῆφος» (ΛΟΥΚΑ)
 ΜΕ τὸ «εὐρηκα» πού λέτε καὶ τὴν σπασοκεφαλὴν
 στὸν καιρὸ μας, φουκαράδες, πὰ δὲν γίνεται δου- (ΛΕΙΑ)
 καὶ προτοῦ τὰ πέταλά σας τὰ τινάζετε ἀπ' τὴν (ΠΕΙΝΟΝ,
 ἀνακατέτε ὁ καθείς σας μόνον: «Εὐρηκα»... (ΛΟΥΚΑ)

Μιμηθήτε, μ' άλλους λόγους, μερικούς εισαγωγείς
τέκνα γυναικών και θρεμένα της ενδοθυσίας μας της γης
που «σκαρφόστηκαν» εν τάχει και που βόηκαν πα-
το «κουμπι» της... Νασηθαλίνες να γεμίσουν με
(χρησιμ.)

Ἦγουν μόνο μ' ἓνα κόλπο καθαρῶς... λογιστικο
 προσέβη στην τιμή της ἓνα ἀπλῶς... μηδενικό.
 Καὶ μὲ τὸ μηδενικό τους, ἐθισαύρισαν κοινῶς,
 καὶ κατάφεραν νὰ γίνουν κροῖσσι «ἐκ τοῦ μη
 (δενός)»

Τὸν ἱππόδρομο Φαλήρῳ. ἢ ἀπλούστατα τὸ Δέλτα
 πᾶρτε γιὰ παράδειγμά σας καὶ θὰ δῆτε πῶς κί- (ἐκεῖ
 μηχανές πολλές δουλεύουν μάνι-μάνι καὶ στὰ σβέλα
 μὲ ταχύτητα συνήθως... κινηματογραφική!
 «Ἔτσι ὁ κόσμος ποὖ πηγαίνει τακτικά ὅσο μπορεῖ
 τοὺς ἀγκανιάν» τοὺς βλέπει... πᾶ τὸς καὶ τοὺς
 (πάτους...φὰς ο ρ ο ρ)»
 κι' ἀφοῦ, βέβαια, τινάζει καὶ τὴν ὕστατη φιλή το
 κοπανὰ σ' ἓνα γτουβάρι τὴν... «β ρ α χ εῖ α κεφά
 (λή του)!

Μηχανές εἶν' ἡ ζωὴ μας, φανερὲς εἶτε κρυφὸς
καὶ τοῦ κράτους μας ἀκόμα οἱ σοφὲς οἱ κορυφές,
δίχως κόπους καὶ μελέτες συνεχεῖς κι' ἀλλεπαλλή-
λους,
ἔχουν φτάσει στὸ σημεῖον τοὺς... ἂ ὕλο υἱ ὕπαλ-
(ἔλουν)

οἱ ἄερας νὰ τοὺς παίρνη
νὰ τοὺς πᾶν καὶ νὰ τοὺς φέρνῃ
καὶ γιὰ νὰ μὴ φλυαροῦμε, ἀπὸ χρόνια τοὺς καὶ-
οἱ σοφοὶ τοὺς ἔχουν κάνει... ἀερόπλοιοι θορυ-
(μένους!)

Μὴ προβαίνετε ἀσκόπως σὲ δυνάμεων σπατάλες
καὶ ζητᾶτε ἀδίκως ὅλοι
...«κίνητήριες δυνάμεις» γιὰ νὰ βρῆτε πιὸ
(μεγάλες,

Ξεω από τὸ... πορτοφόλι!
Μὴ ζητᾶτε «κινητῆρες», ἢ φτερά, ἐν συντομία
καὶ ἀεροκοπανάτες βερεσὲς καθὲς φορὰ,
ρίχτε μόνον ἓνα βλήμα στὰ Δημόσια Ταμεία
καὶ θὰ δῆτε πῶς τὸ χρήμα κάνει ἀδιάκοπα φτερά!

«Ἐλὰ τῇ ρίᾳ» συνάμα μὴ γυρεύετε, φωστῆρες,
καὶ μὴ χάνετε τὴν ὥρα μὲ τοὺς... ἀπορροφῆ-
ται ὁ οὐρανός (τῆ οὐρᾶς)·
Φτάνει μόνο ἡ προσοχή σας, νὰ στραφῇ, ἂν δὲν
(ἐστράφη)

προς την Βιομηχανία το δαιμόνιο σύμφυτο
καί θα ήθελε αναντιρρόπως, άρετούς ή μάλλον όλους
τους... «άρχιμηχανατζήδες», που τίς... τέ-
χνες άνηψουν, (δούλους,
μέ κουμπιά καί μέ μανούβρες μέ... τεχάσματα καί
τά δολλάρια του Μάρσαλ, αύθωρεί... ν' άπορο-
ύν!

★
Βάλε παύλα, "Ελληνά μου, στις μελέτες και τελεία
και παράτα κατά μέρος τα χαρτιά τα εργαλεία
παραισέριστε τις τέχνες και την ευρεσιτεχνία,
αφού ξέρεις ότι τέχνες κατεργάζεται η... πένις!
Με τις τέχνες έχεις πάντα πεινιχρότατο ταμείον

καὶ συχνὰ γελοῖος... τὸ ὅτι οὐ μὲν τοὺς «τύπους» (ταὐτάς)
καὶ γι' αὐτὸ κάποιων ὥραϊων εὐαγῶν Νοσοκομείων,
συγκεντρώσου καὶ μίμησού, τοὺς... ἀρχιθευτὰς!
Κύττα νῶσαι σὰν καὶ δαύτους, ποὺ καθένας τοὺς (κύττα,
τὸ κατάλληλόν κομμάτιν κατάλληλως νὰ πατᾷ

...καὶ χωρὶς πολυλογία,
τὴν ὥραια του θεοῦλα αἰώνιων τὴν κρατᾶ
κί ὁ κοσμάκης περιμένει, δίχως λογια περὶττά,
ναύρη ὁ δόλος τὴν... ὕεια
ἀπὸ ἴδρυμα, πὺ χρονία... «ἐξ ὕψους» ζητᾶ!

καὶ μὴ θέλης τ' ὀνομάσῃς τὰ θαιπάκια τὰ κοινά.
Μὴ ζητᾷς καὶ εὖν καὶ σὺν με μίαν βίβαν καὶ ἕνα...
(σὺ ρα, ἑακουστος καὶ φημισμένος, δηλαδὴ μεγαλὸν φέρεμα,
γιστὶ τότε καὶ ὁ φόρος σημασία θὰ σὺν δὴν
καὶ ἄλλοις καὶ ἄλλοις καὶ ἄλλοις καὶ ἄλλοις...)

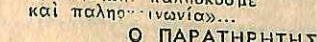
Τῆς... βλακείας σου τὸν φόρο ἵππων ἤτοι θά
ἐπειδὴ τὸ «δίπλωμά σου» φανερά θά καμωρῶνς,
καὶ χωρὶς πολλὰς κουβέντας, μὲ τὴν εὐρείστεινίᾳ

και στην πλασι μας ετοιμη και τη φευδοκυριων...
αιωνιως θασαι θυμα και «με... δι' πλωμα κο
(ροδο»!
ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

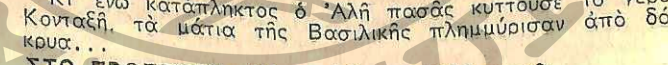
24

.....

.....

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ καρδιά τοῦ Ἀλῆ πασά.

Η είσοδος του «Κινεζικού Θεάτρου», του πολυτελέστερου κινηματογράφου του Χόλλυγουντ.

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ 1952

Η Τζέην Ράσελ και η Ρ. Χάινγουορθ

Πριν από λίγους μήνες, οι κάτοικοι του Χόλλυγουντ... ξελασμάστηκαν ένα βράδυ, κυττάζοντας στον ούρανο. Θα γινόταν μια πρωτότυπη οεκλάμα. Με μεγάλους ειδικούς προβολείς, προβάλλαν απάνω στα σύννεφα ένα υπερφυσικό σκίτσο που παρίστανε το στήθος της γνωστής ηθοποιού Τζέην Ράσελ, που είχε όπως λένε το ωραιότερο του κόσμου. Γύρω από αυτή την πληθωρική λεπτομέρεια του σώματος της γνωστής ηθοποιού έχουν δημιουργηθεί δόκλχηρα ζητήματα.

Πρώτα η κάτοχός του το έχει ασφαλίσει, και με μεγάλο μάλιστα ποσό δολλαρίων. Έπειτα κάθε τόσο η στήλη του κουισμπολιού στα κινηματογραφικά περιδικά του Χόλλυγουντ, απασχολείται με τις διενέξεις Τζέην Ράσελ και διαφόρων οίκων μόδας. Για να βοηθήσουν τις άρρεσκείες της — δηλαδή φόρεμα που να κολακεύει το άπανο μέρος του σώματός της — αλλάζει πολύ συχνά τις ράφτες. Αυτό είναι άφορη για να δημιουργούνται παρεξηγήσεις και κουισμπολιά που αποδίδουν ανεκανότητα στους οίκους μόδας γιατί δεν μπόρεσαν να ικανοποιήσουν τη γνωστή ηθοποιό.

Λένε, ότι για την διατήρησι του στήθους της, η Τζέην Ράσελ, χρησιμοποεί ειδικό μασσέρ. Και κάθε πρωί ο άνθρωπος αυτός, με ένα βαλίστακι γεμάτο βοούτσες και κρέμες, την έπισκέπτεται στο σπίτι της. Χαρακτηριστικό της ανθρωπίνης... άχαριστίας, είναι, ότι ο μασσέρ αυτός πληρώνεται για τη δουλειά που κάνει! Η Τζέην Ράσελ είχε σήμερα πολύ της μόδας και πεοιζήτητα από τις κινηματογραφικές εταιρείες. Λένε μάλιστα ότι παίρνει τα περισσότερα γράμματα από όλες τις άλλες στάσας του Χόλλυγουντ. Οι θαυμαστές της απ' όλο

τόν κόσμο, της ζητάν αυτό-γραφα και φωτογραφίες. Η Βίλλα της στην κοιλάδα του Σάν Φερνάντο, είναι μία από τις πιο κομψές του Χόλλυγουντ.

«Ωραία αντίπαθητική», Έτσι χαρακτήρισε μία μεγάλη έφημερίς του Λος Άντζελες, τη Ρίτα Χάινγουορθ. Φυσικά, οι ύπολοι-τες στάρ, που έχουν κάθε λόγο να ζηλεύουν την τέως κυρία Άλμ Χάν, τρίβανε τα χέρια τους από ευχαρίστησι, και ο χαρακτηρισμός αυτός έπιασε, όπως λένε, σαν βεντούζα. Η Ρίτα Χάινγουορθ, μετά τον παγκό-σμιο θόρυβο που έγινε γύρω από το όνομά της άρχισε να βλέπει τους παλη-ούς της συναδέλφους, του-λάχιστον σαν κουνούπια.

Το κουισμπολιά, λοι-πόν, του Χόλλυγουντ, βρή-κε πολλά θέματα συζητή-σεως έναντιόν της. Οι διά-φοροι ρεπόρτερς άρχισαν να σκαλίζουν το παρελθόν. Δώσανε έτσι μεγάλη σημα-σία σε ένα γράμμα που έ-στειλε η Ρίτα Χάινγουορθ πέρυσσι στην «Κολούμπια». Ζήτησε να μη στέλνουν πιά τις φωτογραφίες της στους Αμερικανούς στοατιώτες, που πολεμούσαν στην Κο-ρέα, γιατί τη χρησιμοποι-ούσαν ως «πίν απ γκέρλ», δηλαδή «κορίτσι για κα-ροίτωση». Δεν ήθελε να κρεμούν τις φωτογραφίες της εδώ κι εκεί.

Όταν όμως δημιουργή-θηκε πολύς θόρυβος, τότε αναγκάστηκε μ' ένα δεύ-τερο γράμμα της, να δικαιο-λογηθεί. Τώρα οι έφημε-ρι-δες που την αντιπολιτεύ-ονται θυμήθηκαν το περ-ιστατικό αυτό, και εκεί κυ-ρίως στηρίζουν την πολεμ-ική τους.

Άλλα το Χόλλυγουντ γέ-λασε με την καρδιά του πριν από λίγους σχετικώς μήνες με ένα πάθημα της Ρίτα στην Ν. Υόρκη. Ή-ταν, αν θυμάσιε, η εποχή

που την κυνηγούσαν όλοι οι δημοσιογράφοι, για να τους πη λίγα λόγια γύρω από το πολύκροιο ειδύλλιο της, και κατόπιν τη διά-στασι της με τον Άλμ Χάν. Αυτή κρυβόταν, τους απέ-φευγε, αλλά φυσικά η γυ-ναικεία ματαιοδοξία της ήταν ικανοποιημένη από το κυνηγητό και τον μεγάλο θόρυβο γύρω από το ά-στομό της.

Βρήκε όμως το δάσκαλό της από έναν ηλικιωμένο δημοσιογράφο μιας μεγά-λης έφημεριδος της Ν. Υ-όρκης, που τον είχε φαίνε-ται κουράσει, και σχεδόν μπορούμε να πούμε απδιά-σει, αυτή όλη η ιστορία. Και ένα βράδυ, αποφάσισε να βγάλει το άχτι του ο άνθρωπος. Πώς; Έμαθε που βρισκόταν «έγκογνιτο» ή ώραία Ρίτα. Μία και δυό έσπινεσε να παρουσια-στή μπροστά της. Της δή-λωσε, χωρίς πολλά λόγια την ιδιότητά του.

— Είμαι δημοσιογρά-φος.

— Α! φώναξε εκείνη έκ-πληκτ.

— Είμαι δημοσιογρά-φος, συνέχισε και βασανί-στηκα πολύ ώσπου να σας συναντήσω.

Έκείνη κοκκίνισε από ά-νανάκτησι.

— Μά, είπε, με συγκρα-τημένο ξέσπασμα θυμού, δεν με άφινετε να ήσυχά-σω! Τι σας ενδιαφέρει έ-πι-τέλος η περιπέτειά μου με τον Άλμ Χάν; Δεν πρό-κειται να σας πω ούτε μία λέξη σχετικά με τις ιδιωτι-κές υποθέσεις μου.

Στο μεταξύ, στο νυχτερι-νό κέντρο — γιατί σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα πολυ-τελούς κέντρου, τη βρήκε ο γέρος δημοσιογράφος — πή-σαν είδησι τη σκηνή και γύρω από το ιραπέζι της διασημής στάρ μσ-ύθηκαν πολλοί περίεργοι και πα-ρακολουθούσαν τη συζήτησι.

— Ακούστε κυρία μου, είπε ο δημοσιογράφος, ψάχ-νω για όλοκληρη έδδομάδα να σας βωώ...

— Δεν πρόκειται να σας πω ούτε μία λέξη...

— Δεν θέλω να μου πη-τε απολύτως τίποτα!...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, έγω βαρέθη-κα αυτήν την ιστορία σας. Ήθελα να σας συναντήσω και να σας πω ότι δεν μου καίγεται καρφι τί κά-νετε, πώς διασκεδάετε, αν χωρίζετε ή όχι με τον Άλμ Χάν αν θα ξαναπαίξετε ή όχι στον κινηματογράφο και όλες αυτές οι άδηδες! Δεν πρόκειται να νωσώ στην έφημερίδα μου ούτε μία αράδα. Θέλει να παί-ξετε στον κινηματογράφο, Νά πείτε! Θέλετε να χωρίσετε με τον Άλμ Χάν, χωρίστε. Έδώ υπάρχουν άλλα σοβαρότερα ζητήμα-τα. Δεν μπορούμε να απα-σπολουμε τις έφημερίδες με την άσεντιά σας Χάιρετε!

Έτσι έβγαλε το άχτι του ο άνθρωπος και άσφα-λως πολλοί θα συμφωνού-μαζί του.

Β. ΓΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Δαν πείραζε...

Δυο συνεταίροι πηγαίνουν να πε-ράσουν το Σάββατοκυριακό σ' ένα νη-σί του Αιγαίου. Μόλις μπήκαν στο πλοίο, ο ένας θυμήθηκε κάτι και είπε στο συνεταίρό του:

— Διάβω! Σέχασα να κλειδώσω το χρηματοκιβώτιο!

— Τι πείραζει; έκανε ο άλλος. Μαζί δεν βρισκόμαστε!...

Έκείνη: Γιατί λένε ότι οι γυ-ναίκες έχουν πιο καθαρά μυαλά από τους άντρες;

Έκείνος (με κακεντρέχεια):

— Ίσως επειδή ε' αλλάζουν συχνότερα!...

— Άλλαξε πολύ η γυναίκα σου, άφ' ότου παντρευτήκατε;

— Βεβαίως! Άλλαξε... τις συνή-θειές μου, τις ώρες μου και τους φί-λους μου!

Ο ψυχίατρος (εξετάζοντας τον πελάτη του):

— Ακούτε ποτέ φωνές χωρίς να μπορήτε να καταλάβετε ποι-ός μιλάει ή από πού προέρχονται;

Ο πελάτης: Μάλιστα, για-τρέ!

Ο ψυχίατρος: Και τότε συμβαίνει αυτό;

Ο πελάτης: Όταν σηκώνω το ακουστικό του τηλεφώνου!...

Ο κύριος διευθυντής είπε κάποιον άστείο και όλοι οι υπάλληλοι ξεράθη-καν στα γέλια.

— Έσ' γιατί δεν γέλασες με το άστείο του διευθυντού μας; ρώτησαν αργότερα το Γιαννάκη, που ήταν ο μό-νυς που διατηρούσε τη σοβαρότητά του.

— Γιατί να γελάσω; Τον έχω ά-νάγκη; Την Παρασκευή φάγω από τη δουλειά!...

Όταν ένας από τους μικρούς φί-λους της Άννούλας την επεσκέφθηκε στο σπίτι της, τη βρήκε να κάνει τη νοικοκυρά.

— Πλένεις πιάνο; τη ρώτησε έκ-πληκτος.

Ναι, απάντησε η Άννούλα σο-βαρά. Και τα σκουπίζω επίσης, γιατί δεν είμαι ακόμη... παντρεμένη!

Στο δικαστήριο: 'Απ' τα παι-διά μου χρόνια, παντρεύτηκα με την Άλμχίλια...

Ο είσανγγελεός: Θέλετε να πητε, κύριε συνηγορε, πώς είσατε τώρα γήρος;

— Είπε έγγνημενα αυτά τα ματο-γυάλια, λέει ο έμπορος. Μπορώ να σας βεβαιώσω πως θα σας διπλασιάσουν την όρασι.

— Και πόσο κάνουν;

— Έκατό γιλιάδες.

Ο πελάτης φορέσε τι ματογυάλια κι' άφρινε πάνω στον πύγκο πενήντα γιλιάκια.

— Μά σας είπα έκατό, κύριε, πα-ουτρεί ή καταστηματοδότης.

— Έ, τότε βλέπω έγω πάνω στον πύγκο. 'Η όρασί μου διπλασιά-στηκε!

Ο δικαστής: Γιατί έκλεψες αυτό το δαχτυλίδι, κατηγορούμενε;

Ο κατηγορούμενος: Κα-τά λάθος, κύριε πρόεδρε.

Ο δικαστής: Τι θα πη κατά λάθος;

Ο κατηγορούμενος: Νά, έκανα λάθος. Τό πέρασα για χρυσό, ενώ ήταν ψεύτικο!

Ο Βαρόνος δεν έδωσε απάντηση σ' αυτή την ερώτηση:

— Τη θέσι της κουήσσης του Λαίτσε-στεο.

— Κι' η βασίλισσα Έλισάβετ. πού τον έχει εύνοούμενο;

— Ο κόμης δεν την αγαπάει...

— Τον αγαπάει όμως εκείνη, και δεν θα του επιτρέψει να παντρευτεί μιαν άλλη!

— Ίσως έχετε δίκιο. Διορθώνονται όμως όλα μ' ένα μυστικό γάμο...

— Η Μπλάνς έβαλε τα γέλια και φώναξε:

— Αόιστε τη διπλωματία, κύριε! Δεν τα καταφέρατε... Γιατί δεν ομολογείτε καθαρά ότι μου προτείνετε να γίνω φιλενάδα του κόμης;

— «Ε, κι' αν είν' έτσι; απάντησε ο Τζών με κυνισμό. Δεν νομίζετε πως αξίζει ο τίτλος της φιλενάδας του κόμης του Λαίτσεστερ, αφού δεν τον περιφρονεί ούτε μιαν μεγάλη βασίλισσα; Θα κάμει την τύχη σας, δεσποινίς, αν πείτε το ναί!...

Η Μπλάνς δεν προσπάθησε πια να συγκατένευε την άγανάκτηση και την απείθεια της.

— Αρκετά, κύριε! φώναξε. Σας άφισα να μιλήσετε, για να δω ως πού θα έφτανε η αναιδεία σας! Και σεις κι' ο κόμης είσαστε παληάνθρωποι! Φύγετε άμέσως από δω!...

Ο Βαρόνος δεν περίμενε ένα τέτοιο ξέσπασμα. Διάτησε ώστόσο την ψυχραιμία του. υπερέβηκε βαθειά και ρώτησε:

— Είναι η τελευταία σας λέξις, δεσποινίς;

— Σας ξαναλέω: Φύγετε άμέσως!

— Πολύ καλά... Θ' αλλάξουμε λοιπόν γλώσσα...

ΙΕ'.

Ένα άπαισιο χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπο του Βαρόνου. Έκαμε δυό βήματα προς τη Μπλάνς. Έκείνη άποτροπήθηκε στο βάθος της κάμαρας, κόλλησε σνεδόν στον τοίχο.

Δεν με προσβάλλει, δεσποινίς, καμιά βρισιά, όταν βγαίνει από ένα τόσο ωραίο στόμα... πρόσθεσε ο Τζών Τρούμπυ. Μούπατε ώστόσο πρό όλίγου ότι δεν τα καταφέρατε στη διπλωματία. Αφού είν' έτσι λοιπόν, θα μεταχειρισθώ τη δύναμη, εκεί που απέτυχε η πειθώ... Δεν ήθα μόνος στον πυρόν. Ένα στρατιάτζος μαζί μου!

Σας συλλαβάνω ως συνένοχο της άσπεπείρας δραπετεύσεως που υαταιώσαμε χτες τη νύχτα. Είναι μιαν βαρεία κατηγορία. Αν δεν θέλετε να την πληρώσετε με τη ζωή σας, πρέπει ν' αόιστε κατά μέρος την περηφάνεια σας και να ζητήστε ναόι άπ' τον κόμπα του Λαίτσεστερ... Τώρα θα μ' ακολουθήσετε, θέλοντας και μη!

Είστε βέβαιοι;

Θα το δώτε!...

Κι' ο Βαρόνος ώμωσε προς τη νέα. Έείνη παραιτήσε λίγω και πίεσε με το δάκτυλό της κάποιον κρυφό κομπιτί. Αμέσως ύνοιξε ό τοίχος και φάνηκε ο Ροζέ Γουάλε-νερ, γλωμός από θυμό, μ' ένα πιστόλι σέ κάθε του χέρι.

Ο σέρ Τζών, κατάπληκτος και περίτρομος, θέλησε να φύγει, αλλά δεν πρόλαβε. Γιατί ο Ροζέ, με δυο πηδύματα, βρέθηκε δίπλα του και κόλλησε στο μελίνγι του την κάννη του ένος πιστολιού.

Γονάτισε, άρχιερί! του φώναξε. Θα πεθάνει!...

Όπως ξέρουμε, ο Τζών Τρούμπυ ήταν ένας θρασυδείλος ψευτοπαλληκάρς. Άρχισε να τρέμει, άπλωσε ίκετευτικά τα χέρια του στο Ροζέ και τραύλισε:

Είτε έγκλημα να σκοτώσετε έναν άνθρωπο άνυπερέστη!... Τι φράζει άλλωστε ένας υπερέστης, που έξετέλεσε πιστά τις διαταγές του κυρίου του;... Ήθαβ έδώ σταλμένος άπ' τον κόμπα του Λαίτσεστερ...

Σιωπή. Άθλια! τον διέκοψε ο νέος. Κάμε την προσευχή σου, αν πιστεύεις στο Θεό!...

Ο Βαρόνος έπεσε γονατιστός, βέβαιος πια ότι είχε φτάσει η τελευταία του ώρα. Αλλά η Μπλάνς άπομάκρυνε άπ' το κεφάλι του το πιστόλι του Ροζέ και είπε στο νέο:

Αυτό το ύποκείμενο δεν αξίζει την τιμή να πεθάνη άπ' το χέρι σας. Αόιστε τον να ζήσει... Μπορεί άλλωστε να σας γοησιεύει...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Χωρίς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ένας μικρός έγκληματίας

Ο μικρός στεκόταν μπροστά στους αστυνομικούς άταραχος. Ήταν ένα λεπτό άσθενικό παιδί με πρόωρη ανάπτυξη. Δεν έδειχνε καμιά νευρική όττητα. Δεν έννοιωθε καμιά τυφή. Δεν δίσταζε να δώση άμέσως την άπάντη σ' ό τι τον ρωτούσαν.

Οί άσπρομάλληδες άστυνομικοί που έπαιρναν την κατάθεσι του άνατρίχιαζαν. Είχαν μπροστά τους έναν πισίτικο κι' εϋτοι έφαγχαν από δυο μέρες τώρα για έναν φοβερό κι' άγριο έγκληματία!

Μέσα σ' ένα βρώμικο και έλειινό καμαράκι ένος ύπογείου, είχε βρεθή σκοτωμένος ένας γέρος. Κάποιος συγγερός έγκληματίας του είχε τσακίσει το κεφάλι μ' ένα χοντρό σίδερο. Τον είχε χτυπήσει με λύσσα πολλές φορές.

Ο γέρος ήταν ένας τύπος του άθηναϊκού ύποκόσμου. Ένα από αυτά τα πανάθλια πλάσματα της νύχτας που ζούνε μέσα στην παληάνθρωπια και την άτιμία, Απο όπου κι' αν τον έπιασαν, λερωνόσουν. Ήταν ένα άποκρουστικό φίδι, γεμάτο δηλητήριο.

Το έγκλημα είχε έλατήριο τη ληστεία. Ένα άσημαντο ποσό, για κάθε άνθρωπο που βγάξει το ψωμί του, μά σημαντικό για έναν αλήτη...

Η ώρα που έγινε το έγκλημα, οί συνθήκες με τις όποιες διετράχθη, αυτή άκομή η κατάστασι του θύματος, φανέρωναν στους άστυνομικούς ότι ο δολοφόνος ήταν γνωστός στο θύμα, ότι είχε μιαν άσφαλή οικειότητα μαζί του.

Άρχισαν τότε τις συστημικές έρευνές τους στα ύποπτα κέντρα που συχνάζε αυτός ο κολασμένος. Κι' από την πρώτη στιγμή κατάλαβαν. Ο γέρος έκανε παρέα με διάφορους μικρούς ναυαγούς της ζωής. Παιδιά που άγωνίζονταν να ζήσουν όλομόνα στην ζούγκλα της Αθήνας. Είχε τον τρόπο να τα φαρύνει, να τα κάνει να τον έμπιστευόταν, να τα σπρώχνει προς τον ύποκόσμο και να τα χρησιμοποιεί για τις ύποπτες δουλειές του.

Οί άστυνομικοί πληροφορήθηκαν άκόμη ότι ο γέρος αυτός έκανε τον τελευταίο καιρό παρέα, κάθε νύχτα, μ' ένα παιδί. Μαζί του πήγαινε στους λαϊκούς κινηματογράφους, μαζί του έτρωγε σε διάφορες ταβέρνες και συχνά το στέγαζε στο ύπογειό του.

Το παιδί όμως αυτό είχε έξαφανισθί από την Αθήνα. Τα ίχνη του άνεκαλύφθηκαν έντελώς τυχαία σε μιαν έπαρχιακή πόλη. Βρέθηκαν άκόμη στο σπίτι μιανς συγγενούς του κατ' ματωμένα ρούχα του.

Δεν ύπηρεχε λοιπόν καμιά άμφιβολία ότι αυτός ο μικρός είχε διαπράξει το

έγκλημα. Δυό άστυνομικοί πήραν άμέσως το λεωφορείο της γραμμής για ν' πάνε να το συλλάβουν και να τ' άδηγήσουν στην Αθήνα. Να πώς έχει τώρα σ' όλες τις λεπτομέρειές της αυτή η φριχτή και άίματηρή ιστορία:

Πριν από τρία χρόνια μιαν όμορφη κοπέλλα της Τριπόλεως ήρθε για να δουλέψη στην Αθήνα και να βοηθήσει τους δικούς της, που δεν μπορούσαν να τ' άφείρουν βόλτα. Για συντροφιά, πήρε μαζί της τον πιο μικρό άδελφό της, που τρώπωσε κάπου κι' αυτός και δούλευε.

Τους πρώτους μήνες η ζωή τους κύλησε ήρεμη. Μά ο μικρός, άνίδεος όπως ήταν κι' άπονήρευτος, παρασυρόταν από διάφορους φίλους του. Έτσι άρχισε να σκορπάη τα λίγα λεφτά που κερδίζει, ν' άογνι να γυρίσει στο σπίτι, να κάνει ύποπτες παρέες. Η άδελφή του, για να τον τρομοκρατήσει, τον φοβέρισε ότι θα τον έδιωχνε από το σπίτι.

Ένα βράδυ, σ' ένα καφενείο που περίμενε ο μικρός κάποιον πατριώτη, τους για δουλειά, ήρθε και κάθηκε κοντά του ένας γέρος. Γρήγορα έπιασε κουβέντα μαζί του.

Τέτοια καλά παιδιά, του είπε, δεν πρέπει να χάνονται. Έννοια σου κι' έγω θα σου βρω μιαν καλή δουλειά...

Και του πρότεινε να πάνε να φάνε μαζί, για να τ' άπουνε καλύτερα. Ο μικρός ένθουσιασμένος από τη συμπάθεια που του έδειχνε ο τόσο καλός κι' ήλικιωμένος «μπάρμπα» τον άκολούθησε.

Χώρισαν άργα και συμφώνησαν να συναντηθούν και πάλι.

Ο γέρος διασκέδαζε λίγες ήμέρες τον μικρό κι' έτσι κατάφερε ν' άποκτήσει την έμπιστοσύνη του. Σιγά-σιγά όμως στάλαζε το δηλητήριο στην άγνη καρδιά του άθώου αυτού παιδιού. Του παρουσίασε μιαν χαρούμενη ζωή, που μπορεί κανείς να κάνει δίχως κόπο, φτάνει να είναι λίγο τολμηρός. Τον γνώρισε άκόμη και μ' άλλα παιδιά, άλλους αλήτες που διασκέδαζαν μαζί του τη νύχτα.

Κι' έτσι το μικρό χωριατόπουλο διεφθάρη κι' έγινε ένας μικρός διόβολος, ίκανός για όλα...

Η άδελφή του, όταν έμαθε την κατάντια του, τρέμαξε. Έγραψε στον πατέρα του να έρθη να τον μαζέψει, γιατί πια ήταν χαμένος.

Κι' ο πατέρας του πραγματικά ήρθε και τον συμβούλεψε. Έπειτα έφυγε, ήσυχος ότι είχε κάνει το καθήκον του.

Μά ο μικρός είχε τόσο διαφθάρη ψυχικά, που δεν μπορούσε να ξεχωρίσει πια το καλό από το κακό.

Πήγε λοιπόν και κοιμήθηκε στο βρώμικο ύπογειό του γέρου. Μά τη νύχτα, όπως βρισκόταν έαπλωμένος κατά γής κι' έβλεπε τον έλειινό γέρο να ροχαλίζει, το μυαλό του πήγε στα λεφτά. Θα ύπορουσε να πάρη τα λεφτά του γέρου και να πάη στο χωριό του να ζήσει, να κάνει τον πλούσιο!

Σε μιαν στιγμή άκόμη κατάλαβε ότι αυτός ο άπαισιος γέρος ήταν η καταστροφή του. Ένα θανάσιμο μίσος φούντωσε τότε μέσα στην καρδιά του.

Σύρθηκε λοιπόν ως στην πόρτα, πήρε ένα χοντρό σίδερο με το όποιο τον έκλειναν, πλησίασε στο κρεβάτι και τον χτύπησε με δύναμη στο πρόσωπο. Έπειτα το αίμα τον ζάλισε και άρχισε να τον χτυπάει με λύσσα, πιο δυνατά.

Όταν συνήλθε πήρε τα λεφτά του γέρου, πλύθηκε κι' έτρεξε στο σπίτι της άδελφής του ν' αλλάξει. Κατόπιν αγόρασε καινούργια ρούχα και παπούτσια και την άλλη μέρα παρουσιάσθηκε στο σπίτι του.

Εκεί ύστερα από πολύν κόπο, τον συνέλαβαν οί άστυνομικοί και τον μετέφεραν στην Αθήνα.

Μά ο μικρός ήταν ψυχικά τόσο διεφθαρμένος, ώστε προκαλούσε κατάπληξη με τις σκέψεις του και τις άπαντήσεις του. Στάληκε λοιπόν στο Αναμορφωτήριο των Άνηλίκων. Μά θα χρειασθί να περάσουν πολλά χρόνια μέχρις ότου αυτό το παιδί μωρήσει να γίνη ένας χρήσιμος άνθρωπος που θα κερδίσει τίμια την ζωή του...

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

ΛΙΓΟΙ από τους Έλληνες και λιγώτεροι από τους ξένους έχουν έπισκεφθί τη Δωδώνη, η όποια στην αρχαιότητα ήταν ένας από τους περιφημότερους έλληνικούς ιερούς τόπους, γιατί το μαντείο της ήταν πολύ παλαιότερο από το μαντείο των Δελφών.

Το μαντείο της Δωδώνης βρισκόταν στην πλαγιά ένος Ήπειρωτικού βουνού, του Τόμαρου, κοντά στο σημερινό χωριό Άλποχωρι. Η μεγαλοπρέπεια και η άσπληρότης της φύσεως συντελούσε στην ύποδλητικότητα και την ιερότητα του τόπου. Κάτω από τις χιονισμένες κορυφές των βουνών, άναμέσα σε δύσβατες βαθιές κοιλάδες, που τις βρέχουν όρμητικοί χείμαρροι και τις χτυπάει με λύσσα ο βορρής, οί αρχαίοι είχαν στήσει το παλαιότερο και το πιο σεβαστό ιερό της Ελλάδος που ήταν άφιερωμένο στον «Πατέρα θεών και ανθρώπων», το Δία.

Η ιστορία του μαντείου της Δωδώνης χάνεται στα βάθη των αιώνων. Ο Όμηρος άναφέρει πως βρισκόταν σε πλήρη άκμή στον Τρωικό πόλεμο και ότι το έπισκεψε ο Όδυσσεύς. Ο Ισίδος, ο Ηρόδοτος, ο Αίφθηκες, ο Σοφοκλής μιλούν με σεβασμό γι' αυτό. Ο Πλάτων ρωτάει πως οί πρώτοι μαντικοί λόγοι στον κόσμο άκούστηκαν από το μαντείο της Δωδώνης. Ο Ξενοφών και ο Δημοσθένης με έγκωμιάζουν.

Επί χίλια πεντακόσια χρόνια η Δωδώνη είχε προσελκύσει την προσοχή και το σεβασμό του αρχαίου κόσμου. Οί Ρωμαίοι τη σεβάστηκαν όσο και οί Έλληνες. Με την πτώση όμως του ρωμαϊκού κράτους άρχίζει η παρακμή της Δωδώνης για να συντελεστή η καταστροφή της με την έπικράτησι του χριστιανισμού.

Από τη βυζαντινή έποχή το μαντείο έξαφανίζεται, ο ιερός τόπος εγκαταλείπεται και οί περιηγητά και οί άρχαιολόγοι που στα νεώτερα χρόνια άναζητούσαν στην Ήπειρο την τοποθεσία του δε ύπορούσαν να την προσδιορίσουν.

Το μαντείο της Δωδώνης βρισκόταν στους πρόποδες του Τόμαρου, σε μιαν ύγρη κοιλάδα, στα δυτικά της λίμνης των Ιωαννίνων...

Ο Βύρων σ' ένα ποιήμα του γράφει:

Ω Δωδώνη που είναι το παλιό σου δάσος ή προφητική βρύση και το βείο σου μαντείο;

Ευτυχέστερος στις άναζητήσεις του ήταν ένας λαμπερός Ήπειρώτης, ο Κωνσταντίνος Καραπάνος, που ύπόρρεσε να προσδιορίσει την τοποθεσία της αρχαίας Δωδώνης στα δυτικά της λίμνης των Ιωαννίνων, μέσα σε μιαν ύγρη και γόνιμη κοιλάδα, που βρισκόταν νισμένου Τόμαρου. Στην κοιλάδα αυτή, που άναμέσα σε ύψος 500 μέτρων και περιβάλλετο από ένα μεγαλόπρεπο και μεγαγχολικό τοπίο που θύμιζε έλβετικές Άλπεις, άρχισε ο Καραπάνος τις άνασκαφές του το 1878.

Τα περισσότερα από τα πλούσια εύρηματα των άνασκαφών της Δωδώνης βρίσκονται στο αρχαιολογικό μουσείο των Αθηνών και ήταν έκτεθειμένα πριν από τον πόλεμο σε ιδιαίτερες αίθουσες, που φέρναν το όνομα του δωρητή.

Οί άνασκαφές μας παρουσίασαν άκόμη το αρχαίο μαντείο, την παλιά άκρόπολι που άποτελούσαν το ιερό συγκρότημα.

Το μαντείο της Δωδώνης βρισκόταν στην πλαγιά ένος Ήπειρωτικού βουνού, του Τόμαρου, κοντά στο σημερινό χωριό Άλποχωρι. Η μεγαλοπρέπεια και η άσπληρότης της φύσεως συντελούσε στην ύποδλητικότητα και την ιερότητα του τόπου. Κάτω από τις χιονισμένες κορυφές των βουνών, άναμέσα σε δύσβατες βαθιές κοιλάδες, που τις βρέχουν όρμητικοί χείμαρροι και τις χτυπάει με λύσσα ο βορρής, οί αρχαίοι είχαν στήσει το παλαιότερο και το πιο σεβαστό ιερό της Ελλάδος που ήταν άφιερωμένο στον «Πατέρα θεών και ανθρώπων», το Δία.

Η ιστορία του μαντείου της Δωδώνης χάνεται στα βάθη των αιώνων. Ο Όμηρος άναφέρει πως βρισκόταν σε πλήρη άκμή στον Τρωικό πόλεμο και ότι το έπισκεψε ο Όδυσσεύς. Ο Ισίδος, ο Ηρόδοτος, ο Αίφθηκες, ο Σοφοκλής μιλούν με σεβασμό γι' αυτό. Ο Πλάτων ρωτάει πως οί πρώτοι μαντικοί λόγοι στον κόσμο άκούστηκαν από το μαντείο της Δωδώνης. Ο Ξενοφών και ο Δημοσθένης με έγκωμιάζουν.

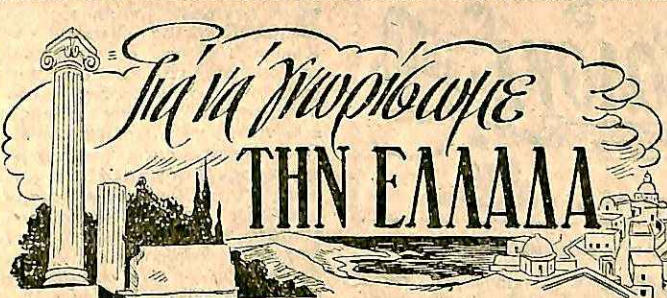
Επί χίλια πεντακόσια χρόνια η Δωδώνη είχε προσελκύσει την προσοχή και το σεβασμό του αρχαίου κόσμου. Οί Ρωμαίοι τη σεβάστηκαν όσο και οί Έλληνες. Με την πτώση όμως του ρωμαϊκού κράτους άρχίζει η παρακμή της Δωδώνης για να συντελεστή η καταστροφή της με την έπικράτησι του χριστιανισμού.

Από τη βυζαντινή έποχή το μαντείο έξαφανίζεται, ο ιερός τόπος εγκαταλείπεται και οί περιηγητά και οί άρχαιολόγοι που στα νεώτερα χρόνια άναζητούσαν στην Ήπειρο την τοποθεσία του δε ύπορούσαν να την προσδιορίσουν.

Το μαντείο της Δωδώνης βρισκόταν στους πρόποδες του Τόμαρου, σε μιαν ύγρη κοιλάδα, στα δυτικά της λίμνης των Ιωαννίνων...

Ο Βύρων σ' ένα ποιήμα του γράφει:

Ω Δωδώνη που είναι το παλιό σου δάσος ή προφητική βρύση και το βείο σου μαντείο;

ΤΟ ΜΑΝΤΕΙΟ ΤΗΣ ΔΩΔΩΝΗΣ

Και οί έρωτήσεις που έκαναν όσοι κατέφταναν στο μαντείο ήταν πολλές φορές περιεργότερες, αν κρίνουμε από τις 45 μικρές μολυβένιες πλάκες που βρέθηκαν άνασκαφές ο Καραπάνος, κι' επάνω στις όποιες ήταν χαραγμένα τα έρωτήματα προς το θεό.

Ένας ζητούσε να τον πληροφορήσει το μαντείο ποιός ήταν ο καλύτερος τρόπος κτηνοτροφίας και αν τα πρόβατά του θα πουλιόντουσαν σε καλή τιμή. Άλλος άν, στην διανομή της κληρονομίας που του έπεσε, έπρεπε να προτιμήσει το σπίτι που ήταν στην έσοχή ή εκείνο στην πόλη. Ένας έμπορος ρωτάει αν θα πετύχει η έπιχείρησις που έχει στο νομό του. Δεν άναφέρει φυσικά την έπιχείρησι, γιατί ο Δίας, σαν θεός παντογνώστης, έπρεπε να ξέρη τί είχε μέσα στο μυαλό του.

Μερικοί θέταν άφελέστερες έρωτήσεις. Όπως π. χ. να τους ειπή το μαντείο ποιός έκλεψε τα στρώματα και τα μαξιλάρια που είχαν χάσει, ή αν η ύγεια της οίκογενείας τους θα ήταν καλή για μερικά χρόνια άκόμη.

Και κάποιος ρωτάει αν η γυναίκα του θα κάνει άλλο παιδί έκτός από το κορίτσι που έχουν...

Δυστυχώς δεν έχουμε και τις άπαντήσεις του θεού στα έρωτήματα των πιστών που κατέφταναν στο μαντείο με πλούσια συνήθως δώρα. Μπορούμε όμως να είμεθα βέβαιοι πως οί ιερείς της Δωδώνης άνθρωποι έξυπνοι, πρακτικοί και με μεγάλη πείρα, θα φρόντιζαν πάντοτε ώστε να μη φεύγη κανένας δυσάρεστημένος.

Οί ιερείς άλλωστε της Δωδώνης προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να διατηρήσουν την έπι- κερδέστατη πελατεία τους. Και άλλότε παρουσίαζαν μιαν βρύση για θαυματουργό και ιερή, στην όποια άχι μόνο έσβυναν τις άναμμένες λαμπάδες, αλλά ύπορούσαν και να άνάψουν λαμπάδες στο νερό της βρύσης. Από το θόρυβο που έκανε το νερό της βρύσης πέφτοντας καταλάβαιναν την άπάντησι του θεού.

Άλλοτε πάλι είχαν βρή ένα καινούργιο σύστημα μαντικής για να προκαλούν τη συρορή κόσμου. Σ' ένα δέντρο είχαν βάλει μερικούς γάλκινους δίσκους και κοντά το άγαλμα ένος παιδιού που βαστούσε ένα μαστίγιο από το όποιο κρεμόντουσαν ψιλές αλυσίδες. Όταν ο άνεμος φύσούσε οί αλυσίδες χτυπάγαν τον γάλκινους δίσκους και από τους ήχους που προκαλούντο μάντευαν τις άπαντήσεις του θεού.

Φαίνεται δε, πως οί δίσκοι χτυπούσαν άρκως, λόγω των συνεχών άνέμων που έπικρατούν στη Δωδώνη, γιατί ύπηρεχε και παροιμία στους αρχαίους προκειμένου για φλύαρους ανθρώπους που έλεγε: «Αυτός μιλάει σαν τον δίσκο της Δωδώνης».

Οί «έπιχειρήσεις» αυτές, όπως καταλαβαίνετε, σπνρίζονταν στην άφέλεια του κόσμου, ο όποιος πίστευε ότι οί ιερείς των μαντείων έχουν ύπερφυσική δύναμη και... νοιώθουν άπ' τη γλώσσα των θεών!

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

33

ΔΙΣΤΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Γυρίζοντας απ' την Αφρική, ο αδελφός μου, ο Πιέρ, ήρθε παντρεμένος, με τη Ματίλδη, μία γυναίκα χαριτωμένη, που την είχε γνωρίσει κι' αγαπήσει στο διάστημα του ταξιδιού του. Αντίθετα, εγώ, τ' είχα χαλαρεί, την εποχή εκείνη, με το Ρομπέρ, έτσι, από ανόητους τσακωμούς κι' ο αγαπημένος μου δεν είχε δώσει σημεία ζωής 18 ολόκληρους μήνες. Υπέφερα πολύ, γιατί τον αγαπούσα ακόμα. Η αδελφή μου, η Γαβριέλα ήταν πιά ευτυχισμένη. Είχε αρραβωνιαστή μ' ένα νέο που τον αγαπούσε πολύ κι' έβγαине ταχτικά μαζί του. Εγώ κλεινόμουν στο σπίτι, ακόμα και τις Κυριακές, κι' έκλαιγα το χαμένο μου έρωτα...

— Ένα βράδυ, η Ματίλδη με πλησίασε και με ρώτησε:
— Τί έχεις, Κλαίρη; Γιατί δεν βγαίνεις και συ λίγο; Είσαι τόσο όμορφη, τόνο νέα... Υποφέρεις; Για ποιόν;
— Τί σε νοιάζει εμένα; Τί ανακατεύεις; τής απάντησα απότομα.
— Ο Πιέρ μου είπε πως ήσουν αρραβωνιασμένη...
— Ωστε στα είπα όλα; Λοιπόν, ναι, ήμουν αρραβωνιασμένη με το Ρομπέρ Πραντιέ. Έπειτα τ'α χαλάσαμε.
— Ρομπέρ Πραντιέ; Μου φαίνεται πως έχω ακούσει αυτό το όνομα, είπε η Ματίλδη. Γιατί δεν τ'ο γράφεις; Γιατί δεν κάνεις εσύ το πρώτο βήμα;
— Τί σε νοιάζει;
— Υποφέρεις, Κλαίρη...

★
— Έν' απόγεμα — ο Πιέρ είχε φύγει δυο-τρεις μέρες για δουλειές του κι' έλειπε, φυσικά, απ' το σπίτι — χτύπησε το τηλέφωνο. Πήρα το ακουστικό. Ζητούσαν τη Ματίλδη.
— Εσένα ζητούν, τής είπα. Είναι λείι κάποιος φίλος σου...

Και τόνισα χαρακτηριστικά τη λέξη «φίλος».

— Έφυγα απ' το δωμάτιο, μ'α στάθηκα απ' έξω απ' την πόρτα για ν' ακούσω, σπρωγμένη από ακατανίκητη περιέργεια. Το τηλέφωνο είχε και δεύτερο ακουστικό στο χάλ. Τό πήρα λοιπόν, και παρακολούθησα τη συνομιλία τους.

— Εσύ σαι, Ματίλδη; τής είπε «ο φίλος». «Επειτα απ' το τηλεφώνημά σου, δεν είχα πιά ήσυχια. Άκουσέ με, πρέπει να σε δώ, θέλω να μάθω πολλά από σένα... Θέλεις αύριο, κατά τις έξη; Θα συναντηθούμε στο μπάρ «Φολί». Σύμφωνα;

— Σύμφωνα! Είμαι ευτυχισμένη που τ' αποφάσισες... Δεν μπορούσε αυτό να συνεχιστεί έτσι. Θα δής που θα τ'α καταφέρουμε περίφημα. Λοιπόν, αύριο στις έξη...

— Αύριο, στις έξη! Η μέρα ξημέρωσε. Μπορούσα να επιδοίσα αυτή τη συνάντησι. Μά δεν τόκανα γιατί ήθελο να δώ ο Πιέρ ποιά είχε παντρευτεί. Όσο οι ώρες περνούσαν, τόσο η Ματίλδη έδειχνε ασυνήθιστη νευρικήτητα.

— Πηγαίνω στο κομμωτήριο, μου είπε.

— Καλά, τής απάντησα.

Ντύθηκα άμέσως κι' έτρεξα στο γραφείο του Πιέρ.

— Τί τρέχει, Κλαίρη; μου είπε σαν με είδε αναστατω-

μένη. Συνέβη τίποτα στη Ματίλδη;

— Όχι, αλλά συμβαίνει κάτι άλλο. Άν θέλεις να δής τη Ματίλδη σου για τελευταία φορά, κάνε γρήγορα.

— Τί λές, Κλαίρη; Τρελλάθηκε;

— Κάθε άλλο. Τ' αποκάλυψε όλα. Στις έξη, η γυναίκα σου θα συναντηθώ με το φίλο της, στο μπάρ «Φολί». Θα τ'α σκάσουν μαζί...

Ο Πιέρ δεν απάντησε. Πριν φύγω, μου είπε ξερά:

— Πάντα τη μιμούσες τη Ματίλδη. Πρόσεξε, Κλαίρη, αν δώ είν' αλήθεια, δεν θα μπορέσω να σε συγχωρήσω...

— Γύρισα σπίτι. Έξη, έξη και τέταρτο, και μισή... Σε λίγο ακούστηκε το αυτοκίνητο του Πιέρ.

— Λοιπόν; ρώτησα τον αδελφό μου όταν μπήκε.

— Θεέ μου! την είδα με τα μάτια μου. Συναντήθηκε με κάποιον και ύστερα έφυγαν μαζί μ' ένα αυτοκίνητο. Με παράτησε, είχες δίκιο, με παράτησε!

— Ησύχασε, Πιέρ, τού είπα, ήσυχασε.

— Δεν μπορώ να τ'ο υποφέρω αυτό, Κλαίρη. Άκουσε, αδελφούλα μου. Μου ξανάγραψαν αν θα ήθελα να ξαναπάω στην Αφρική, στην παλιά μου δουλειά. Είπα όχι, για κεί-

νη. Μά τώρα θα φύγω, θα φύγω!

— Μή βιάζεσαι, Πιέρ.

— Θα φύγω, απόψε μάλιστα. Το τραίνο φύγει στις έφτά και είκοσι. Κανόνισέ τα όλα εσύ, στο γραφείο, στο σπίτι.

— Έφυγε σαν μεθυμένος, πεζή. Τ' είχα χαμένα. Δεν είχαν περάσει δέκα λεπτά, όταν η Ματίλδη γύρισε. Τ'α μάγουλά της ήταν κατακόκκινα και τ'α τ'α της έλαμπαν από χαρά.

— Έχω να σου αναγγείλω, Κλαίρη, κάτι τ'ο καταπληκτικό!

— Δεν πήγες στο κομμωτήριο;

— Όχι, σου είπα ψέμματα. Πήγα τ'ο...

... Ρομπέρ. Μάλιστα, στο Ρομπέρ σου.

Τον γνώριζα από άλλοτε... και ήσ...

... τόσο λυπημένη έξ αιτίας του. Θάκανα

κάθε τι για να σε δώ να χαμογέλας,

για να είσαι ευτυχισμένη και σύ. Τού

είχα γράψει για σένα και περίμενα την

απάντησί του. Χτές μού τηλεφώνησε. Πή-

γα και τον βρήκα σήμερα και τ'α κανό-

νισα όλα μαζί του. Ο Ρομπέρ είναι έ-

κεί στο δρόμο, που πάει προς τ'ο Μου-

σείο, και σε περιμένει. Άν τον αγαπάς ακόμα, Κλαίρη,

τρέχα άμέσως να τον συναντήσεις. Άν δεν π'ας άμέσως,

μου είπε, όλα θαχουν τελειώσει μεταξύ σας!...

Την κύτταξα απασβολωμένη, ακίνητη. Ένοιωθα πώς έ-

πρεπε να γονατίσω, να πέσω στα πόδια της και να τής

ζητήσω συγγνώμη για τ'ο κακό που τής είχα κάνει.

— Έμπρός, λοιπόν, τί κάθεσαι, Κλαίρη; Ο Ρομπέρ σου

σε περιμένει.

— Ναι, πηγαίνω, ψιθύρισα.

Βγήκα. Τότε σκέφτηκα πώς ο Πιέρ σε λίγο θαπαιρνε τ'ο

τραίνο, πώς έξ αιτίας μου ή ευτυχία του θα κα-αστρεφόταν

και πώς η Ματίλδη θα υπέφερε.

Πήδησα στο αυτοκίνητο κι' έφυγα ολοταχώς. Σαν έφτα-

σα στο σταυροδρόμι, δίστασα. Άριστερά ήταν ο δρόμος

που οδηγούσε στο Μουσείο, εκεί που με περίμενε ο αγαπη-

μένος μου, ο Ρομπέρ. Δεξιά, ο δρόμος που οδηγούσε στο

σταθμό. Άριστερά, ήταν ο έρωτας. Δεξιά, τ'ο καθήκον, ο

Πιέρ που έφευγε, που υπέφερε έξ αιτίας μου, ο αδελφός μου!

Προτίμησα τ'ο καθήκον. «Αντίο, Ρομπέρ, δεν θα σε ξανα-

δώ πιά!» ψιθύρισα με δάκρυα στα μάτια. Θ'α ήταν θαύμα,

αν πρόφτανε τον Πιέρ εγκαίρως, πριν φύγει τ'ο τραίνο.

★

Όταν γύρισα σπίτι μαζί με τον Πιέρ, η ώρα ήταν έν-
νεα. Άπελτισμένος, χαρούμενος, έσφιξε τη Ματίλδη στην
αγκαλιά του. Τους άφησα στην αγάπη τους, κι' έτρεξα πε-
ζή, όσο μπορούσα πιο γρήγορα, στο δρομίσκο, κοντά στο
Μουσείο. Ο Ρομπέρ δεν ήταν εκεί. Έπεσα γονατιστή κι'
αναλύθηκα σε λυγμούς. «Άν δεν π'ας άμέσως, όλα θαχουν
τελειώσει μεταξύ σας» μου είχε πη η Ματίλδη. Γύρω τ'ον
είχα χάσει για πάντα. Είχα φερθώ άσχημα, πρόστυχα, έ-
πρεπε να πληρώσω τ'ο κακό που είχα κάνει.

— Εκλαιγα, πεσμένη κατά γης, όταν ένοιωσα ένα χέρι στ'ον
ώμο μου. Φώναξα ασυναίσθητα: «Ρομπέρ!» Μά δεν ήταν
ο Ρομπέρ. Ήταν ο αδελφός μου, ο Πιέρ.

— Έλα, σπίτι, Κλαίρη, είπε σιγά.

— Άφησέ με εδώ, Πιέρ. Πήγα να σου κάνω κακό και

τώρα πληρώνω. Δεν ελπίζω τίποτα πιά. Έχασα τ'ο πόν.

— Έλα, σπίτι, Κλαίρη, είπε σιγά.

— Άνότη, αδελφούλα μου. Έλα μ'ην κλαίς τιά. Ο Ρο-

μπέρ, ο αγαπημένος σου είναι σπίτι και σε περιμένει. Ε-

λα, Κλαίρη, έλα!...

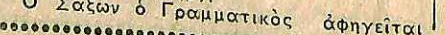
Έπεσα στην αγκαλιά του αδελφού μου, κλαίγοντας από

χαρά. Θ'α ζούσαμε τώρα πιά όλοι μας ευτυχισμένοι.

PENE ΛΕΦΕΒΡ

37

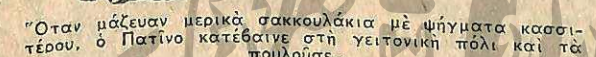
21

Αὐτὰ ἀναφέρει ἡ «σάγκα τοῦ Ἀμπέ-
ου». Στὴν τραγωδία τοῦ Σαίξπηρ, τὰ
σάγκατα συμβαίνουν, βέβαια, τελείως
αφορητικά. Ἀλλ' ἐστὶ ὁ μῦθος τοῦ με-
γαλοχολοκοῦ πρίγκηπα τῆς Δανίας γίνε-
ται πρῶτο μῦθος καὶ πρῶτο συγκινητικὸς.

Ο πάμπτωχος μιγάς τώρα θες
γίνει για σημαίνουσα προσωπικότη

Η θύναστέρα Πατίνο δὲν ἐξαφανίστηκε μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἰδουτοῦ της. Ἐπὶ κεφαλῇ της βοίσκεται σήμερα ἡ χήρα τοῦ Ἀλιπτιὰ κι' ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντενὸς ποὺ συνεχίζουν μετὰ τὸ ἴδιο ἀδάμαστο θάρρος τὸ ἔργο τοῦ Πατίνο πλαταίνοντας ὁλοένα τὸν κύκλο τῶν ἐπιχειρήσεων.

Ο θάνατος τόν βρήκε τὸ 1947
στὸ Μπουένος Άϊρες. Προηγουμέ-
νως, εἶχε ἰδῆ τὰ παιδιὰ του νὰ κά-
νουν ἀντὶ τῆς ἀντίστασης σὲ

...νουν γάιουος που έκολλήκενάν σε
και τή φιλοδοξία του παλληού
του Άντενόν παντοεπίτης στή
Κορητία των Βουρβόνων, δοκίμασα
'Αλφονσού 13ου. 'Η κόρη του 'Ε-
ελίτο. 'Ο άστρας της ήταν αλφά-
ι' είχε τό πρόνομη να μιλήσ στο
τό του άπευθύνη εκείνος τό λόγο.
ταίελα παντοεπίτης έναν παμπλου-
Γεώργιου. 'Ότις Άνδρες. 'Η μι-
τέλος ή Λουθ Μίλα παντοεπίτης
Μπουραουδάι συγγενή του πρί-
νών Πολινιάκι.

Ξαφανίστηκε μετά τὸ θάνατο τοῦ
της βοίσκεται σήμερα ἡ χήρα του
Αντενὸ που συνεχίζουν με τὸ ἴδιο
τοῦ Πατίνου πλαταίνοντας ὁλοένα

#Ευτυχία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Οι γυναίκες γοητεύονται από τούς άστατους!

«Ένας Γάλλος εφευρέτης, ο Άρθουρ Μπλεόν, πήρε τελευταία ένα δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για μία μηχανή, πού, σύμφωνα με τις διαβεβαιώσεις του, αποκαλύπτει τον πιστό σύζυγο.

«Η χρήση της είναι απλουσιώτατη. Η γυναίκα που θέλει να εξακριβώσει αν ο άντρας, στον οποίον έχει στηρίξει τις ελπίδες της, της είναι πιστός, δεν έχει παρά να τον προσκαλέσει να καθήσει πάνω σ' ένα ειδικό κάθισμα, πού η εξωτερική του εμφάνιση δεν διαφέρει από τα συνηθισμένα. Ταυτόχρονα, θα έχη φροντίσει να την επισκεφθούν μερικές φίλες της.

Τί θα συμβεί τότε; «Αν ο άντρας είναι πιστός, δεν θα δείξει την παρορμητική συγκίνηση, βλέποντας αυτές τις γυναίκες. Τούναντι, μάλιστα, θα δυσανεστηθεί, γιατί η παρουσία τους διέκοψε την τρυφερή συζήτηση πού είχε με τη γυναίκα πού αγαπάει. Και η μηχανή πού βρίσκεται κάτω από το κάθισμα, θα καταγράψει με τον τρόπο της αυτή τη δυσανεξία.

Σε διαφορετική περίπτωση, όμως, θα δοκιμάσει ζωηρή συγκίνηση, πού η μηχανή θα την καταγράφη και πάλι.

«Το μεγαλύτερο θαύμα της αγάπης είναι, ότι μάς θεραπεύει από τη φιλαρμονική». Έγραψε ο Λαροσφουκά. «Ο άστατος κι' ο γυναικοκατακτητής, όμως, εννοούν ν' αρέσουν πάντα, γιατί δεν αγαπούν ποτέ πραγματικά. Και το αξιοσημείωτο είναι πως βρίσκουν πάντα θύματα γύρω τους. Νά γιατί το μηχανήμα του Γάλλου εφευρέτου, πού αναφέραμε, κι' αν ακόμη έχη την ιδιότητα πού του αποδίδει ο εφευρέτης του, είναι άχρηστο για τις γυναίκες.

Ο δικαστής Μπερτράν Νταρύ, απαντώντας στην ερώτηση ενός περιοδικού γκαζέτις μ' αυτό το μηχανήμα, τόνισε τα εξής: «Η αλογία των ευτυχισμένων γάμων, θα μεγάλωνε σε σημαντικό βαθμό, αν οι νέες μπορούσαν να διακρίνουν με την πρώτη ματιά τον πιστό ή άστατο αρσενικό του άνδρωπου πού πρόκειται να παντρευτούν.

«Είπε αλήθεια πως όλες σχεδόν οι γυναίκες θεωρούν την πίστη του συζύγου των σαν άποσιμότητα προϋπόθεση για μία ευτυχισμένη ζωή. Αλλ' όλες σχεδόν, όταν έρθει η στιγμή να περάσουν από τη θεωρία στην πράξη,

γοητεύονται από τις θερμές εκδηλώσεις του ανθρώπου πού έχουν μπροστά τους κι' είναι άνικανες να σκεφθούν οτιδήποτε άλλο. «Αν αυτή η μηχανή μπόρε πράγματι να φανερώσει την ασάθεια των ανδρών, φοβούμαι, ότι οι γυναίκες θα προτιμούσαν τους άστατους, παρά τους σταθερούς. Γιατί δεν υπάρχει γυναίκα πού να μην ονειρεύεται να βρεθεί μία μέρα στην αγκαλιά του Δον Ζουάν, μ' όλο πού ξέρει από πριν πως η χαρά της θα είναι εφήμερη. Χωρίς να λογαριάζουμε πως υπάρχουν πολλές, πού φανταζονται πως θα κατορθώσουν να αιχμαλωτίσουν για πάντα τον άστατο! Οι γυναίκες αυτές, πού υπερτιμούν την ικανότητά τους, την παθαίνουν περισσότερο από τις άλλες.

Είπε αξιοσημείωτη, πάνω σ' αυτό το ζήτημα, η περιπτωσι του Μπονί ντε Καστελλάν, πού έθεωρείτο στο Παρίσι ως ο μεγαλύτερος δανδής των αρχών του αιώνα μας.

Το 1900, έπρόκειτο να πάρη μία πάμπλουτη Αμερικανίδα. (Ήταν ο τελευταίος γάμος του). Η τελεταία, λοιπόν, μερικές ημέρες πριν από το γάμο τους, έλαβε εκ μέρους κάποιου άγνωστου, ένα λεύκωμα πού περιείχε φωτογραφίες του Μπονί ντε Καστελλάν, με τριάντα περίπου γυναίκες σε παθητικές στάσεις. Η Αμερικανίδα έσπευσε τότε να του το δείξει.

«Είπε πολύ άτελές, της απάντησε με έτοιμότητα ο Καστελλάν. «Όπως δὴποτε, όμως, είναι καλό να ξέρετε πως όλες αυτές οι γυναίκες και πολλές άλλες, πού δεν περιέχονται στο λεύκωμα, αφιέρωσαν τις τρυφερές φροντίδες τους για να φτιάξουν τον ιδεώδη σύζυγο πού προκειται να πάρει!...

«Η Αμερικανίδα προσποιήθηκε, ότι είχε θυμώσει. Αλλά, στο βάθος της ψυχής της, είχε γοητευθεί! Και παντρεύτηκε τον Καστελλάν, πού αποδείχτηκε, όπως άλλωστε ήταν επόμενο, αξιοθρήνητος σύζυγος!

Το παράδειγμα τώρα αυτό, δεν είναι το μοναδικό. Οι γυναίκες, σ' αλήθεια, έλκονται από τους άστατους άνδρες και δεν σβηφνίζονται από τα παθήματά τους. Φεύγοντας από την αγκαλιά ενός άντρα, για το λόγο πως ήταν άστατος, πέφτουν στα δίχτυα ενός άλλου, πού αποδεικνύεται πιο άστατος

από τον προηγούμενο!...

Ο Αμερικανός ψυχολόγος Έρμπερτ Μός, σημειώνει, μάλιστα, μία άλλη ψυχική διαστροφή των συγχρόνων γυναικών. Όταν παντρευτούν έναν ήρεμο, σταθερό και πιστό άντρα, κουράζονται, γιατί δεν του βρίσκουν τίποτε το μυστηριώδες, πού να τις έλκύη.

Ο ίδιος ψυχολόγος δίνει στις γυναίκες μερικές συμβουλές, για να εξακριβώσουν το σταθερό ή άστατο χαρακτήρα του άντρα, με τον οποίον πρόκειται να συνδέσουν τη ζωή τους.

1. Πρώτα-πρώτα, συμβουλευτεί, φροντίστε να μάθετε ποιά ήταν η αίσθηματική ζωή του, πριν σας γνωρίσει και πως φέρθηκε στην κάθε περίπτωση. «Αν η έρευνα σας φανερώσει πολλούς ερωτικούς δεσμούς, φυλαχθείτε!

2. Ανεξάρτητα απ' αυτή την έρευνα, πρέπει επίσης να ζητήσετε πληροφορίες για την παιδική του ηλικία. Ρωτήστε τους γονείς, τους συγγενείς του, καθώς και τον ίδιο. Οι ερωτήσεις σας, πρέπει να γίνουν με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην υποπτευθή κανείς το σκοπό σας. Οι εξομολογήσεις του φίλου σας — οι άντρες αφηγούνται με αυταρέσκεια γεγονότα της παιδικής τους ζωής — θα σας πληροφορήσουν για πολλά πράγματα.

Ο άστατος ήταν, κατά κανόνα, ανήσυχος και ανικανοποίητος κατά την παιδική του ηλικία. Ένθουσιαζόταν π. χ. για ένα παιχνίδι, αλλά το ενδιαφέρον του εξατμιζόταν μόλις το αποχτούσε.

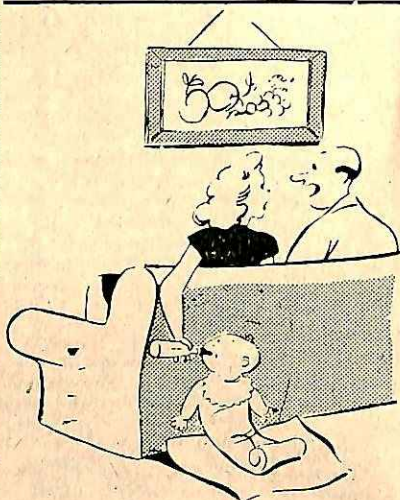
3. Οι φίλοι του εκτιμούν τον αγαπημένο σας ή τον αποφεύγουν; Προσέξτε αυτό το σύμπτωμα, πού είναι πολύ χαρακτηριστικό: οι ήμεροι και σοβαροί άντρες αποφεύγουν τους Δόν Ζουάν. «Οχι μόνο γιατί βλέπουν σ' αυτούς ένδεχομένους αντιπάλους. Αλλά κυρίως, γιατί ξέρουν πως δεν είναι δυνατόν να συζητήσουν τίποτε το σοβαρό μαζί τους, ούτε να στηρίχθουν στη φιλία και την αφοσίωσή τους.

4. Ο άστατος δεν μπορεί να φτιάξη ένα ώριμο πρόγραμμα, ούτε να ικανοποιηθή με μία απλή και ήρεμη διασκέδαση. Είναι διαρκώς ανήσυχος, γιατί, άλλωστε, δεν ξέρει τί ακριβώς θέλει. «Όσο για τα σχέδιά του, είναι ανεξάντλητα. Μόνο πού δεν μπορεί ν' αφοσιωθή στην πραγματοποίησι κανενός απ' αυτά.

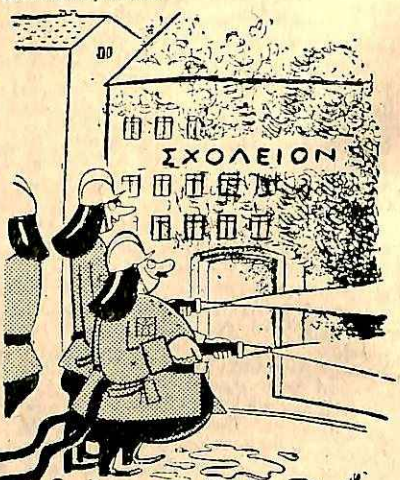
5. Ο άστατος θα σας καταπλήξη με τις υποσχέσεις του. Και τί δεν είναι ικανός να σας υποσχεθεί! Μόνον ότι δεν σκέφτεται να πραγματοποιήσει καμμία απ' αυτές.

6. Και μία τελευταία συμβουλή: Αφού πιστοποιήσετε, ότι ο φίλος σας είναι άστατος, προσέξτε επίσης τον αγαπητέτε περισσότερο (πράγμα, πού, κατά τον δόκτορα Μός, συμβαίνει έννέα φορές στις

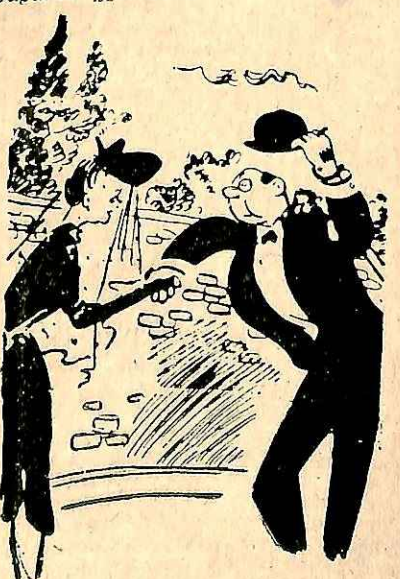
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εικόνε!

— Με κάνετε να γελώ, δεσποινίς Άγλαία, όταν μου μιλάτε για το παρελθόν σας πού διατάζετε να μου το αποκαλύψετε...

Ο πυροσβέστης: Πόσο θα χαίρομαι αν αυτό συνέβαινε εδώ και σαράντα χρόνια!...

— Λυπούμαι, κυρία μου, πού δεν μπόρεσα να παραστώ στην κηδεία του προσφιλιούς συζύγου σας... Την προσέχη φορά όμως δεν θα λείπω!...

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ της Γκεστάπο

Θυσιάστηκε για την αγάπη της

Το Μάρτιο του 1945, η έρεπιτωμένη Κολωνία είχε καταληφθή από τους Αμερικανούς, ενώ στην αντίθετη όχθη του Ρήνου οι Ναζίδες προσπαθούσαν απεγνωσμένα ν' ανασυνταχθούν. Τις ημέρες λοιπόν αυτές, συνέβη ένα από τα δραματικότερα επεισόδια κατασκοπείας του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, με ήρωίδα του μια γυναίκα πού πάλεψε ανάμεσα στην αγάπη και στην εκδίκηση και πού νικήθηκε απ' την πρώτη...

Μία αμερικανική περιπόλος τη βοήκε στην όχθη του Ρήνου, τη νύχτα της 13ης Μαρτίου, μυστικευμένη κι' άειολύπητη. Τη μετέφεραν στο αμερικανικό άρνηγείο, όπου δήλωσε πως λεγόταν Έλσιτσα Μπουκονβίλ, πως την είχαν κλείσει οι Γερμανοί σε στρατόπεδο καταναγκαστικής εργασίας και πως είχε δραπέτευσει όταν έμαθε ότι οι Αμερικανοί κατέλαβαν την Κολωνία. Είχε κλέψει μία βάρκα, αλλά καθώς περνούσε το ποτάμι η βάρκα της γτύπησε σ' ένα βόσχο και βολήθηκε. Είχε αναγκασθή λοιπόν ν' ανωσιθί με το παγωμένο και ορμητικό νερό, ως ότου φτάση στην όχθη.

Ήταν μία γυναίκα νέα, γλυμή, έλκυστική, με μακριά καστανά μαλλιά. Καθώς μιλούσε ωστόσο, ένας Αμερικανός πρόσεξε ότι φούσκωνε κάτι τι κάτω απ' το φόρεμά της. Απλώσε άμέσως το νερό του κι' έβγαλε ένα ηλεκτρικό φανάρι. Με κόκκινο φάκο.

Τόκλεσα απ' τους Γερμανούς, εξέληψε η γυναίκα άταραχη. Τόβηλα για να περάσω το ποτάμι.

Ναί, ια μπορεί επίσης να κάνετε μ' αυτό σινιάλα στους Γερμανούς, πληροφορώντας τους για τις θέσεις μας! παρατήρησε ο Αμερικανός. Θα σας μάξουμε!

Έγινε πράγματι η έρευνα, παρ' όλη την αντίστασή της. Και βρέθηκε πάνω της ένα πιστόλι.

Τόβηλα για ν' αυνωθώ, για κάθε ένδεχόμενο, δικαιολογήθηκε.

Την ώδηγησαν τότε σ' ένα ειδικό αξιωματικό της αντικατασκοπείας, το Φέντον Μόραν. Κι' εκείνος, όταν άκουσε την ιστορία της υποιάσθη πως πώς ήταν ίσως η Σιμπύλ Ντελκουρ, και φιλενάδα του φοβερού αρσενικού σκοπού Βέρνερ Κράιμερ. Αυτός ο Κράιμερ είχε ίσως δημιουργήσει ένα επικίνδυνο δίκτυο κατασκοπείας στα μετόπισθεν των συμμαχικών δυνάμεων. «Αν πραγματικά είχε συλληφθή η Σιμπύλ Ντελκουρ, θάταν ένα καίριο γτύπημα για την όργανωσή του...

Επί 2 ημέρες, ο Μόραν κι' οι συνάδελφοί του εξακολούθησαν ν' ανακρίνουν με κάθε τρόπο την άγνωστη. Έκείνη όμως επέμενε στην ιστορία, πού είχε διηγηθή απ' την άσχη.

Τέλος, ο Μόραν μετανενοήθηκε ένα τελευταίο μέσον: τη έληια.

Ο Κράιμερ σάς εκμεταλλεύθηκε για το σκοπό του! της είπε έσφονικά. Μά αναπαίει άλληνη!

Ψέματα! φώναξε εκείνη γλυμιάζοντας άνικανη να συγκρατηθή.

Ακούστε, Σιμπύλ Ντελκουρ, τί γράφουν τα άρνηια μας πρόσφερε ο Μόραν. Κι' άρηνισε να διαβάξη τα γραπτά πού περιείχε ένας ογκώδης φάκελλος. Η Σιμπύλ Ντελκουρ ήταν Βελγίδα. Αυτή κι' η υπτέρα της είχαν ένα καφενείο, στο Μπρούξ πού το μετέβαλαν σε κέντρο των προακτόρων της Γκεστάπο. Η Σιμπύλ είχε γίνει πληροφοριοδότρια των Γερμανών κι' ύστερα κατάσκοπος τους. Συμβέθηκε

ερωτικά με τον Κράιμερ. Οι πληροφορίες όμως του Μόραν πρόσθεταν ότι ο φίλος της την είχε παραμελήσει τελευταίως και την είχε αντικαταστήσει με μία Γαλλίδα.

Ναί, ναί... έτσι είναι! μουρμούρισε στο τέλος η Σιμπύλ. Αυτή η Γαλλίδα... την έβω... Τώρα καταλαβαίνω! Ο Κράιμερ μ' έστειλε εδώ, στην Κολωνία, για να με ξεφορτωθώ!... Μά ήρθε τώρα η σειρά μου! Τί μπορώ να κάνω για σάς; Θα με τουφεκίστε!

«Οχι, αν αποφασίστε να μάς βοηθήσετε ειλικρινώς. Πέστε μας, γιατί ήρθατε στην Κολωνία;

Η Σιμπύλ Ντελκουρ έδωσε στο Μόραν όλες τις πληροφορίες πού της ζητούσε: Ο Κράιμερ είχε άφισει πίσω του ένα δίκτυο από κατασκόπους, με ψεύτικα γραπτά ταυτότητας, κι' είχε στείλει τώρα τη Σιμπύλ για να βοηθή σ' έπαση μαζί τους. «Όταν θα πετύγαινε την άποστολή της, η νέα γυναίκα θάκανε σινιάλα με το κόκκινο φανάρι απ' την όχθη του Ρήνου. Ο Κράιμερ θα τ' έβλεπε απ' την άντικρουνη όχθη και θα φρόντιζε να της στείλη άμέσως ένα μικρό πομπό άσυρμάτου.

Ο Μόραν διέταξε τη Σιμπύλ να κινή αυτή τ' αινιάλα. Ο ίδιος κι' οι άρνηγοί του περίμεναν, κρυμμένοι εκεί κοντά. Δεν ήρθε όμως καμμία απάντηση απ' την άλλη όχθη. Καμμία βάρκα δεν πέρασε το ποτάμι, τη νύχτα αυτή ή την επόμενη.

Είπε πη λοιπόν ψέματα η Σιμπύλ Ντελκουρ!...

Τις επόμενες μέρες, ύπέδειξε στους Αμερικανούς άκετοές κατασκοπούς των Γερμανών, για να τους συλλάβουν. Μά, όσο ο Κράιμερ ήταν ελεύθερος, ο κίνδυνος εξακολουθούσε νάναί μεγάλος... Κι' η Σιμπύλ επέμενε ότι δεν ήξερε πού βρισκόταν.

Όταν όμως τα αμερικανικά στρατεύματα διέβησαν το Ρήνο και κατέλαβαν το Μυλχάιμ, βρήκαν μέσα σ' ένα υπόγειο αυτής της πόλεως δυό άντρες και μία γυναίκα. Στην ίδια κρύπτη ύπησαν δίπλα, πλαστά διαβατήρια, δηλητηριασμένα σιγίδια, φάρμακα για το μεταγραμματού των μαλλιών, κι' άλλα σύνεργα κατασκοπείας.

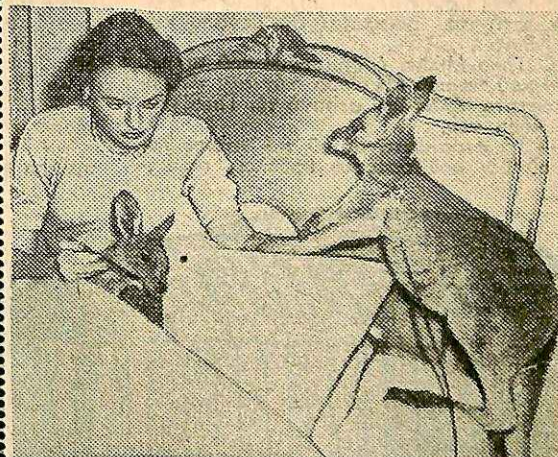
Η γυναίκα εξέληψε πως ήταν η Γραβιέρ του γαλλικού Δευτέρου Γραφείου Λουσι Μαλβουαζέν. Η Γκεστάπο την είχε ανακαλύψει, την είχε βασανίσει και την είχε έθανώσει έτσι να ένοσασή για τους Γερμανούς. Οι δυό άντρες, οι κρυμμένοι μαζί της, ήταν απ' τους άρνηγοούς της Γκεστάπο.

Απ' τη Μαλβουαζέν, λοιπόν, πληροφορήθηκε ο Μόραν το τελευταίο καταφύγιο του Κράιμερ: σ' ένα έσοχικό σπίτι του Μυλχάιμ. Οι Αμερικανοί πήγαν άμέσως εκεί και βρήκαν μία γυναίκα κι' έναν άντρα έανθό, με λεπτή φυσιογνωμία και μουστακάκι αλά Χίτλερ. Ο τελευταίος άρνήθηκε πως ήταν ο Κράιμερ.

Ο Μόραν διέταξε τότε να φέρουν τη Σιμπύλ, για να τον αναγνωρίσει. Έκείνη τον κύτταξε, κατάλωπη, κι' ύστερα κούνησε το κεφάλι της.

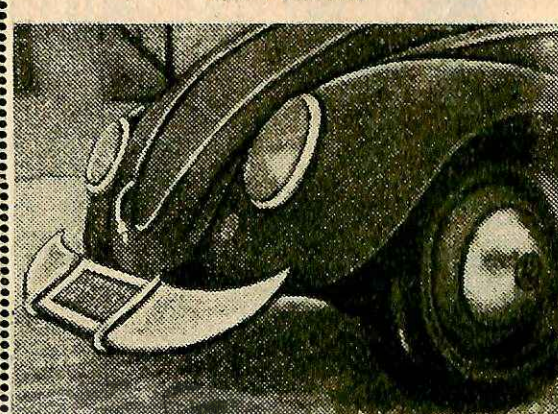
Δεν τον γνωρίζω, δήλωσε. «Όστόσο άλλοι μάρτυρες τον αναγνώρισαν άδίστακτα: Ήταν ο Κράιμερ. Η Σιμπύλ είχε παρασθή την ύποχρησή της να βοηθήσει τους Αμερικανούς, όταν έπρόκειτο για τον άντρα πού άναπόδουε. Όμολόνησε εξ άλλου η ίδια ότι το σινιάλο πού του είχε κάμει άλλοτε με το κόκκινο φανάρι, σήμαινε: «Βρίσκειται σ' ένα νερό του έγθρου».

Γι' αυτή την προδοσία της, οι Αμερικανοί έπαψαν πιά να την προστατεύουν, και την παρέδωσαν στους Βέλγους για να δικασθή. Η δικαιοσύνη της πατάιδας της την κατέδικασε εις θάνατον. Σε λίγον καιρό όμως της δόθηκε γάμο, και ύπρεσε να ξαναρχίση μία καινούργια ζωή.

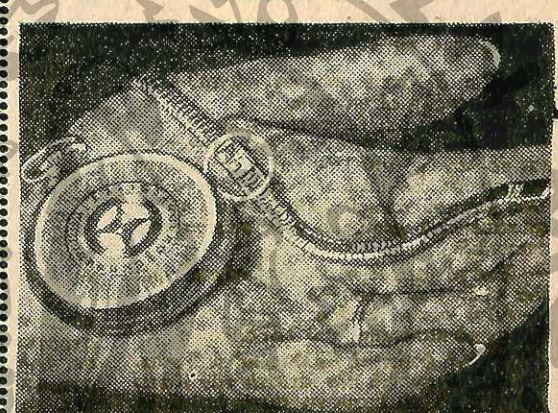
ΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ ΚΑΓΚΟΥΡΩ

Νοσταλγώντας, φαίνεται, τα άπέραντα λειβάδια της Αυστραλίας το μικρό αυτό καγκουρά, πού ανήκει σε μία ήθοποιό του Σίδνεϋ, άρρώστησε βαρεία. Η νεαρά κυρία του όμως το περιβάλλει με κάθε δυνατή φροντίδα και έλπίζει έτσι ότι θα κατορθώσει να το γιατρέψη γοήγωνα.

ΜΗΧΑΝΙΚΕΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ένας Αυστριακός μηχανικός άεσπλότων σκέφθηκε να έαυρωση στα αυτοκίνητα έναν κινητό προφυλακτήρα, πού μειώνει την αντίστασι του άέρος επιτόποντας σ' αυτά ν' αναπτύσσουν μεγαλύτερη ταχύτητα. Οι δοκιμές πού έγιναν δικαιώσαν πλήρως τις αισιόδοξες προβλέψεις του.

ΓΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΙΚΗΣ

Την παρισινή πλατεία της Όπερας άνοιξε πού ήμερν μία μεγάλη έκθεση ώσολογιοπίας, στην οποίαν τίθενται παλαιά και νέα ρολόγια. Στη φωτογραφία, δυό ρολόγια πού θεωρούνται από τεχνικής άπόψεως πραγματικά θαύματα. Το μεγάλο ενώ δείχνει την τοπική ώρα δείχνει συγχρόνως και τη ώρα είναι στο Απουένος Άδρες ή στο Πεκίνο. Το άλλο, πορσελαινένιο σ' ένα νουσο γυναικείο ύπασελέ ένει ήλικος 4 χιλιοστά και 2 χιλιοστά πλάτος. Η μηχανή του μικροσκοπικού αυτού καμωτεχνήματος ζυγίζει ένα γραμμαίο!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΟΡΗ μου, από δυο μέρες τώρα, ή αρετή σου βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο...

Ο Πιέρ Μιλλέ, ο δήμαρχος του μικρού γαλλικού χωριού Μπεκούρ, κτύπησε με ασυμπόρμητα, αλλά και σπορική την Πιερέττα, την κόρη του.

Τα φερόσιμα αυτού του νεαρού λοχαγού δεν μου αρέσουν καθόλου, συνέχι-

Ο λοχαγός ντύ Πόν την κυτταξε από το κεφάλι ως τα πόδια.

Βλέπω, είπε, ότι ο δήμαρχος έχει το ωραιότερο σπίτι του χωριού, τον ωραιότερο κήπο και την ωραιότερη κόρη... Πώς σε λένε, μικρούλα μου;

Πιερέττα, κύριε λοχαγέ...

Ωραίο όνομα! Θέλεις ν' με φιλοξενήσεις στο σπίτι σου;

Το σπίτι δεν είναι δικό μου, αλλά του πατέρα μου...

νυή κι' απολάμβαντας την από τη μέση, την ξάπλωσε πάνω στο κρεβάτι κι' άρχισε να την φιλάει με παραφορά στο πρόσωπο και το στήθος.

Η Πιερέττα κατάφερε, ωστόσο, να ξεφύγει από τα χέρια του και τινάχτηκε όρθια.

Αυτό που κάνετε είναι πολύ κακό! του φώναξε.

Ο αξιωματικός γέλασε.

Δεν μπορώ τάχα να σου ανταποδώσω τα φιλιά σου;

Σας σίλησα γιατί σας άναπα, απάντησε η Πιερέττα.

Κι' εγώ σ' αγαπώ!...

Πρέπει να πάτε τότε στον πατέρα μου και να του πείτε ότι θέλετε να με κάμετε γυναίκα σας.

Θα το κάμω, άγρισημένη μου Πιερέττα!

Ορκισθήτε!

Το όρκιζομαι στην Παναγία του Φιερμουά, που είναι η προστάτις μου!

Μπορείτε τότε να με ξαναφιλήσετε!

Ο όρκος που τή είχε δώσει ο ντύ Πόν εξαφανίστηκε στη στιγμή όλους τους διαταγμούς της...

Αλλά ο ντύ Πόν ανέβαλλε διαρκώς να μιλήσει στον πατέρα της.

Μιά μέρα, τέλος, έφτασε στο Μπεκούρ ένας άγγελιοφόρος, που έφερε στο ντύ Πόν τη διαταγή να φύγει από το μικρό χωριό και να προχωρήσει βορειότερα.

Την προηγούμενη της αναχώρησης, οι στρατιώτες συγκεντρώθηκαν στην πλατεία του χωριού κι' οι χωρικοί ύποπλωθηκαν να τους πάνε εκεί, ότι είχαν ο καθένας, για το αποχαιρετιστήριο γεύμα τους.

Τα φαγητά ήταν άφθονα και τα κρασιά εκλεκτά. Σε λίγο, είχαν έρθει όλοι σε κέφι και σε μία στιγμή, η Πιερέττα έμφανίστηκε ανάμεσά τους.

Η νέα προχώρησε ως το μέρος όπου βοσκόταν ο ντύ Πόν και στάθηκε με θάρος μπροστά του.

Μόρα για να σου υπενθυμίσω τον όρκο που μου έδωσες πως θα με ζητήσεις από τον πατέρα μου, του είπε.

Ανοήσιες, απάντησε ο αξιωματικός. Δεν σου έδωσα ποτέ τέτοιο όρκο.

Όλο το αίμα της Πιερέττας ανέβηκε στο κεφάλι της. Αλλά συγκρατήθηκε και κατάφερε να χαμογελάσει.

Τί κουτή που είμαι! είπε. Σου μιλάω για όρκους, ενώ το μόνο που ήθελα να σου πω είναι πως σ' αγαπώ... Φίλησέ με, αγαπημένη μου!

Ο ντύ Πόν την έσφιξε στην αγκαλιά του και κόλλησε τα χείλη του πάνω στα δικά της.

Αλλά η Πιερέττα είχε το σγέδιό της. Άρπαξε άμεσως το γεννηίδιο, που κρεμόταν από τη μέση του λοχαγού και, με μία γρήγορη κίνηση, το έβγαλε μέσα στο στήθος του ως τη λαβή. Έπειτα, άρχισε να τρέχει, ενώ ο ντύ Πόν σωριαζόταν νεκρός...

Ο πατέρας της την είδε σε λίγο να μπαίνει σαν σίφουνας μέσα στο σπίτι.

Η Πιερέττα έπεσε άμεσως στα νάνατα και του εξομολογήθηκε το σφάλμα της και την έκδικησή που είχε πάρει.

Ξέρω ποιά τύχη με περιμένει, είπε τελειώνοντας. Αλλά δεν θέλω κι' ούτε πρέπει να ζήσω... Έσεεις όμως, πατέρα μου έχετε γρόες να προστατεύσετε τις αδελφές μου και το χωριό μας...

Ο πατέρας Μιλλέ πήρε άμεσως τις δυο μικρότερες κόρες του κι' έφυγαν.

Έπειτα από μερικές στιγμές, οι στρατιώτες του ντύ Πόν έφτασαν στο σπίτι. Έπιαν τότε την Πιερέττα, που δεν έκαμε καμιά προσπάθεια να νά σωθή και την έδεσαν στον κορμό ενός δέντρου, στον κήπο. Τέσσερες απ' αυτούς στάθηκαν κατόπι, σε απόσταση μερικών βημάτων και τη σκότωσαν με τα άρκεβούζια τους.

Οι στρατιώτες ξαναγύρισαν ύστερα στην πλατεία και τοιμάσθηκαν να φύγουν.

Αλλά δεν πρόφτασαν.

Γιατί οι χωρικοί του Μπεκούρ, που είχαν εξαγριωθεί όταν έμαθαν τι είχε γίνει, ορίστηκαν σε λίγο πάνω τους και τους έξοχησαν ως τον τελευταίο.

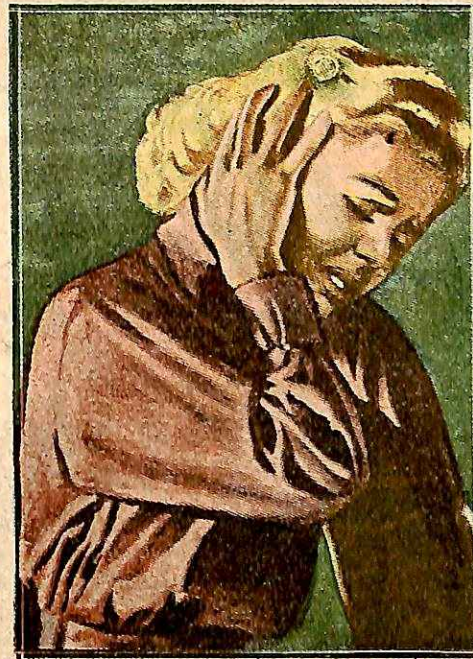
Έτσι, το άθωο αίμα της αιμοίσης Πιερέττας δεν έμεινε χωρίς εκδίκηση.

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΛΥΑΙΡ

ΜΟΛΟΝΟΤΙ ο πονοκέφαλος είναι ή κοινότερη ανθρώπινη έννολησις, δεν πρέπει ωστόσο να τον παραμελούμε, ιδίως αν είναι ισχυρός ή παρατεταμένος ή αν επαναλαμβάνεται κατά συχνά νοσικά διαστήματα. Κάθε άνθρωπος σχεδόν έχει πάθει πονοκέφαλο, για ή περισσότερες φορές στη ζωή του. Κι' αυτό είναι φυσικό, εφόσον μπορεί να τον προκαλέσουν εκατοντάδες διαφορετικοί λόγοι.

Δεδομένου ότι ο πονοκέφαλος δεν είναι ποτέ ασθένεια αυτή καθ' εαυτήν, αλλά σύμπτωμα κάποιας ασθένειας, οι γιατροί δεν του δίνουν άλλοτε σημασία, αλλά αναζητούν και καταπολεμούν μόνο την αρρώστεια που τον προκαλούσε. Στα τελευταία όμως χρόνια άρχισαν να μελετούν τον ίδιο τον πονοκέφαλο και να βρίσκουν νέες μεθόδους διαγνώσεως και θεραπειάς του με φάρμακα, ψυχολογικές επεμβάσεις ή ψυχοθεραπεία.

Υπάρχουν μάλιστα σε διάφορες μεγάλες αμερικανικές πόλεις ειδικές «κλινικές πονοκεφάλων», όπου καταφεύγουν όσοι υποφέρουν επίμονα απ' αυτή την έννολησι. Η εξέτασή τους γίνεται κατά διαφόρους τρόπους. Αφού περιγράφουν στο γιατρό λεπτομερώς τη μορφή του πονοκεφάλου τους, υποβάλλονται σε ανάλυση αίματος κατά Βάσσερμαν και

Η ήμικρανία παρουσιάζει διπλάσια συχνότητα στις γυναίκες, παρά στους άντρες...

Η μάχη κατά του ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΥ

σε μέτροποι των αίμοσφαίριων. Έγστερα οι νευρολόγοι τους κάνουν ένα ηλεκτροεγκεφαλογράφημα, που δείχνει αν υπάρχουν όγκος του εγκεφάλου ή ωρισμένες νευρικές παθήσεις. Ακολουθεί ακτινογραφία του κρανίου, για να εξακριβωθεί ή ύποψη ο πονοκέφαλος οφείλεται σε ασθένεια των οστών ή σε συσσωρευσι αίματος από παλιά αιμορραγία. Έξετάζονται κατόπιν τα μάτια, τα δόντια, τ' αυτιά ή μύτη. Έξακριβώνεται αν υπάρχει αλλογενική ευαισθησία.

Τέλος ο ψυχίατρος αναζητεί ψυχικά προβλήματα, συγκινήσεις και άγωνίες, που έχει διαπιστωθεί πως είναι ή αίτια ενός ποσοστού 35% των χρονίων πονοκεφάλων. Έτσι, γίνεται τελικά ή διάγνωση του είδους του πονοκεφάλου κι' έφαρμάκεται ή ανάλογη θεραπεία.

Ο λεγόμενος «κοινός πονοκέφαλος» είναι ο πιο συνηθισμένος απ' όλους. Συνοδεύει συχνά τη γοίπη, τις στομαχικές διαταραχές, την κούραση κλπ. Μπορεί να είναι ενόληστος, δηλ. όμως σοβαρός, περνάει δε γρήγορα μόλις λειψή ή αίτια που τον προκαλέσει. Η άσπρινη και τα άλλα κοινά φάρμακα αυτού του είδους φέρνουν αποτέλεσμα σ' αυτή την περίπτωση.

Στην ίδια κατηγορία ανήκει κι' ο πονοκέφαλος που έχει κανείς το πρωί, έπειτα από ένα βραδυό νλντι με θυσία στο Βάκνο. Οι γιατροί των θεωρούν άσημαντο και συνιστούν απλώς ύπαιωνή στα θύστα του.

Αν ωστόσο ένας κοινός πονοκέφαλος διαρκή πολύ, ή επαναλαμβάνεται συχνά, ή παύει πιά να είναι κοινός και αποτελεί πιθανότατα εκδήλωση κάποιας σοβαρότερης ασθένειας που θα την ανακάλυψη ο γιατρός.

Δεύτερος τύπος πονοκέφαλου πολύ διαδεδομένος είναι ή «ήμικρανία». Λέγεται επίσης και «πονοκέφαλος των διανοημένων» γιατί παρατηρείται ιδίως σ' όσους εργάζονται πνευματικά. Είναι πολύ συνηθισμένη σε ανθρώπους εύσυνειδήτους εργατικούς και με έξαιρετική αντίλη-

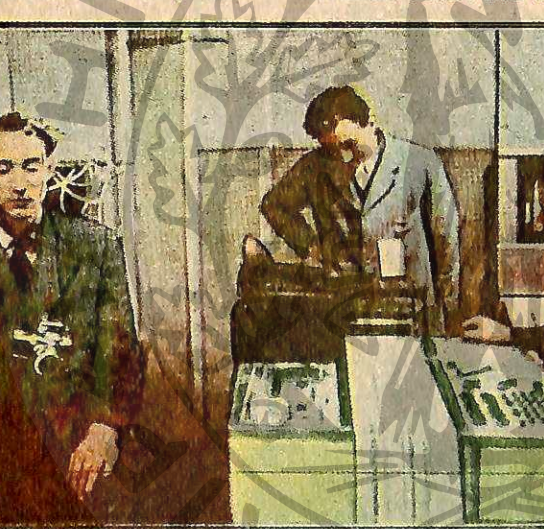
Φάρμακα, έγχειρήσεις και ψυχοθεραπεία

της υπερέσσεως, όχι λιγώτερο επάδυνος απ' αυτός. Οφείλεται σε διαστολή των αγγείων του κεφαλιού από μεγάλη άσπρινη πείση. Είναι συνήθως ισχυρότερος το πρωί και διαρκεί ως το μεσημέρι.

Οι γιατροί συνιστούν εναντίον του απόλυτη άναπαυσι, ψηλο μαξιλάρι, παγο στο κεφάλι και ένα-δυο φλιτζάνια αμύρο καφέ. Συγχρόνως, ζητούν να ελαττώσουν την πίεσι, με την κατάλληλη δίαιτα. Σε αναληπτικό γρηγορούν κωδεΐνη ή φαινοπαρμιτάλ.

Οι λεγόμενοι «έξωκρανικοί» πονοκέφαλοι είναι αρκετά συνηθισμένοι, όμως όχι ισχυροί. Προκαλούνται από ανωμαλίες της μήτης, του λαιμού, των αυτιών, των δοντιών ή των ματιών. Έχουν ελαττωθή τώρα σημαντικά με τη χορήγηση αντιβιοτικών φαρμάκων που καταπολεμούν τις μολύνσεις.

Λιγώτερο συνηθισμένοι από τους έξωκρανικούς είναι οι «ένδοκρανικοί» πονοκέφαλοι, που προκαλούνται από αίμοσφαίριες μολύνσεις, κύστες ή όγκους του εγκεφάλου. Τα αντιβιοτικά και ή νευρολογική ή υποσυνείδητες ανάλυσις. Σ' αυτές τις περιπτώσεις άμεσος είναι ο ψυχίατρος. Οι πονοκέφαλοι αυτού του είδους έχουν μάλινη τη μορφή πίεσεως (ναίει δηλαδή κανείς ήτι ένα στεφάνι του σφίγγει το κεφάλι). Για τη θεραπεία τους νοσηματοποιούνται αναληπτικά, μασάζ, θερμότης και ψυχροαλυσίς.

Στις αμερικανικές «κλινικές πονοκεφάλων», οι νευρολόγοι κάνουν ένα ηλεκτροεγκεφαλογράφημα σ' εκείνους που υποφέρουν από πονοκέφαλο...

ψι, παρ' ατούς επιτόλαιους και τους άφροντιστους τύπους. Ένας παρτίσιμος καθηγητής ειδικός στον πονοκέφαλο, συνιστά στους φοιτητές του... να παντρευτούν κοπέλλες που πάσχουν από ήμικρανία! Γιατί όταν δεν πονούν, είναι πολύ πιο εύχαριστες, έξυπνες και γρήσιμες από τις άλλες.

Η ήμικρανία παρουσιάζει διπλάσια συχνότητα στις γυναίκες, παρ' ατούς άντρες. Είναι κοινότερη στις ηλικίες των 15-45 ετών.

Πριν από τις κρίσεις της ήμικρανίας, βλέπει κανείς έμπρος στα μάτια του λάμψεις σαν άστεράκια ή άστραπές. Έπειτα άρχίζει ο πόνος έντοπισμένος στη μία πλευρά του προσώπου, του κεφαλιού ή του λαιμού. Διαρκεί 2-24 ώρες και συνοδεύεται συνήθως από δύνατη ναυτία. Ο πάσχων δεν θέλει να φάη, να πih ή να μιλήσει. Ζητάει να τον άφισουν μόνο σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο.

Η ήμικρανία οφείλεται σε διαστολή των αίμοφόρων άγγείων του εγκεφάλου, από υπεβολική συσσωρευσι αίματος. Ένα φάρμακο όνομαζόμενον «τρογική έργοταμίνη», συστέλλει πάλι τις άσπριες, κι' έτσι άνακουφίζει τους πόνους. Για να υπορρή όμως να χορηγηθή σε χάπια, συνδυάζεται με καφεΐνη. Δεν θεραπεύει την ήμικρανία, αν όμως το πάρη κανείς με τα πρώτα συμπτώματα της κρίσεως, άνακουφίζεται σημαντικά, στα 85% των περιπτώσεων.

Έξ άλλου, τα θύματα της ήμικρανίας πρέπει ν' αποφεύγουν όρισμένες τροφές που τους πειράζουν, ν' αναπαύονται άκετά, να τρώνε τακτικά και να φροντίζουν για την κανονική λειτουργία του πεπτικού των συστήματος. Φαίνεται ότι ώφελούν πολύ και τα καθημερινά γυμνάσια άπανά. διαρκείας μισής ώρας, γιατί φέρνουν μία γενική γαλάωσι.

Οι ηλικιωμένοι σπάνια υποφέρουν από ήμικρανία. Σ' αυτούς όμως είναι συνηθισμένος ο «πονοκέφαλος

Η Πιερέττα άρπαξε το έγγειρίδιο που κρεμόταν από τη μέση του λοχαγού...

σε. Νομίζω, άλλωστε, πως και σύ του φέρονται με μεγάλη οικειότητα.

Η νέα είχε γίνει κατακόκκινη.

Πατέρα μου, απάντησε, αν περιποιούμαι το λοχαγό ντύ Πόν και τους άλλους αξιωματικούς, το κάνω για το καλό το δικό μας και του χωριού... Ποιός ξέρει τί θα είχαν κάμει στο χωριό, αν τους φερόνασσε διαφορετικά...

Σωστά συμφώνησε ο πατέρας της. Αλλά πρέπει να προσέχης...

Αυτό κάνω, πατέρα...

Ήταν το καλοκαίρι του 1578.

Την εποχή εκείνη, ή Γαλλία κι' ή Ισπανία άγωνίζονταν για την κατοχή των Κάτω Χωρών. Από τη διαμάχη αυτή υπέφεραν όχι λίγο οι βορειοανατολικές έπαρχίες της Γαλλίας, που γρησίμευαν ως όρμητήριο στον δούκα του Ανζού στους άγώνες του εναντίον του δόν Ζουάν του Αυστριακού. Οι Γάλλοι στρατιώτες φέρνονταν με βαναυσότητα στον πληθυσμό κι' άπομυζούσαν τα πάντα.

Το άπομυσήμερο εκείνο του Μαΐου, ένας λόχος είχε φθάσει στο Μπεκούρ. Ο λοχαγός ντύ Πόν και δυο άλλοι αξιωματικοί πήγαν άμέσως στο σπίτι του δημάρχου, που άπουσίαζε εκείνη την ώρα. Στη θέση του, τους υποδέχτηκε ή μεγαλύτερη από τις τρεις κόρες του, ή Πιερέττα, που ήταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων.

Έχεις δίκιο. Νά τί ήθελα να πω θά σου άρεσε να μείνω εδώ...

Η νέα έγινε κατακόκκινη, αλλά δεν απάντησε. Ήταν ή πρώτη φορά που ένας άντρας της μιλούσε ν' αυτό τον τρόπο.

Αλλά, πράγμα παράξενο, αυτή ή οικειότης δεν της προκαλούσε ούτε θυμό, ούτε έξέγερσι.

Ο λοχαγός ντύ Πόν ήταν, σ' αλήθεια, ένας πολύ ώραίος άντρας. Και το φλογερό βλέμμα του είχε άναστατώσει την ψυχή της μικρής Πιερέττας.

Κατέβηκε άμέσως στο ύπόγειο, από όπου ξαναγύρισε σε λίγο, φέρνοντας κρασί και λαοδί.

Ο πατέρας Μιλλέ έφτασε έπειτα από κάμποση ώρα. Η παρουσία αυτών των στρατιωτών στο χωριό δεν τον εύχαριστησε. Αλλά δεν το έδειξε. Φρόντισε, μάλιστα, να τους τακτοποιήση στα εύπορα σπίτια.

Ο ντύ Πόν έμεινε, φυσικά, στο σπίτι του δημάρχου. Και δεν έπαυε ούτε στιγμή να πολιορκή τη νέα με τις έρωτοτροπίες και τα γλυκόλογά του. Έτσι, ποσού περάσαν τέσσερες ήμέρες ή Πιερέττα ήταν τελικά έρωτευμένη μαζί του.

Εκείνο το άπόγευμα, ο ντύ Πόν κοιούταν πάνω στο κρεβάτι του, όταν ή Πιερέττα υπήκε μέσα στο δωμάτιο για να το συγυρίση.

Αντικουζώντας τον σ' αυτή τη στάσι, ή νέα ένοιωσε μία δυνατή συγκίνηση και, γωρίς να σκεφθή τί έκανε, πήγε κοντά του και τον φίλησε άπαλά στο μέτωπο.

Αλλά, ο ντύ Πόν έψπινσε την ίδια στιγμή κι' άπολάμβαντας την από τη μέση, την ξάπλωσε πάνω στο κρεβάτι κι' άρχισε να την φιλάει με παραφορά στο πρόσωπο και το στήθος.

Η Πιερέττα κατάφερε, ωστόσο, να ξεφύγει από τα χέρια του και τινάχτηκε όρθια.

Αυτό που κάνετε είναι πολύ κακό! του φώναξε.

Ο αξιωματικός γέλασε.

Δεν μπορώ τάχα να σου ανταποδώσω τα φιλιά σου;

Σας σίλησα γιατί σας άναπα, απάντησε η Πιερέττα.

Κι' εγώ σ' αγαπώ!...

Πρέπει να πάτε τότε στον πατέρα μου και να του πείτε ότι θέλετε να με κάμετε γυναίκα σας.

Θα το κάμω, άγρισημένη μου Πιερέττα!

Ορκισθήτε!

Το όρκιζομαι στην Παναγία του Φιερμουά, που είναι η προστάτις μου!

Μπορείτε τότε να με ξαναφιλήσετε!

Ο όρκος που τή είχε δώσει ο ντύ Πόν εξαφανίστηκε στη στιγμή όλους τους διαταγμούς της...

Είχε πιά σουρουπώσει, όταν ο Μπέννυ Μπάτς βγήκε από το δωμάτιο που κρατούσε μαζί με το φίλο του το Λιούις. Οι δρόμοι ήταν κατακόκκινοι και γεμάτοι από κόσμο. Οι βιτρίνες των καταστημάτων έλαμπαν. Ο Μπέννυ Μπάτς ήταν αποφασισμένος απόψε να κάνει γερή υπά-
κα, κι' άς τουχε πάλι ο φίλος του ο Λιούις πως δεν έπρεπε σήμερα να «δουλέψω», γιατί ή-
ταν τζαζ Τρίτη, 13 του μηνός!

Ο Μπέννυ Μπάτς είχε υπο-
σχεθ' στην καινούργια κοπέλλα του πως θα πήγαινε αργότερα να την πάρη για να πάνε να γλεντήσουν. Κι' όταν πηγαίνει κανείς για πρώτη φορά ραντε-
ντού με μια κοπέλλα, δεν πηγαί-
νει με άδεια τσέπη, ούτε με ά-
δεια χέρια. Πρέπει κι' ένα πλού-
σιο δώρο να πάει να της προσφε-
ρη και μάλιστα τα δολάρια για να τη γλεντήση ελεύθερα.

Έπρεπε, λοιπόν, να τα βοη-
θ' με κάθε τρόπο, αδιαφορώντας για τις προλήψεις του Λιούις. Το πολύ-πολύ, αν τον έπιαναν, θα πήγαινε μέσα για δεκαοχτώ μίνες, όσους έκανε και την τε-
λευταία φορά που ήταν στη φυ-
λακή για παρο-
μοια ύπνου. Αν
τον έπιαναν... Άλ-
λά δεν θα τον έ-
πιαναν!...

Έξω, τράβηξε για ένα άλλο μα-
γαζί, που πουλούσε ακριβά αντι-
κείμενα τέχνης. Ο Μπέννυ
Μπάτς ήταν έτοιμος να τον μι-
μηθ' όταν έπεσε σχεδόν επάνω
σ' ένα πολύ γνώριμο του πρό-
σωπο: τον ντέκτιβ Τζιμ Ο' Ράιν, που στεκόταν και κου-

Καθώς στριμωχνόταν μέσα στο πλήθος, μπαίνογαίνοντας στα διάφορα μαγαζιά, είδε έναν παχύ και πολύ καλοντυμένο άν-
τρα, που παζάρευε κάτι κρυστά-
λινα σερίφια. Κι' αφού απο-
φάσισε να πάρη ένα, έδωσε έν-
τολη να του το ετοιμάσουν και
την αξία του να την περάσουν
στο λογαριασμό του.

Ο Μπέννυ Μπάτς έκανε ακό-
μη μια-δυό βόλτες μπροστά
στις γυάλινες βιτρίνες, ώπου
βρήκε τέλος αυτό που ζητούσε:
Μέσα σ' ένα κοσμηματοπωλείο,
ένας μεσόκοπος άντρας αγόρασε
ένα ακριβό δαχτυλίδι κι' έβγα-
λε το πορτοφόλι του να πληρώ-
σ'.

Ύστερα από την πληρωμή
τριών χιλιάδων δολαρίων σε
χαρτονομίσματα των πεντακοί-
νων, το πορτοφόλι του εξακολού-
θωσε να είναι παχύ. «Επειτα ο
αγοραστής το έριξε αδιάφορα
στην τσέπη του επανωφοριού
του, σαν να ήταν κανένα πακέτο
τσιγάρα...»

Η καρδιά του Μπέννυ Μπάτς
δοκίμασε να χτυπά δυνατά. Το κο-
ρίνθιο αυτό, είχε αρκετά και για
το δώρη της ξανθούλας και για
τη διασκέδαση και για να κα-
λοπεράσει ο Μπέννυ Μπάτς, κάμ-
ποσο καιρό... Τώρα τι θαγε να
π' ο άνοτος ο Λιούις με τις
προλήψεις του!

Ο Μπέννυ Μπάτς κοίμησε
το επινυφίο του, με δε φορε-
σε τα γάντια του. Είχε σκοπό
να ακολουθήσει τον άνθρωπο με
το παχύ πορτοφόλι και να του
το πάρη μέσα στον συνασπισμό.
Και δεν ήθελε γάντια όταν έκανε
τέτοιες δουλειές.

Αφού λοιπόν έβαλε το δαχτυ-
λίδι σε μια εσωτερική τσέπη του
κοστούμιού του, ο αγοραστής
άνοιξε να αποχωρήσει, άναψε
στον κόσμο για να βγ'. Ο
Μπέννυ Μπάτς τον ακολουθούσε
από... από πίσω!

Μα ο άλλος, μόλις βγήκε

Το δεξί του χέρι τράβηξε το πορ-
τοφόλι από την ξένη τσέπη...

βέντιαζε με κόπο τον άλλον.
— Μπέννυ Μπάτς! φώναξε ο
Ο' Ράιν, Μιά στιγμή!...
Το πρόσωπο του Μπέννυ έδει-
χνε απάθεια, από μέσα του, ό-
μως έβραζε. Κακοτυχία!
Αν τούφνευε ο πελάτης την ώρα που
θα τούπιαγε τη λήια ο ντέ-
κτιβ, θα έκανε μια πρώτης τά-
ξεως εύκαιρία!

— Έχω καιρό να σε δώ, φι-
λαράκο. Φαίνεται πως πλούτι-
σες, αν κρίνω από την κοστού-
μια που φορείς. Μην κληρονομή-
σες κανένα πλούσιο βέι;

— Ποτέ μου δεν είχα συγγέ-
νεια με πλούσιους, απάντησε πι-
κρόχολα ο Μπέννυ Μπάτς. Κέρ-
δισα αρκετά σ' ένα χαρτοπαί-
γιο στη Φλόριντα.

— Συγχαρητήρια, αν είναι έ-
τσι, και κυττάζε να μην ξανα-
πάσεις πιά την παλιά σου τέ-
χνη. Άλλά τι βλέπω; Γιατί δεν
φοράς τα γάντια σου; Τα γυ-
μνά δαχτυλά είναι πειρασμός,
πό πάντων μέσα σε τέτοιο συ-
νασπισμό! Φορέσέ τα, λοιπόν,
Μπέννυ Μπάτς, και μην κάνεις
αόψω κανένα λάθος, γιατί μπο-
ρείς, ξέρεις, Τρίτη, 13 του μηνός.

Κι' αυτές, Τρίτη, 13 του μηνός,
Λιούις, που ήταν «συνάδελας»,
άλλά κι' ένας ντέκτιβ προ-
ληπτικός; Ο Μπέννυ Μπάτς λυσ-

σούσε μέσα του, καθώς φορούσε
τα γάντια του, αλλά ταυτόχρονα
ένοιωσε και μια χαρά. Με τη
γωνία του ματιού του είδε πως
ο άνθρωπος με το παχύ πορτο-
φόλι βρισκόταν ακόμα μέσα στο
μαγαζί με τα ακριβά έργα τέ-
χνης.

Ο ντέκτιβ γύρισε από την
άλλη μεριά, να συνεχίση την
κουβέντα του με τον άλλον που
μιλούσε και πρίν. Ο Μπέννυ
Μπάτς γλυστρήσε ανάμεσα στον
κόσμο και πήγε και σταμάτησε
μπροστά στη βιτρίνα του μαγα-
ζιού με τα έργα τέχνης.

Είδε στο εσωτερικό τον άν-
θρωπο με το παχύ πορτοφόλι,
που έκανε κι' άλλη αγορά. Πε-
ρίμενε. Έκανε πως άναβει ένα
τσιγάρο, για να κερδίση χρόνο.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τέλος, είδε τον άλλον να ξεκινά
για να βγ' από το κατάστημα.
Πέρασε, μάλιστα, κορδωμένος
μπροστά από τον Μπέννυ Μπάτς.

Στην είσοδο ακριβώς του μα-
γαζιού, ο Μπέννυ έκανε τη δου-
λειά του με επιτυχία. «Έβγαλε
τα γάντια του και το δεξί του
χέρι τράβηξε το πορτοφόλι από
την ξένη τσέπη και το έβαλε
στο αριστερό του χέρι και μέ-
σα σε μια στιγμή, χέρι και πορ-
τοφόλι βρέθηκαν μέσα στη με-
γάλη άριστη τσέπη του επα-
νωφοριού του.

Ένώσω όμως είχε στην τσέ-
πη του το κοσμή του εγκλήμα-
τος διέτρεχε κίνδυνο. Ένα πορ-
τοφόλι αναγνωρίζεται πολύ εύ-
κολα. Όχι όμως και τα λεφτά.
Γι' αυτό, βρίσκοντας μια κα-
τάλληλη ευκαιρία, μετέφερε το
πορτοφόλι στη δεξιά του τσέπη
και φόρεσε το αριστερό του γαν-
τι. Και με το δεξί μέσα στην
τσέπη, άνοιξε το πορτοφόλι. Τα
εύκριντα δαχτυλά του έβγαλαν
από μέσα τα λεφτά και πέταξαν
κάτω το πορτοφόλι, ενώ προχω-
ρούσε. Έπειτα άνοιξε το βήμα
του.

Ο Μπέννυ Μπάτς ήταν ένθου-
σιασμένος. Είχε μαθήσει το κο-
ρίνθιο. Είχε πολλά λεφτά τώρα
και σκεφτόταν πως θα ήταν αρ-

«Κετ', μ' όλο που ο ιδιοκτήτης
του πορτοφολιού είχε ξεδεψεί
πολλά. Πήγε γρήγορα σ' έναν τη-
λεφωνικό θάλαμο. Έβγαλε τα
λεφτά από την τσέπη του και...
τα μάτια του γούρλωσαν! Χαρ-
τονομίσματα των πεντακοσίων
δολαρίων, τών εκατό, τών πε-
νήντα και ένα μάλιστα τών είκο-
σι. Τα υπολόγισε χονδρικά σε
δεκα χιλιάδες δολάρια.

Ο Μπέννυ Μπάτς προσπάθη-
σε να κρατήσ' στα πόδια του...
Βγαίνοντας από το θάλαμο,
διευθύνθηκε γρήγορα στο πλησιέ-
στερο κοσμηματοπωλείο. Ένας
υπάλληλος με μελιτολάχτη φω-
νή τον ρώτησε τι επιθυμούσε.

— Θέλω ένα βραχιολάκι για
μια κυρία...

— Ακριβό; ρώτησε ο υπάλλη-
λος θέλοντας να υπολογίση τη
δυναμικότητα του πελάτη.

— Γύρω στα δύο-τρία χι-
λιάρικα, είπε καμαρωτά ο Μπέν-
νυ Μπάτς.

Ο πωλητής χαμογέλασε δια-
κριτικά και του έδειξε ένα βρα-
χιολάκι από πλατίνα, στολισμένο
με διαμαντάκια και σμαράγδια.

— Μ' άρεσει, είπε ο Μπέννυ
Μπάτς. Πόσο κάνει;

— Δύο χιλιάδες οχτακόσιες,
κύριε, απάντησε ο πωλητής. Μή-
πως έχετε άνοιχτο λογαριασμό με
το κατάστημά μας;

— Όχι. Πληρώνω πάντα τοίς
μετρητοίς! είπε ο Μπέννυ Μπάτς
κομπαστικά. Και κάτι άλλο, πα-
ρακαλώ. Μπορώ να διαλέξω κι'
ένα ρολογάκι για μένα;

Διάλεξε ένα ρολόι της τσέπης,
πλήρωσε, έβαλε και τα δυό κο-
σμήματα στην τσέπη του σακ-
κακιού του, κομπωθηκε και
βγήκε. Άρχισε να περπατά κορ-
δωτός κι' ένθουσιασμένος, όταν
μόλις έκανε δυό-τρία βήματα
στο δρόμο, πάγωσε νοιώθοντας
ένα άγγιγμα στον ώμο του.

— Σε θέλω, Μπέννυ Μπάτς!

— Πάλι εσύ, Ο' Ράιν; Σε
τι οφείλω την τιμή!...

— Κάθισε φρόνιμη, Μπέννυ
Μπάτς, και θα μάθεις άμέσως.
Δύο λεπτά, νάβη ο φίλος μου,
δε θ' άργηση να φανή... Νά τον!

Όταν πλησίασε ο άλλος, ο
Μπέννυ Μπάτς γνώρισε στο πρό-
σωπό του τον άνθρωπο με τον
οποίον κουβέντιαζε πρωτότερα ο
Ο' Ράιν.

— Αυτός είναι; ρώτησε ο ντέ-
κτιβ.

— Ναι, αυτός είναι! απάντη-
σε ο άλλος. Πάμε να τον ψά-
ξουμε.

— Είσαι υπό κράτηση! εί-
πε αυστηρά ο Ο' Ράιν. Μην
κάνης τον κουτό, Μπέννυ Μπάτς!
Ο κύριος από δω είναι ο Π'ητ
ραχαράκτ'αν!...

Ο Μπέννυ Μπάτς άπόρησε ελ-
λίκρινα.

Και τι δουλειά έχω εγώ
με τους παραχαράκτες; φώναξε.

— Έχεις και παραχείρι! Άπα-
ψε ξόδεψες με την καρδιά σου!
Σε παρακολουθήσαμε. Σε είδα-
με που πλησίασες εκείνον τον
άνθρωπο, την ώρα που έβγαινε
απ' το κατάστημα. Κάνετε τη
συνεννόησ' σας. Αυτός μας ξε-
συγγε, αλλά θα τον πιάσουμε;
Ένα ρολόι. Θα σε ψάξουμε κι'
είμαστε βέβαιοι πως θα βρούμε
πάνω σου κι' άλλα τέτοια λε-
φτά. Το να πασάρης πλαστά
χαρτονομίσματα δεν είναι μικρό
πράγμα!

Ο Μπέννυ Μπάτς ένοιωσε έ-
να δυνατό πόνο στην καρδιά
του. Πως θα μπορούσε να υπε-
ρασπίσ' τον εαυτό του; Πως θα
μπορούσε να τη γλυτώση μόνο με
δεκαοχτώ μίνες φυλάκι, άποδει-
κνώντας πως είχε κλέψει απλώς
ένα πορτοφόλι, αφού αυτό το εί-
χε πετάξει στο δρόμο;

— Έπρεπε να προειδοισθ' σε
μικροβουλίες, Μπέννυ Μπάτς,
του είπε ο Ο' Ράιν. Τι σου έθε-
σε να κάνης την Έκδοτική Τράπεζα;
Φέρε τα έχια σου, να σου κάνω
κι' εγώ ένα μικρό δώρο, ένα ζευ-
γάρι βραχιολάκια! Και σε προει-
δοπρίσσω, άνοπτε: Τρίτη, 13 του
μηνός. Δε μ' άκουσες. Από δω
και πέρα σε αναλαβαίνει η Ύπ-
ρησ' Διόξεως Παραχαράκτων!

ΤΖΩΝΣΤΟΝ ΜΑΚΚΩΛΛΕ-Υ.

ΤΑ ΜΠΑΙΝ-ΜΙΞΤ.

Στην αρχαιότητα και το Βυζάντιο

ΔΕΝ είναι πολλά χρόνια στην Ελλάδα που
έπιτράπηκαν τα μικτά λουτρά. Κι' όμως τα
«μπαίν-μίζτ» όπως ονομάζονται σήμερα, ήταν
γνωστά στην αρχαιότητα και μάλιστα στη
Σπάρτη ήταν υποχρεωτικά. Γυναίκες και άν-
τρες, από ηλικίας 6—26 ετών, ήταν αναγκα-
σμένοι να κολυμπούν όμαδικά στον Εύρωτα, για
να διαπλάσουν το σώμα τους και την ψυχή
τους. Γυναίκες και άντρες είχαν δικαίωμα παν-
τού. Ο μεγάλος βασιλιάς τους Άγις, προεκή-
ρυττε δύο φορές το χρόνο — μια το καλοκαίρι
και μια το χειμώνα — διαγωνισμό κολυμβή-
ματος, που τον παρακολουθούσε προσωπικά.

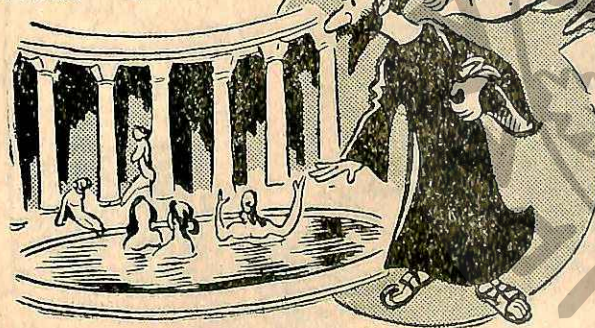
Σ' ένα τέτοιο διαγωνισμό, που πήραν μέρος
τριάντα γυναίκες και άλλοι τόσοι άντρες, πρώ-
τη ήρθε η Κόρινθος, άνηψιά του Άγι. με δια-
φορά δεκαεφτά μέτρων από τους υπόλοιπους
κολυμβητές. Τόσο πολύ δ' ένθου-
σιάστηκαν οι Σπαρτιάτες από το
έκπληκτικό αυτό ρεκόρ, ώστε όλοι
οι πολεμιστάι του τόπου χάσαν
πάνω στις άσπίδες τους τ' όνομά
της, δίπλα στ' όνομα της θεάς Ά-
θηνάς.

Άλλά και στις άλλες πόλεις της
αρχαίας Ελλάδας, τα μικτά λου-
τρά προστατεύονταν με νόμο. Στην
Κόρινθο, την εποχή που την κυβερ-
νούσε ο Περιανδρος — ο ιδρυτής
των Ισθμίων — νέοι και νέες κολυ-
μπούσαν γυμνοί, χωρίς αυτό να
κάνη εντύπωση σε κανένα. Κάποτε
όμως πέρασε από εκεί ένας Άθη-
ναίος, ο Ίππιπας πού, βλέποντας τ'ε
θέαμα αυτό, πειράχτηκε.

— Άν είχα κόρη, είπα στους Κο-
ρινθίους, δεν θα της επέτρεπα ποτέ
να κολυμπήσ' μαζί με άντρες...

— Δεν θα της επέτρεπες, άπο-
κρίθηκαν εκείνοι, αν το σώμα της
κόρης σου ήταν παραμορφωμένο.
Γιατί μόνο ένα άσχημο σώμα πρέ-
πει να κρύβεται!...

Οι Κορινθίοι λάτρευαν τα πλα-
στικά κορμιά. Η Φρόνη π. χ.
είχε τέλειο σώμα. Δεν έβαζε
ποτέ κοκκινάδια ή κοσμήματα.
Προτιμούσε να φορ' ένα απλό
φόρεμα που άφηνε να
φαίνονται οι μοναδικές
γροαμίες της. Στην Έ-
λευσίνα, μπροστά στις
χιλιάδες προσκυνητές

των Μυστηρίων, μπήκε στη θάλασσα, γδύθηκε, έλυσε
τα μαλλιά της και βγήκε σιγά-σιγά όλόγυμνη έξω, σαν
ανάδυομένη Άφροδίτη!

Ήταν τότε η όμορφιά της, ώστε ο λαός σώπασε
μονομιάς και γονάτισε στο πέρασμά της.

Όστόσο αυτό που πρέπει να μας φαίνεται έκπλη-
κτικό σήμερα είναι, ότι στα καλογερίστι-
κα χρόνια του Βυ-
ζαντίου, τα μικτά
λουτρά όχι μόνο ή-
σαν γνωστά, αλλά
γινόntonσαν και από
«κληρικούς και καλό-
γυριες ακόμη, μέσα
σε πισίνες, τα «Βα-
λανεία» όπως έλε-
γαν τότε τα λουτρά
με την αρχαία τους
ονομασία. Φαίνεται
όμως ότι τα πράγμα-

τα είχαν παραγίνει αφού η
Έκκλησία αναγκάστηκε ν'
άσχολληθ' μ' αυτά.

Πραγματικά, μια Οικου-
μενική Σύνοδος, η Σύνοδος
της Λαοδικείας, στον Ά' κα-
νόνα της, προβαίνει σε άυ-
στηρές άπαγορεύσεις: «Ού
δει ιερατικός ή κληρικός ή
άσκητάς, έν βαλανείω μετά
γυναικών άπολούεσθαι...» λέ-
ει και παρακάτω άπαγορεύ-
ει τα μπαίν-μίζτ της έπο-
χής, όχι μονάχα στους πα-
πάδες και τους καλόγυρους,
άλλά και στους κοινούς ά-
στούς, τους λαϊκούς, αφού ρητώς ά-
ναφέρει: «Είδε τις επί τούτω φωρα-
θείη, εί μ'έν κληρικός είη, καθαρεί-
σθω, είδε λαϊκός άφορίζεσθω...».

Ούτε όμως η καθάρσεις, ούτε ο ά-
φορισμός, άλλαξαν τις συνήθειες έν
Βυζαντινών. Τα μικτά λουτρά εξακο-
λουθούσαν στον ίδιο ρυθμό, πράγμα
που άνάγκασε τους νομοθέτες να ψη-
φίσουν νόμους άυστηρούς, τουλάχιστον
για τις παντρεμένες γυναίκες. Είχε τό
δικαίωμα, δηλαδή, ο σύζυγος, αν δια-
πίστωνε ότι η γυναίκα του πηγαίνει
στα μικτά λουτρά να της κοινοποιή-
σ' άμέσως αίτησι διαζύγιου! Στέλ-
λει αυτήν ρεπούδιον και λύειν τον γά-
μον και κερδαίνει την αυτής προίκα.

Η αλήθεια είναι ότι οι Βυζαντινές
πατρίκιες το είχαν... παραξενώσει. Ο
Νικήτας Χωνιάτης γράφει ότι, όταν οι
Φράγκοι πήραν τη θεοφύλακτο Πόλη
κι' αντίκρυσαν αυτές τις Δέσποινες, έ-
κείναι με στόμα άνοιχτό και τις κύτ-
ταιναν άπολιθωμένοι! Για να φαίνονται
«γαίτανωφρύδες» έζυρίζαν τα φρύδια
τους και τα ζωγράφιζαν από πάνω.
«Έβαζαν μπλέ σκίες στα μάτια τους
και κόκκινο στα νύχια τους, έξεκολλού-
σαν τις τρίχες του προσώπου με μια μεταξωτή κλωστή
και τις τρίχες των ποδιών μ' ένα μίγμα κασμιέλλας
και μαστίχας, καθώς περιγράφει το «Συναέσι των εν-
γενών γυναικών». Ξάνθιαν τα μαλλιά τους και στη
μασχάλη τους τοποθετούσαν ένα κομμάτι ύφασμα βου-
τηγμένο σε βαρύ άρωμα, για να έξουορώνη τη μυρουδιά
του ιδρώτα. Όλ' αυτά όμως, δεν έκαναν τότε έντύπωση,
όσο τα μικτά λουτρά που άναστάτωναν τους ήβικολό-
γους. Δεν έχει παρά να διαβάση κανείς τον Κλήμη Ά-
λεξανδρέα πού, σαν ιεραρχης, διαμαρτύρεται για τα
μπαίν-μίζτ της εποχής του.

Γ. Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Δ. Μπαϊρακτάρης

ΠΩΣ ΧΑΘΗΚΑΝ ΟΙ ΚΟΥΤΣΑΒΑΚΗΔΕΣ

Η δράση εναντίον τους του περίφημου Δ. Μπαϊρακτάρη

Ο Διαφεντής! Έτσι λέγανε τον διευθυντή της στρατιωτικής αστυνομίας Αθηνών — Πειραιώς Δημήτριο Μπαϊρακτάρη το 1885—1895 οι κουτσαβάκηδες της εποχής. Στο λεξιλόγιο των λωποδυτών, των χαρτοπαϊκτών, των πορτοφολάδων, των μαχαίροβγάλτηδων και της άλλης έντιμης χορείας των «κτατηδών» το όνομα του Μπαϊρακτάρη ήταν ταυτόσημο με το όνομα του κακού δαίμονα, του δολοφονικού της καταστροφής, γι' αυτούς. Και δεν είχαν καθόλου άδικο να τον θεωρούσαν κάτι τέτοιο. Μέσα σ' ένα μήνα — τον Δεκέμβριο του 1886 — κατόρθωσε να εξαφανιστεί από την πρωτεύουσα όλα τα χαρτοπαϊκτικά καταγώγια με τις πρωτοπότες αστυνομικές διατάξεις που εφάρμοσε.

Σε σχετική με τα μέτρα του Μπαϊρακτάρη περιγραφή εφημερίδας εκείνου του καιρού αναφέρονται τα εξής:

«Περί τας πρωινάς ώρας σήμερον, οι διαβάται της οδού 'Αθηνών, είδον ομάδα εκ 15 ανδρών με κατώκρον εκ της άυπνίας πρόσωπων και έξωγκωμένους τους οφθαλμούς, οίτινες εν συνοδεία αστυφυλάκων, εκράτουν επί των ώμων των ανεστρωμένους μικράς χαρτοπαϊκτικής τραπεζίας, είχαν δε και το στήθος παρασημοφορημένον με ρήγας κούπα και φάντας μαστουίνι. Οι εν λόγω ήσαν χαρτοπαϊκται συληφθέντες ενώ έπαιον τα «πλακάκια», τον «Φαραώ» και τα «άρια» εντός καταγωγίων».

Αμειλίκτης πόλεμος είχε κηρύξει ο Μπαϊρακτάρης και εναντίον των «ψευτοκουτσαβάκηδων» του καιρού του.

Την τιμή της παραγωγής αυτού του καθαρώς ελληνικού τύπου του κουτσαβάκη — που κυριάρχησε στην Αθήνα κάπου πενήντα χρόνια — την είχε η Παλιά Αθήνα και τα γύρω ύποπτα κέντρα. Έκει δίπλα στην ανατολική πύλη της Παλιάς Αγοράς — στην αρχή της οδού 'Αδριανού — στο καφενείο του Θωμά — που λεγότανε Θωμάς ο Παλιοκαφενης στην κουτσαβάκηκη γλώσσα και στα άλλα καφενεία και τα κουρεία της οδού Αίολου και του Δημοπρατηρίου, γεννήθηκε ο παραδοξος αυτός τύπος του θρασυδελίου, του άιμοχαρή και άναδρου, που έκανε τον γενναίο και τον ανδρείο μοναχά απέναντι των άπροστατευτων και των ήσυχων ανθρώπων και που το έβαζε στα πόδια μόλις συναντούσε την παραμικρή αντίσταση.

Αυτοί οι τύποι έγιναν μια φορά ατίμητα διπλωματικού έπεισοδίου. Στην Παλιά Αγορά δεν πήγαι-

ναν σχεδόν ποτέ γυναίκες από το φόβο των χοντρών πειραγμάτων των κουτσαβάκηδων που συχνάζαν από το πρωί ως το βράδυ εκεί. Πολύ σπάνια αποτολμούσε να εμφανισθῇ καμιά υπηρέτρια. Μιά απ' αυτές, που έτυχε να είναι και πολύ ωραία, κάθε φορά που πλησίαζε προς τα εκεί, ολοκληρή ή πορεία των κουτσαβάκηδων την υποδεχόταν με την κραυγή:

—Μα ζάχαρη είσαι;
Η υπηρέτρια αυτή ωραιότατη, καθώς είπαμε ότι ήταν, αλλά και πολύ έξυπνη, όπως αποδείχθηκε, παντρεύτηκε ύστερα ένα πλουσιώτατο γέρο Αθηναίο και έγινε μια από τις κομικώτερες κυρίες της Αθήνας. Κάθε φορά όμως που οι κουτσαβάκηδες την συναντούσαν εννοούσαν να της φωνάζουν:

—Ζάχαρη είσαι;...
Φαίνεται όμως πως κάποτε ο θαυμασμός αυτός των «κουτσαβών» για το ωραίο φύλο άποδείχθηκε πάρα πολύ. Και μία ξένη κυρία που άνηκε στο προσωπικό της αστυνομικής πρεσβείας των Αθηνών αναγκάστηκε από τα πειράγματα και τις βαναύσες χειρονομίες τους να φύγει τρέχοντας από την αγορά. Έγινε λοιπόν διαμαρτυρία της πρεσβείας στο ύπουργείο των Εσωτερικών για το έπεισοδιο και την άλλη μέρα οι θερμότεροι και περισσότερο ορμητικοί θαυμαστές ώδηγήθηκαν στην αστυνομία.

Αλλά την εξαφάνισι αυτών των τύπων από την Αθήνα την επέτυχε λίγο αργότερα ο άποφασιστικός εκείνος διευθυντής της αστυνομίας, ο Μπαϊρακτάρης.

Ο Βλάσης Γαβριηλίδης γράφοντας στην «Ακρόπολις» του για το Μπαϊρακτάρη και το έργο του, όταν ο τελευταίος δεν έζούσε πιά έλεγε: «Ποιός έλησμόνησε τους σαρηδόν αγομένους καθ' έκαστην, υπό αστυφυλάκων, κουτσαβάκηδες, των οποίων αι με τόνον επιμελημένην ατημελησίαν πίπτουσαι επί του μετώπου των σγουραί λαδόμεναι άφέλειαι, τα σουβλερά εις τα άκρα παπούτσια και τα άς λάστιχον σφιγμένα κοντά εις τους αστραγάλους (τζονιέ) πανταλόνια, ήσθάνοντο την έπαφην της γιγαντιαίας ψαλίδος του δημίου-αστυφυλάκου».

»Η ποίος εξέχασε, ακόμη, την έχον παραδειγματικήν τιμωρίαν του σκουπισματος των δροίων, εις την οποίαν υπερχείωνον όλοι εκείνοι όσοι κατά την διάρκειαν της προηγουμένης νυκτός συνελαμβάνοντο αδιόφορος εδώ κι' εκεί ανακυφιδόμενοι και παραδαινόντες τας αστυνομικές διατάξεις;...»

Και όταν όλ' αυτά τα μέτρα δεν ίσχυαν ο τίμιος και αυστηρός αστυνομικός διευθυντής, που λάτρευε σαν δόγμα πίστewς το καθήκον και την πειθαρχία, δεν δίσταζε να εφαρμόσει, για τους άμετανόητους, το έζλο της γνώσεως!

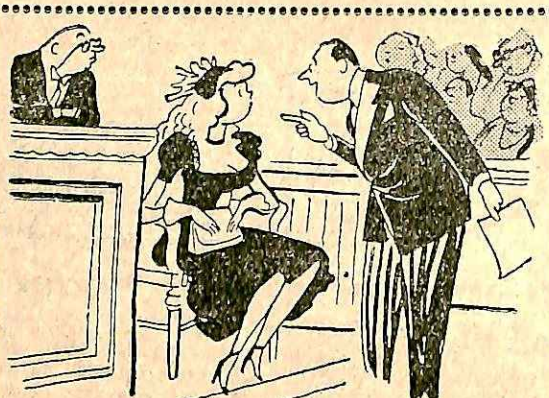
Αυτός ο αυστηρός, λοιπόν αστυνομός, το θηρίο, όπως πολλοί τον λέγανε, ήταν στο βάθος του αγαθός, αγαθάτατος σαν το άρναι. Του έκανε κακά και μιλία ακόμη να σκοτώσει. Ήταν σαν πατέρα πολύ φιλόστοργος και θαυμαστός τύπος οικογενειάρχη.

Αγαπούσε πρώτα το Θεό και ύστερα την πατρίδα, που όνειροπολούσε να την δῇ μεγάλη.

Χαρακτηριστική ήταν μία φράση που είπε στις ημέρες των Μακεδονικών συλλαλητηρίων το 1896.

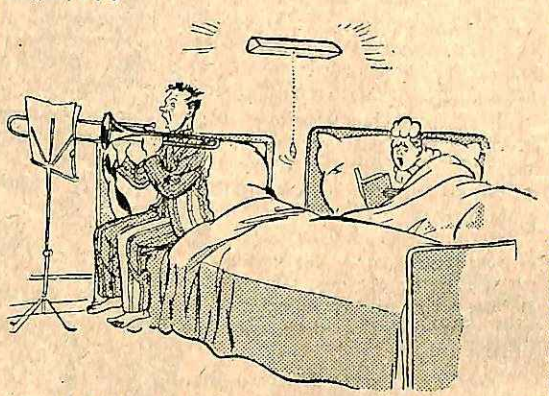
—Όχι! πιά αυτά τα λόγια, λόγια, λόγια. Μας παρακούρασαν. Όπλα μπορούνε ν' αγοράσουνε; Πολεμοφόδια ξέρουνε να προμηθεύουνε; Έχει η κυβέρνησις όρεξι να κάνει νόμο καταναγκαστικού έράνου για την Πατρίδα; Όλα τα άλλα είναι μπόσικα!

Αυτός ήταν ο Μπαϊρακτάρης. ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

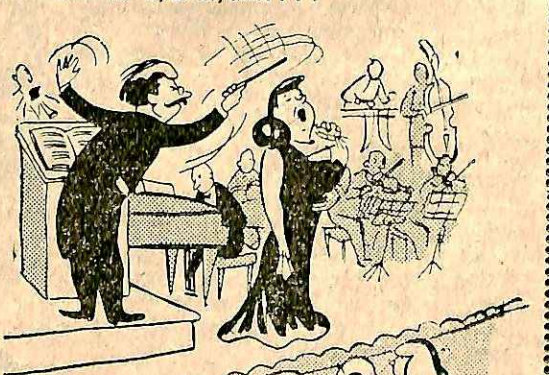

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

—Ωστε λοιπόν, καθόσατε στα γόνατά του όταν σκοτώθηκε. Έχετε την καλωσύνη, ν' αναπαρστήσουμε τη σκηνή, δέκα λεπτά πριν γίνει το έγκλημα;...

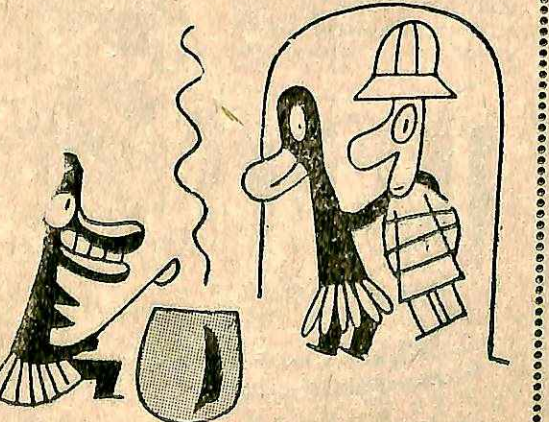

—Α! ωραία! Αφού επιμένεις να διαβάσης, θα μελετήσω κι' εγώ λιγάκι!...

ΣΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

—Γιατί δεν της δίνεις μία στο κεφάλι; Τι τη φοβερίζει μοναχά κάθε τόσο;...

—Γυναίκα, αυτόν τον έφερα για σουπα!

Η ΕΥΤΥΧΕΣΤΕΡΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ Αμερικής

Απίστευτη φτήνεια και συνταξίς από τα 52 χρόνια

«Άλλοτε, σε πολύ παλιά χρόνια, δυο μεγάλες χώρες της Νοτίου Αμερικής άρχισαν ένα άγριο πόλεμο μεταξύ τους. Έπενεβη τότε η Μεγ. Βρετανία, ως συμφιλίωτής. και δημιούργησε ένα ένδιάμεσο κράτος μεταξύ των δυο αντιπάλων, της Βραζιλίας και της Αργεντινής. Έτσι γεννήθηκε η ευτυχισμένη χώρα της Ουρουγουάης.

Η κατάσταση εκεί ήταν τότε όμοια με τη σημερινή στην Κορέα. Τόσο ώστε, όταν τον ρώτησαν αν κατά τη γνώμη του μποού ποτέ να ειρηνεύση, να άουονήση και να εύτυχήση η Κορέα, ο στρατηγός Ριτζγού-αίη απάντησε:

—Γιατί όχι; Δεν έχουμε το προηγουμένο της Ουρουγουάης:

Και πραγματικά, ένας παρασημοφόρος του Ο.Η.Ε., που έπισκέφθηκε την Ουρουγουάη, βρήκε εκεί τέτοιες ιδεώδεις συνθήκες ζωής, ώστε... άνηθήκε να ξαναφύνη! Απ' το Μοντεβιδέο, την πρωτεύουσα της χώρας αυτής, έστειλε τηλεγραφικώς ένθουσιώδεις αναφορές για το θαυμάσιο κλίμα, τη θήνεια των τοφίων, τη δωρεάν μόρφωση των παιδιών των ξένων, την παροχή συντάξεως στους έργοαζόμενους από τα 52 χρόνια τους, κλπ.

Στη συγχρονισμένη αυτή δημοκρατία δεν υπάρχουν φόροι επί του εισοδήματος, ούτε ύποψως των τιμών, ούτε γραφειοκρατές, ούτε πωρετός έξοπλισμός.

Στα 300 χιλιόμετρα των άκτων της εινε υγιεινές ώραιάτατες θαλλίτσες και πολυτέλστατα ύπερομντένα ξενοδογεία. Μπορεί δε καθένας ν' αγοράσει εύκολα μία τέτοια βιλγία και να την πλοώση στην Κυβέρνησι με δόσεις, σε 25 χρόνια. Όσο για τις τιμές των ξενοδογείων, κυμαίνονται γύρω από τις 20.000 δραχμές την ή-

«ΑΛΕΚΤΩΡ»

Μπαράβο!
είπαν μ'ένα στόμα
όσοι δοκίμασαν τον

BRAVVO
★ ΣΕ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
ΕΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΙΜΗ ΜΕ ΤΟΝ
ΚΑΦΕ ΧΥΜΑ

Στα δαντοπωλεία
ΧΟΛΟΡΙΚΗ ΠΑΡΑΛΕΙΣ
ΚΥΦΟΚΛΕΩΝ 41 (ΜΕΓΑΡ ΕΠΙΘΕΩΡΙΟΥ) ΤΗΛ. 26922

μέσα (τα πιο πολυτελή) γάριε στο ναυπλό κόστος ζωής.

Η Ουρουγουάη έχει γίνει το παγκόσμιο πρότυπο ευμηνίας. Σιδηρόδρομοι και έργοστάσια ηλεκτροπαραγωγής που έχουν ένθικοποιήθῃ, λειτουνοούν στην έντελεια και άφινουν άξιόλογα κέρδη. Η ένθικη ίατρική ύπηρεσία δεν έχει πολλή δουλειά —τόσο υγιείς είναι οι κάτοικοι αυτής της χώρας.

Πάνω απ' το γραφείο κάθε δημοσίου υπαλλήλου κρέμεται μία πινακίδα που γράφει: «Μην ξεχνάτε ότι κάθε πρόβλημα έχει μία τελεία λύσι».

Ένας άμυδός για τον τουρισμό π.χ. είχε σκεφθῇ ότι η πρώτη ανάγκη ενός καινουνογοφθασμένου ξένου εινε να βρεθῇ το γρηγορώτερο στο δωμάτιό του στο ξενοδοχείο. Και βρέθηκε άμέσως η «τελεία λύσις»: Τα ταξί υπαίουν τώρα μέσα στα μεγαλύτερα ξενοδοχεία του Μοντεβιδέο κι' άφινουν τους έπιβάτες τους στις πότες των άσανσέο, ώστε να μὴ έχουν να κάνουν πολύ κόπο!...

Δυσκολώτερο κάπως ήταν το πρόβλημα της προσφοράς βοήθειας για τον πόλεμο της Κορέας, γιατί η Ουρουγουάη διέσπει, για την έντελεια άσημυνο στρατό από έθελοντάς και έδούει έλαγίστα για έξοπλίσμους. Αυτή τη φορά, η τελεία λύσις ήταν να στείλουν οι Ουρουγουανοί, 8χι' στρατιώτες, αλλά μεγάλες ποσότητες βωδινού κρεάτος, από τα τεσσάρτα αυγεία τους!

Ποιά εινε η ιδεώδης ηλικία για τη χορήγησι συντάξεως; Οι αυτούς που γέρασαν πιά; Οι Ουρουγουανοί την άδισαν γεννικώς στα 90 χρόνια! Συγχρόνως άκοιναν ότι, όποιος εργάζεται, πρέπει να παίρνει θιέρωσαν το... έξης πρωτότυπο και σοφό σύστημα: Προσθέτουν στην ηλικία του καθένος τα χρόνια που εργάσθηκε, ως άδον συμπληρωθῇ ο βασικός αριθμός 90. Έπομένως, αν ένας άνθρωπος άρχιση να εργάζεται από 14 έτών, στα 52 χρόνια του έχει συμπληρώσει 38 έτη εργασίμα, κι' έπειδή 52 συν 38 κάνουν 90, δικαιούται να πάρη πιά συντάξι!

Η πανεπιστημιακή μόρφωση παρέχεται τελείως δωρεάν, τόσο για τους Ουρουγουανούς όσο και για τους ξένους φοιτητές. Δωρεάν τους δίδονται έπίσης τα βιβλία... και ο πρώιμος καφέ!

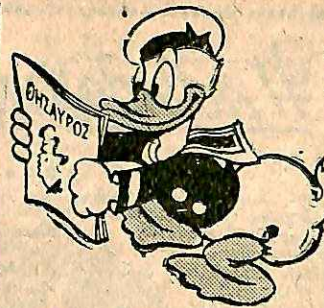
Η Ουρουγουάη ύπηρεσε η πρώτη χώρα στον κόσμο που καθιέρωσε την όκτάωρο εργασία και τη γυναικεία ύψη.

Ο άλιετικός στόλος της έχει ένθικοποιήθῃ. Το ίδιο και οι άσφαλιστικές έταιρείες και οι έπινειορήσεις ύδρευσεως.

Κάθε πρόβλημα λύνεται με ήσεία. Οι ύπουργοί της Κυβερνήσεως εινε ύπεύθυνοι άπέδωνήσεως εινε ύπεύθυνοι άπέδωνι μίας κρατικής έπιτροπής, που φροντίζει ώστε να μὴ πάση ποτέ η έξουσία τους δικτατορική μορφή.

Εινε χώρα της Δύσεως η Ουρουγουάη. Κι' όμως οι κάτοικοί της την άνομάζουν 'Ανατολική Δημοκρατία και θεωρούν τους εαυτούς των 'Ανατολίτες!

Το παραδειγμα της Ουρουγουάης δείχνει ότι και μέσα στις συνθήκες του δικού μας κοινωνικού συστήματος υπάρχουν δυνατότητες ευμηνίας όλων των εργάζομένων. άκοί να τα όργανώση το κράτος.

Εύθυμη Ιστορία

Τά τηλεφωνήματα

Η δεσποινίς Ειρήνη ήταν η καλύτερη απ' όλες τις ιδιαίτερες γραμματείς: χαριτωμένη, κομψή, γρήγορη και προσεχτική δακτυλογράφος, στενογράφος σπουδαία, τακτική στην ώρα της κι' άφελής σαν κορίτσάκι δέκα χρόνων. Κι' όμως μ' όλα αυτά τα προσόντα της, ένα ώραίο πρωί, έχασε τη θέση της: Ο διευθυντής της Διεύθυνσης, 'Υφαντουργικής 'Εταιρίας, την έδιωξε, και να πώς:

Το πρωί της 20ης Σεπτεμβρίου, κατά τις έντεκα, ο Διευθυντής μιλούσε με τον αντίπρόσωπο μίας μεγάλης έπιχειρήσεως ύφασμάτων και ήταν έτοιμος να κλείση μία σπουδαία δουλειά γι' άρκετες δεκάδες εκατομμύρια. Ξαφνικά μπήκε στο γραφείο του η γραμματέως του η Ειρήνη και του είπε:

—Κύριε Διευθυντά, σας ζητούν στο τηλέφωνο: γραμμή αριθ. 3...

—Ποιός; ρώτησε ο διευθυντής.

—Δεν ξέρω, απάντησε μ' άφέλεια η Ειρήνη, αλλά μία γυναικεία φωνή μου είπε να πάω στο «πράσινο καναρίνι να πάω» το κελάδηνά του, γιατί θέλει να του μιλήση.

Ο Διευθυντής έγινε κατακόκκινος σαν βρασμένος άστακος κι' απάντησε πώς δεν ήταν εκεί για κανένα. Το τηλέφωνο όμως επέδρασε στον άν-

τιπρόσωπο της έπιχειρήσεως ύφασμάτων και η δουλειά με τα εκατομμύρια πήγε περίπατο.

Το πρωί της 5ης 'Οκτωβρίου, ο Διευθυντής μιλούσε μ' ένα σπουδαίο πρόσωπο, διευθυντή μίας σημαντικής έταιρείας όταν η Ειρήνη μπήκε στο γραφείο του.

—Κύριε Διευθυντά, σας ζητούν στο τηλέφωνο, γραμμή αριθ. 2...

—Ποιός ειναι; ρώτησε εκείνος.

—Δεν ξέρω, απάντησε με τη συνηθισμένη της άφέλεια η Ειρήνη, αλλά μία γυναικεία φωνή μου είπε να πάω στον «πυρροίταμο πώς η λείαντα του θέλει να του μιλήση».

Ο Διευθυντής λίγο έλειψε να λιποθυμήση, μα συνήλθε και είπε πώς δεν ήταν για κανένα. Φυσικά κι' ο νέος πελάτης δεν έσχημάτισε καλή έντύπωση για το Διευθυντή της, που τον πήρε για παιδόρο πρόσωπο κι' έτσι δεν έκλεισε τη δουλειά μαζί του.

Το πρωί της 24ης 'Οκτωβρίου ενώ ο Διευθυντής συζητούσε με τα μέλη μίας έπιτροπής του προσωπικού, η Ειρήνη μπήκε ξανά στο γραφείο του:

—Κύριε Διευθυντά, του είπε με την ίδια πάντα άφέλεια, σας ζητούν στο τηλέφωνο: γραμμή αριθ. 4...

—Ποιός ειναι; Βρυχήθηκε εκείνος.

—Δεν ξέρω, απάντησε κοκκινίζοντας η Ειρήνη, αλλά μία γυναικεία φωνή μου είπε να πάω πώς «η μαϊμούδισσα περιμένει» στο σπίτι της τον άπόψε.

—Ζέστη, κύριε δεσμοφύλακα! Να μὴν πάρουμε κι' εμείς λίγο άέρα;...
(Του Β. Χριστοδούλου)

γριο ούραγκουτάγκο της». Η καρδιά του Διευθυντού πήγε να σπάσει απ' το κακό του. Όταν συνήλθε ο δούλος του έριξε μια άγρια ματιά στην άνοητη γραμματέα του, λέγοντας της πως δίχως άλλο έπρόκειτο για κάποιο λάθος. «Επειτα για να σώσει τα προσχήματα, αναγκάστηκε να δεχτεί τους όρους της έπιτροπής και ν' αύξησε τους μισθούς του εργατικού προσωπικού κατά είκοσι τοις εκατό.

Πέρασαν μερικοί μήνες ησυχίας. Αλλά στις 20 Δεκεμβρίου, το απόγευμα ο διευθυντής μιλούσε με μια κυρία, όταν μπήκε στο γραφείο η Ειρήνη. Η καρδιά του άρχισε να τρέμει.

— Κύριε Διευθυντά, είπε η Ειρήνη, σας ζητούν στο τηλεφώνω: γραμμή αριθ. 5...

— Ποιός είναι; τόλμισε να ρωτήσει εκείνος, ρίχνοντας κρυφές ματιές στην κυρία που καθόταν απέναντί του.

— Η έρωμένη σας, είπε μ' άπλοκή αφέλεια κι' άσυνειδήτητα η Ειρήνη. Μου είπε να σας πω πως είσθε ένας παλιάνθρωπος, ένα γελοίο ύποκειμενο, γιατί...

Η Ειρήνη δεν πρόφτασε να τελειώσει. «Ο, τι έγινε εκείνη τη στιγμή ήταν κάτι τρομερό. Η κυρία που καθόταν απέναντί του, σγκώθηκε κατακόκκινη κι' άρπαξε το βαρύ καλαμάρι του καλαμαριού στο κεφάλι του Διευθυντού της ήταν η γυναίκα του! Ο δούλος αναγκάστηκε για είκοσι μέρες νάχη δεμένο το κεφάλι του, βλάστημώντας όλες τις δακτυλογράφους και γραμματέες του κόσμου.

ΑΝΡΥ ΡΟΜΠΕΡ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΞΟΧΗ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΑ ΕΙΣ ΧΟΛΑΡΓΟΝ

Η Σχολή Μεταξά (Πλατεία Ρηγίλλης) επανανοιάται από της έφετεινής θερινής περιόδου, την παιδική Έξοχην της εις το υγιεινότερον, προσάγειν της 'Αττικής, τον Χολαργόν, και έντος νεομήνου επάυλως μετά πνευκοφύτων περιοχής. Δεκτοί μαθηταί και μαθητρίαι από 1ης 'Ιουλίου. Πληροφορία, Κανονισμός, έγγραφαί: Σχολή Μεταξά, Πλατεία Ρηγίλλης, Τηλέφ. 70-457.

ΕΓΚΡ. ΥΠ. ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Η αλληλογραφία μας

Ανδρέαν Κόκαρη ν. Μ. 'Εκπαιδευτικός Β.Σ.Τ. 902, Κ.Ε.Δ., Σ.Α., Δημότιον Σκελ-λαρίου και Δημότιον Δημητρίου Μ.Δ. Β.Σ.Τ. 904, Γ.Ο.Α., Γρηγόριον Ταβαντζίδην και Παναγιώτην Κατσούλην. 146 ΜΟΠ. 'Επιτελείον Σ.Τ.Γ. 912Γ Νάκον Βαρώνον και Σταύρον Καπετανάκην 603 Τ.Ε., Σ.Τ.Γ. 919Γ, Κ. Ψαράν και 'Αθ. Νινιόν, IV Σ.Π.Ε., Β.Σ.Τ. 902, Σ.Α., Δημότιον 'Αντωνίου 581 Τ. Εύζωνων, Σ.Τ.Γ. 918Γ, Εύαγγελον Φιτίων XV Μεραρανία, Σ.Τ.Γ. 917, Σπύρον 'Ασλαματζίδην, ΚΕΒΟΠ, 10ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Πέτρον Καλογόρον Β.Σ.Τ. 902, Σ.Α., II, Σ.Ε., Δημότιον Παναταλίν 524 Τ.Π. Δ. 'Δσεων, Σ.Τ.Γ. 913Β, Μιχαήλ Μωροσαίου, 514 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 914Β, Κωντίνον Καταιγιάννην, Σχολή Μονίμων 'Υπ'ικών, Σ.Τ.Γ. 925, Χρήστον Μπίαν, 787 Α.Γ.Μ. Β.Σ.Τ. 900, Χαράλαμπον Ζερβόν, Γεώργιον Πατεράκην, Χρήστον Κακοκέφαλον, Γεώργιον Φιλίππουλον, 'Αντώνιον 'Ασθεσιάν, 'Ιακώβον Τριανταφυλλόν και Νικόλαον Χάρον 182, ΣΑ)Τ, Πυροβολικού, III Μοίρα, Σ.Τ.Γ. 912Β: Δεν θα υποσώμω, δυστυχώς, να σας προσφέρωμε την εκδούλευσι πού μ'ας ζητάτε, γιατί δεν μ'ας επιτρέπεται η δημοσίευσιν άγγελιών του είδους αυτού. Ο στρατιώτης 'Ιωάννης Δ'ήμου επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Μελαχροινή 'Αγοραστήστισσα». Η διευθυνσίς του είνε: 402, Μ.Π.Α., Β.Σ.Τ. 904 Α.Β.Α. Μάκην Σ.Τ.Γ. 902: Δεν υποσώμω να σας εκπαιδεύωμε έφ' όσον δεν στέλνεται όνοματεπώνυμο και διευθυνσίς. Ο υποσημνίας Γ. Μαγκλάρης, παρακαλεί την έπιτολογράφον του έκ Κροατίας - Σπάρτης να του εναγοράση, στέλνοντάς του και πάλιν την διευθυνσίς της, γιατί την έχασε. Η διευθυνσίς του είνε, Β.Σ.Τ. 904, Α.Β. Λαοίσης. 'Επαμεινώνδην Ρούσσον, Καλλιθέα: Πολύ παρ'αίενα τα σταυρολέα σας. Θα έπρεπε ώστόσο να είγατε αντίληψη ότι δημοσιεύωμε μόνο σχέδια των 17Χ17 τετραγωνιδίων. Ο άναγνώστης μας Μηνάς Παντελίδης, πού μ'ας άσώσεται κρατά από καιρό καρφωμένο στο κρεβάτι, ζητάει αλληλογραφία με κάποιον ή κάποια. Η διευθυνσίς του είνε: Συνοικισμός Ευαγγελιστοίας, Χρυσικάκη 12, Θεοφίλκην, Κωντίνον Παγουλάτον, Γαλάτι: Μπορεί το Βιβλίο να είνε ενδιαφέρον, όπως λέτε, πάντως τα άσπασμάτα πού μ'ας στέλνεται δεν τ'ο δείχνουν. Περιέχουν πολυλογία και καθόλου έξυμν. Εύαγγελον Rank Organisation, 21—23 Shaftesbury Avenue, London N. 1, England. Άννα Παπαδοπούλου, Μανωλάτες: Τους όρους συνδουίης θα τους βοηθε στη σελίδα 66 του περιοδικού μας. Η άποστολή θ' άρχισή, μόλις ληθθών τα ναύατα. Νίνα Άντ, Καβάλα: Η διευθυνσίς της Katherine Herburn είνε: 9897 Beverly Grove Drive, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Θα την εαναϊδώμε του χρόνου στο φίλμ «Βασίλισσα της 'Αφρικής» με τον Χ. Μπόγκατ. Νικόλαον Γιολλάμ, Θεοφίλκην: Ο «Θησαυρός» κυκλοφορεί κάθε βδομάδα στην Κων)πολι από είδικό πρακτορείο. Άς άπευθυνθή συνεπώς ο συγγενής σας στην έξής διευθυνσί: ΜΓ. Anastase Samouhos, French-American, Beyoglu-Istanbul, Παναγιώτα Φουντουλέσσα, Πλατεία Άττικής, 'Ιωάννην Διακάκη, Β.Σ.Τ. 903, Παύλον Σορανίδην, Ψυχικό: Δεν δημοσιεύωμε συνεργασία άναγνωστών. Οι κάτ'ωθι αλληλογραφία με 'Ελληνίδες: 'Ιωάννης Άπαλίδης (Motor Pool), Γεώργιος Μπάβαλης, Νικόλαος Τσιόρας, Δημήτριος 'Αλεξανδράκης, Άνδρέας Κουρουμπλής, και «Όνειρο της άγάπης» (του 2ου Λόχου), Φοίδος Κοτσής (Συνεον, Σκ. Σ.Ε.) και Εύαγγελος Λιδανός (του 1ου Λόχου). Η διευθυνσίς τους είνε: Greek Exped. Forces, C.A.P.O. 5800, Μερλίμν Β.Σ.Τ. 902, Δημήτριον Νικόλαον και Κάρολον Δημόπουλον, Μοίρα Χάρβατ, Β.Σ.Τ. 902 Σ.Α., 'Αριστέϊδην Παπαδόπουλον και Φίλ. Νέε, Λόχος Δ) σεως, 522 Τ. Π. Σ.Τ.Γ. 913Α, Τάκην Μαραγκόν και Γεώργιον Χρηστάκον, 715 Τ. Μην, Σ.Τ.Γ. 917, Άναστασίον Τριανταφυλλόν, Μάρκον Χαλαβάρην και Μηνά Γαϊταζήν, 504 Τ.Π. 1ος Λόχος Μεσσηνίας, Γεώργιον Τσεκούραν και Κωντίνον Μιχαλίδην, Κ. Ε.Ν. Κορίνθον, Διμοίρια 'Επιδείξων Σ.Τ.Γ. 909, 'Ιωάννην Καλνταν, Θεόδωρον Γιαννιάνην και Άρην Άρκαδάκην, Σ.Τ.Γ. 911Α, Γεώργιον Σταυράκη 812 Μ.Α.Μ. Σ.Τ.Γ. 920, Γεώργιον Βάσσον και Άνδρ. Κουκουβάλλον 391 Σ.Α. Β.Σ.Τ. 904, Γεώργιον Βάσσον λαύ και Λάκην Ντανίκαν, Μ.Δ. Β.Σ.Τ. 904 Α.Β.Α., Άθανάσιον Τάκην, 2ον Σ)γνα Τεθ, 'Ιππικού Β.Σ.Τ. 901, Μάκην Καλημέρην και Δημήτριον Κοροβέρσην και Χρήστον Πανούσην, 401 Μ.Π.Α., Β.Σ.Τ. 902, Α.Β.Ε. Γ. Πατάν, 3ον Σ)γνος Μ.Ε. Β.Σ.Τ. 902, Σ.Τ.Α., Χρήστον Κακούρη, Κωντίνον Χαλέμον, Γεώργιον Μονοκρούσον και Γεώργιον Καρανίκαν, 430 Σ.Ν., Β.Σ.Τ. 902 Σπύρον Παζόν, 1ον Σ)γνος ΜΟΟΤΗ, Β.Σ.Τ. 902, Σ.Α., Νικόλαον Κωνσταντινίδην, 583 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 918Β, Σάββαν Άυπατζίδην και 'Ιορδάνην Σαρατσόγλου, 561 Τ, 'Αετών Σ.Τ.Γ. 916Α, 'Ιωάννην Κωνσταντινίδην, 403 Μ.Π.Α. Α.Β. Σέδες, Β.Σ.Τ. 903, Τ. Δέδεν και Α. Ν. Στεφ., Β.Σ.Τ. 904, Α.Τ.Α., Άπόστολον Φυσεκίδην, 583 Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 918Β, Χρήστον 'Υφαντήν, Α. II Μεραραν, Σ.Τ.Γ. 912, Παναγ. Πιλατέον, 'Ιωάννην Άβδούπον και Κωνστ. Σταθάκην, Μ. Δ. Β.Σ.Τ. 904, Α.Β.Α., Εύ. Βογιατζήν, Σπ. Λεοντασήν, Β. Μπεννέτον, Έμ. Μαοκαντώνη Δ. Παπαδημητρώπουλον και Κ. Γεωργαντόπουλον, 403 Α.Α. Β.Σ.Τ. 903, Α.Β. Σέδες: Θα επιθυμούσαμε πολύ να σας εξημερήσωμε, αλλά δυστυχώς δεν μ'ας επιτρέπεται να δημοσιεύωμε την άγγελία πού μ'ας ζητάτε. Ο Τάσος Λιακόπουλος πού ύπηρετεί στο 202 Τ. Προκαλύμω, Σ.Τ.Γ. 914Β, μ'ας γράφει ότι θα επιθυμούσε να συνάψη αλληλογραφία με 'Ελληνοπούλες της 'Αμερικής.

Με μoustάκια ΚΑΙ ΓΕΝΕΙΑ!

Θά ξαναγυρίση ή μόδα τους;

Το ζήτημα τ'όθεσαν μερικοί δανδήδες του Λονδίνου, πού βρίσκαν, άλλωστε, πολυαριθμους μιμητάς μεταξύ όλων των κοινογικών τάξεων. Και τ'όθεσαν όχι θεωρητικά, αλλά έμπράκτως. Άφησαν τα μουστάκια και τα γενεία τους να μεγαλώσουν και φαίνοντα πολύ υπερήφανοι γι' αυτή την καινοτομία τους.

Κι' όμως, πρόκειται γιά μία καινοτομία κατά τούτο: οι Λονδρέζοι δανδήδες άφίνουν τα μουστάκια και τα γενεία τους, αλλά δεν τους δίνουν αυτή ή έκείνη τη μορφή, όπως έκαναν οι γενειοφόροι πρόγονοί των. Ούτε ιδιαίτερο κοψίμο, ούτε σχετικό χτένισμα, ούτε τίποτε απ' όλα αυτά.

Θά επικριτήση αυτή ή μόδα; Άγνωστον. Όπωσδήποτε, βρήκε από τώρα το θεωρητικό υποστηρικτή της στο πρόσωπο, μ'ας γυναίκας, της ιατρός Έλεν Σάντερς, πού, σ' ένα Βιβλίο πού εξέδωσε τελευταία ύποστηρίζει, ότι ή χρήση τ'ού ζυγαφίου θα έχη ως άποτέλεσμα, γιά λόγους φυσικής επιλογής, τη δημιουργία μιας φυλής άγενέων άνδρών.

Στο μεταξύ, το ζήτημα αυτό, άσπασχολήσε τους εϊδικούς καθήγντας του Πανεπιστημίου του Καίμπριτζ, πού προσπαθήσαν ν' άπαντήσουν σε μερικές άπαντήσεις όπως αυτές: 'Ο άνθρωπος εμφανίστηκε στη γή με γενεία-δα; Γιατί ο σύγχρονος άντρας ζυρίζε τα γενεία του; Το ζύρισμα, έκτός από την αισθητική του άποψη, δικαιολογείται από άλλους λόγους;

Σχετικά με το πρώτο απ' αυτά τα ερωτήματα, ή Βιβλική παράδοση άναφέρει, ότι ο Άδάμ έπλασθηκε από τον Δημιουργό άγένεος κι' ότι τα γενεία ήταν μία τιμωρία πού του επέβληθη μετά την έκδίωξή του από τον παράδεισο.

Αλλά, στο ζήτημα αυτό, οι βιολόγοι άπαντούν, ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να άποχτήσει μεταγενέστερα τίποτε, πού να μ'ην το είχε κέν σπέρματιν, κατά τη στιγμή της γεννήσεώς του. Πρέπει, λοιπόν, να υποθέσουμε, ότι ο άνθρωπος γεννήθηκε με γενεία.

Μερικοί έπιστήμονες ύποστηρίζουν, μάλιστα, ότι και οι γυναίκες είχαν αρχικά μία μικρή γενεία, πού εξαφανίσθηκε με τον καιρό, σύμφωνα με το νόμο της φυσικής επιλογής.

Όσον άφορά την χρησιμότητα της γενείας, δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι ήταν απαραίτητη στην εποχή των τραυλοδωτών. Γιατί οι πρόγονοί μας κοιμόντουσαν τότε πάνω σε πέτρες, χωρίς να λογαριάζουμε, ότι ή περιπετειώδης ζωή τους τους εξέθετε σε συνεχές κινδύνον τραυματισμών κλπ. Άλλά, σήμερα, δεν μ'ας εξημερετούν σε τίποτε τα γενεία.

Ός προς τον ίσχυρισμό, τέλος, της ιατρός Σάντερς, δεν φαίνεται ότι σ'απέρχεται σε καμμία έπιστημονική βάση. Γιατί εκείνοι πού υπερίσχυον, είνε οι ζυρισμένοι κι' όχι οι άγενέιοι. Η εμφάνισι τ'ου κατώτερου πρόσωπο, όφείλεται σε ώρισμένους όρμονες, πού δεν πούουν να ασκούν την επίδρασι των, έπει, δη κόβουμε τα γενεία μας. Κι' ή καλύτερη άποδείξι γι' αυτό, είνε ότι τα γενεία μας ξαναφύτρωνουν άμέσως μετά τ'ό ζύριση. Συνεπώς, παρατηρούν οι έπιστήμονες του Καίμπριτζ, δεν υπάρχει φόβος να δημιουργηθούν άνδρες πού να έχουν άβρο και τρυφερό πρόσωπο, όπως των γυναικών.

Ές άλλον, παρατηρούν οι άγγλοι έπιστήμονες, οι στατιστικές άποδεικνύουν, ότι οι δερματοπάθειες στο πρόσωπο είνε πολύ περισσότερες μεταξύ των άνδρών με γενεία παρά μεταξύ εκείνων πού δεν έχουν.

Τά έγκλήματα δυό νεαρών κακούργων

Το βράδυ της 10ης Δεκεμβρίου 1909, ο κτηματίας Σαρντέν, ή γυναίκα του και τα παιδιά του, έτρωγαν γύρω στο μεγάλο τραπέζι. Ξαφνικά, άκούστηκαν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα.

— Βοήθεια! άκούστηκε μία φωνή απ' έξω. Οι Έλβετοί θέλουν να με σκοτώσουν!...

Ο Σαρντέν έτρεξε άμέσως ν' άνοιξη. Είδε τότε το μικρό Λουί 'Ιμπερ, πού το πρόσωπο και το στήθος του ήταν πλημμυρισμένα στα αίματα. Το παιδάκι έτρεμε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Σκότωσαν το Μπουννύ, είπε, μπαίνοντας μέσα στο σπίτι. Και τ' άφεντικά... κι' όλους τους άλλους...

Ο Σαρντέν φώναξε στη γυναίκα του να περιποιηθ το μικρό, κι' έπειτα άσπαξε το φανάρι και το όπλο του κι' έτρεξε έξω.

Σε λίγο, καμμία τριανταριά χωρικοί, πού κρατούσαν όλοι φανάρια κι' ήταν ώπλισμένοι άλλοι με όπλα κι' άλλοι με δρεπάνια και άξινες, προχωρούσαν από το μέρος του «Πύργου».

Έτσι άποκαλούσαν στο γαλλικό χωριό Ραβιέρ, ένα επιδητικό οικοδομήμα, με μία μεγάλη αλληλόγυρα, πού ύψωνόταν στην πλαγιά ενός λόφου.

Στο σπίτι αυτό, έμενε ο πλούσιος κτηματίας Βεριέρ, με τη γυναίκα του, τα τρία παιδιά του, ένα γέρο, έπιστάτη, Ιταλικής καταγωγής, το Ρουσκόνι, και μία υπέρπαιστη, τη Μαρία Κογκέ. Στο ίδιο σπίτι, έμεναν επίσης δύο έφηβοι, πού δούλευαν στα κτήματα, ο Μπουννύ κι' ο 'Ιμπερ, καθώς και δυό Έλβετοί αγελαδοφόροι, πού ο Βεριέρ είχε προσλάβει πριν από λίγο καιρό στην ύπηρεσία του, ο Ρισάρ Ζακιάρ, ήλικίας δεκάξη χρόνων, κι' ο Σαρλ Βιεννύ, ήλικίας δεκαπέντε χρόνων.

Οι χωρικοί έφτασαν σε λίγο στον «Πύργο» και μπήκαν στη μεγάλη αλλη από την άνοιχτή πόρτα. Άλλ' έπειτα από μερικά βήματα, αντίκρυσαν στο φώς τ'άν φανάρια τους, το πτώμα του 'Ιταλού Ρουσκόνι. Βρισκόταν πάνω σ' ένα σωρό κοπριάς. Οι δολοφόνοι του είχαν φυτέψει δυό σφαίρες στο κεφάλι.

Λίγο π'ό πέρα ήταν το πτώμα της συζύγου του Βεριέρ. Κι' αυτήν επίσης την είχαν σκοτώσει με δυό σφαίρες στο κεφάλι.

Το πτώμα του συζύγου της ήταν μέσα στο σταύλο, πάνω σ' ένα σωρό άχυρα. Οι δολοφόνοι του είχαν φυτέψει μία σφαίρα στον τράχηλο.

Κοντά στην είσοδο του κεντρικού οικοδομήματος, βρισκόταν το πτώμα του νεαρού υπέρπαιστη Μπουννύ. Το κρανίο του ήταν άνοιγμένο στα δυό και το μυαλό του είχε κυλή έξω.

Οι χωρικοί, με τα φανάρια τους στο χέρι, έτρεχαν δεξιά κι' άριστερά, άνατριχιάζοντας από τη φρίκη.

Σε λίγο, άνακάλυψαν το πτώμα της Μαρίας Κογκέ. Βρισκόταν μέσα στο πηγάδι... σε δυό κομμάτια. Το κεφάλι της ήταν χωρισμένο από το σώμα της, σαν να είχε κοπή με τσεκούρι.

Οι δολοφόνοι είχαν σκοτώσει όλους τους ένοίκους του πύργου, έκτός από τα τρία παιδιά. Τα δυστυχισμένα είχαν κομψή πίσω από ένα καναπέ, κι' έκλαιγαν από τον τρόμο τους.

Ο Ζακιάρ κι' ο Βιεννύ είχαν έξαφανισθή.

Άλλ' οι χωρικοί τους έπιασαν έπειτα από δύο μέρες, σ' ένα γειτονικό δάσος, όπου κρύβονταν. Κι' οι δυό άμολόγησαν χωρίς δυσκολία πως ήταν οι δράστες της ανατριχιαστικής τραγωδίας του «Πύργου».

Είχαν έμφανισθή πριν από μερικούς μήνες εκεί, ζητώντας έργα. Κι' ο Βεριέρ, πού είχε ανάγκη από εργατικά χέρια, τους πήρε άμέσως στην ύπηρεσία του και τους ανέθεσε να φροντίσουν γιά τις αγελάδες, κανονίζοντας στον καθένα ένα μηνιαίο μισθό από σαράντα φράγκα.

Τα δυό παιδιά, έκτός από τα ρούχα τους, είχαν μαζί τους και μερικά μυθιστορήματα με τους τίτλους: «Ένα δράμα στα βάθη της έρημου», «Η σπλιά τών ληστών», «Στο όρομο του Τομπουκτού» κλπ. Δεν έκαναν μάλιστα τίποτε άλλο παρά να μιλούν γιά φανταστικές περιπέτειες πού εσχεδιάζαν.

— Μία μέρα, θα πάμε να κυνηγήσουμε λιοντάρια, στην 'Αφρική, έλεγε ο Ζακιάρ.

— Και να πολεμήσουμε τους Έρυθροδέμους στην 'Αμερική! συμπλήρωνε ο Βιεννύ.

Δεν είχαν, άλλωστε, την παραμικρή αμφιβολία, ότι θα κατάφεραν να πραγματοποιήσουν το μεγάλο σχέδιο πού είχαν στο μυαλό τους. Γιά το λόγο αυτό, δεν έδωσαν τίποτε άλλο παρά να τα κρημάτα πού έπαιρναν. Τα έβαζαν κατά μέρος, γιά να τα χρησιμοποιήσουν, όταν θάρχονταν ή κατάλληλη στιγμή.

— Σ' ένα χρόνο, έλεγε ο Ζακιάρ, ή θα είχαμε πολλά χρήματα, ή θα είχαμε χάσει την 'Αφρική ή την 'Αμερική...

Και τότε θα φύγωμε γιά την 'Αφρική ή την 'Αμερική...

Άλλά συνέβη ένα άπροσδοτό γεγονός, πού τους έκαμε να τρομάξουν.

— Ένα πρωί, ο Ζακιάρ έσπασε το δίκρανό του. Αυτό το μικρό άτύχημα τον άναστήτασε.

— Σίγουρα, είπε, το άφεντικό θα μου κρατήση την άξια του από τους μισθούς μου...

Κι' έπειτα από μικρή σκέψι, πρόσθεσε: — Όχι! Δεν θα μου κρατήση τίποτε! Θα φύγωμε γιά την 'Αφρική!

— Άλλά δεν έχουμε αρκετά χρήματα, παρατήρησε ο Βιεννύ.

— Θα κλέψουμε το άφεντικό!

— Άλλά θα μ'ας πιάσουν!

— Κουτέ! τού είπε ο Ζακιάρ. Θα τους σκοτώσουμε όλους κι' ύσπου ν' άνακαλύψουν το έγκλημά μας, θα είμαστε μακριά!...

Κατέστρωσαν άμέσως το σχέδιο τους. Την άλλη μέρα, ο Βεριέρ τους έστειλε στη γειτονική πόλη γιά ν' αγοράσουν χορτάρι γιά τα ζώα. Έπιφυλάχθηκαν, λοιπόν, από την ευκαιρία γιά να προμηθευθούν δυο περιστρεφά, σφαίρες, δυό βαλίτσες, ρούχα κι' ένα φανάρι.

Γυρίζοντας στον «Πύργο», άποφάσισαν να έκτελέσουν το σχέδιο τους το ίδιο βράδυ.

Παρέσυραν, λοιπόν, πρώτα το Βεριέρ και τη γυναίκα του στο σταύλο κι' έκει ο Ζακιάρ τους σκότωσε και τους δυό. Έπειτα πήρε ή σειρά του Ρουσκόνι. Οι δυό άλλοι υπέρπαιστη, ο Μπουννύ κι' ο 'Ιμπερ, άκούγοντας τους πυροβολισμούς, έτρεξαν έξω. Ο Ζακιάρ άδειασε πάνω τους το περιστρεφά του.

Άλλ' ο 'Ιμπερ, μ' όλο πού χτυπήθηκε με δυό σφαίρες στο στήθος και στο δεξιο ώμο, δεν πέθανε, και κατάφερε να συρθεί πίσω από ένα σωρό ξύλων, όπου κρύφτηκε. Από εκεί παρακολούθησε την έκτέλεσι της Μαρίας Κογκέ. Η νεα, πού βρισκόταν στην άνωτίστη πτέρυγα του σπιτίου, μαζί με τα παιδιά, δεν είχε άκούσει τους πυροβολισμούς και κατέβηκε άνυποπτη στην αλλη, γιά να

πάρη νερό από το πηγάδι... Ο Ζακιάρ την χτύπησε τότε με ένα τσεκούρι στον τράχηλο. Η νεα ταλαντεύθηκε γιά μία στιγμή κι' έπειτα σωριάστηκε άνασκέλα. Ο δολοφόνος έτοιμαζόταν να της καταφέρη και δεύτερο χτυπήμα. Άλλά ο Βιεννύ τον συγκράτησε:

— Σκότωσε πέντε ως τώρα κι' εγώ κανένα! τού είπε. Είνε ή σειρά μου!

Έβγαλε τότε το μαχαίρι του κι' έκοψε το κεφάλι της Μαρίας. Έπειτα, οι δυό μικροί κακούργοι, πέταξαν το κεφάλι και το σώμα της νεας μέσα στο πηγάδι.

— Μας μένουν τώρα τα παιδιά, είπε ο Βιεννύ.

— Και τα λεφτά, συμπλήρωσε ο Ζακιάρ.

— Τα παιδιά θα τα σκοτώσω εγώ, ξαναείπε ο πρώτος. Είνε δική μου δουλειά.

Ο Ζακιάρ συμφώνησε.

— Καλά, άπάντησε. Εγώ π'άω ν' άνοίξω την κασέλα, όπου ο Βεριέρ έβαζε τα λεφτά του.

Ο 'Ιμπερ περίμενε ν' άπομακρυνθούν κι' έπειτα βγήκε από την κρύπτη του, άνοιξε άθρόυβα την πόρτα της αλλής κι' έτρεξε όσο γρηγορότερα μπορούσε, στο σπίτι του Σαρντέν.

Άλλ' είχε χάσει πολύ αίμα και, ρθάνοντας εκεί, έπειτα από τρεις ώρες, πέθανε.

Στο μεταξύ, νά τί έγινε στον «Πύργο»:

Ο Βιεννύ έτρεξε στο δωμάτιο των παιδιών. Άλλά το περίστροφο πού έπαθε έμπλοκή και δεν εκπορεύθηκε. Ο Ζακιάρ, από τ' άλλο μέρος, δεν κατάφερε ν' άνοιξη την κασέλα, πού ήταν ντυμένη στο εσωτερικό με χοντρή λαμαρίνα.

Οι δυό κακούργοι, λοιπόν, συναντήθηκαν σε λίγο κι' άνεκοίνωσαν ο ένας στον άλλον την άποτυχία των προσπαθειών τους.

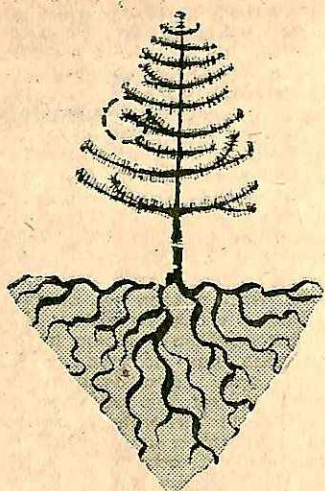
— Πάμε στην αλλη να πάρουμε το τσεκούρι και να βρούμε γορά με τα παιδιά... Έπειτα θάρχης να με βοηθήσει, γιά ν' άνοίξουμε την κασέλα...

Άλλ' όταν κατέβαιναν κάτω, είδαν τους χωρικούς πού διευθύνονταν με τα φανάρια στο χέρι πρ'ός το μέρος του «Πύργου». Μάχωναν τότε βιαστικά τα πράγματά τους κι' έφυγαν.

Η δική τους έγινε σε λίγο. Ούτε ο Ζακιάρ, ούτε ο Βιεννύ έδεξαν καμμία μεταμέλεια. Το μόνο πράγμα πού τους στενοχωρούσε, ήταν πως δεν θα μπορούσαν πιά να πραγματοποιήσουν το σχέδιό τους.

Το δικαστήριο καταδίκασε τον Ζακιάρ, πού ήταν, να π'όμει, ο άρχηγος και ο κυριός έκτελεστής, στην ποινή τού θανάτου και τον Βιεννύ σε είκοσιετή κατ'αναγκαστικά έργα.

Άλλ' ή ποινή του Ζακιάρ δεν έκτελεσθηκε, λόγω της μικρής ήλικίας του και, αργότερα, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας μετέτρεψε την θανατική καταδίκη του σε ισόβια κατ'αναγκαστικά έργα.

*Αν οι ρίζες του δέντρου φτάνουν ως τη ζώνη του μεταλλεύματος, τότε το δέντρο περιέχει άφθονα στοιχεία από το ορυκτό αυτό...

Η «ΣΚΙΑ» ΠΟΥ ΦΑΝΕΡΩΝΕΙ ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ

Μια νέα μέθοδος έρευνας

Όλοι οι μεταλλειολόγοι και οι γεωλόγοι είναι σύμφωνοι ότι ελάχιστο μόνον μέρος από τον ορυκτό πλούτο που περικλείει το υπέδαφος του πλανήτη μας γνωρίζουμε ως σήμερα. Κι' αυτό οφείλεται στο ότι η εξακρίβωση των περιοχών όπου βρίσκονται μεταλλεύματα είναι δυσχερестаία.

Αλλά, κατά τα τελευταία χρόνια, εφαρμόστηκε μια μέθοδος, που κατέστησε τις σχετικές έρευνες πολύ εύκολες.

Η μέθοδος αυτή είδε για πρώτη φορά το φως το 1944. Την εποχή εκείνη, δύο γεωλόγοι του πανεπιστημίου της βρετανικής Κολομβίας, οι δόκτορες Ουάρεν και Ντελαβώ, έκαναν μερικές πειραματικές έρευνες σε διάφορες περιοχές. Παρατήρησαν, λοιπόν, ότι, σε πολλές περιπτώσεις, οι ρίζες διαφόρων δέντρων έφταναν ως τη ζώνη όπου βρισκόταν το μεταλλεύμα ή σε πολύ μικρή απόσταση απ' αυτήν. Έκαιαν τότε την έξη σκέψη: «Αν οι ρίζες του δέντρου φτάνουν ως τη ζώνη του μεταλλεύματος, τότε το δέντρο αυτό θα πρέπει να περιέχει άφθονα στοιχεία από το ορυκτό».

Αυτό, όμως, ήταν κάτι που μπορούσε εύκολάτα να εξακριβωθεί. Οι επιστήμονες λοιπόν πήραν κομμάτια φλοιού, κλαδιά και φύλλα δέντρων που βρισκόταν στην περιοχή μεταλλείων, τα έκαψαν και εξέτασαν την τέφρα τους. Η εξέταση αυτή απέδειξε ότι δεν είχαν κάμει λάθος. Η τέφρα περιείχε όρισμα μεταλλικά στοιχεία σε αναλογία μεγαλύτερη από εκείνων άλλων δέντρων, που δεν βρίσκονται σε μεταλλοφόρους περιοχές.

Οι δύο Κολομβιανοί επιστήμονες εργάστηκαν 4 χρόνια για να καταστήσουν όλες τις άλλες στίς έρευνες για την ανακάλυψη μεταλλοφόρων περιοχών. Το μεγάλο πλεονέκτημά της είναι ότι δεν απαιτεί ειδικές γνώσεις κι' ότι στοιχίζει ελάχιστα.

Η μέθοδος αυτή τείνει ν' αντικαταστήσει όλες τις άλλες στίς έρευνες για την ανακάλυψη μεταλλοφόρων περιοχών. Το μεγάλο πλεονέκτημά της είναι ότι δεν απαιτεί ειδικές γνώσεις κι' ότι στοιχίζει ελάχιστα.

να μπορέσουν να καταρτίσουν μια κλίμακα, που να φανερώνει το είδος του μεταλλεύματος που βρισκόταν σε ώριμήν περιοχή, με βάση τις ενδείξεις της τέφρας, καθώς και την πιθανή περιεκτικότητα του εδάφους.

Το κατώρθωσαν τέλος κι' έκαναν τότε μία σειρά νέων πειραματισμών, που έπεβεβαίωσαν απόλυτως την ακρίβεια αυτής της κλίμακας.

Το μυστικό της επιτυχίας της μεθόδου αυτής έγκειται στο ότι κάθε μεταλλικό κοίτασμα προβάλλει μια «σκιά» στην επιφάνεια του εδάφους που βρίσκεται πάνω απ' αυτό. Οι ρίζες του δέντρου αντλούν, λοιπόν, τα θρεπτικά στοιχεία που τους χρειάζονται από την περιοχή όπου εκτείνεται αυτή η «σκιά». Φαίνεται δε πιθανόν ότι ίγνη μετάλλου απορροφώνται, χωρίς σ' ένα μηχανισμό που οι επιστήμονες δεν κατώρθωσαν ακόμη να εξηγήσουν, από το έδαφος που βρίσκεται γύρω από το κοίτασμα. Τα ίγνη αυτά, όπως είναι εύλογο, εντείνονται με την πάροδο του χρόνου.

Αν αυτή η σκιά ήταν ορατή, θα την βλέπαμε με τη μορφή ενός κώνου ή καλύτερα ενός χωνιού, που θα εκτεινόταν από το κοίτασμα προς την επιφάνεια του εδάφους. Όσο βαθύτερα βρίσκεται το μεταλλεύμα, τόσο μεγαλύτερος είναι ο κώνος που σχηματίζεται. Όταν η «σκιά» απλώνεται σε μεγάλη επιφάνεια, πρέπει να γίνουν προσεκτικές έρευνες ολόγυρα, για να προσδιορισθεί με ακρίβεια η περιμετρός της. Το μετάλλευμα βρίσκεται πιθανότατα στο κέντρον περίπου αυτού του κώνου.

Είναι αυτόνομο ότι, για ν' αποδώσει αυτή η μέθοδος τα προσδοκώμενα αποτελέσματα, δεν πρέπει να έχουν γίνει πρόσφατοι επιχωματώσεις στην περιοχή όπου διεξάγεται η έρευνα. Αν, όμως, πρόκειται για παλαιές επιχωματώσεις, το πράγμα δεν έχει σημασία, γιατί και αυτές διαποτίζονται βαθμιαία από τη «σκιά» του μεταλλεύματος.

Κατά τον καθηγητή Ουάιτ, τα ασφαλέστερα αποτελέσματα παρέρχονται από τα κλαδιά των πεύκων ή των ελάτων.

Ο έρευνήτης πρέπει να ξέρει επακριβώς την αναλογία των μεταλλικών αλάτων, που περιέχονται στην τέφρα των διαφόρων φυτών. Αν η έρευνά του αποδείξει ότι η τέφρα που προέρχεται από φυτά ώριμης περιοχής περιέχει μεγαλύτερη αναλογία αλάτων σιδήρου π. χ. ή χαλκού, μπορεί να συμπεράνει με βεβαιότητα ότι το έδαφος περιέχει σίδηρο ή χαλκό. Είναι αυτόνομο ότι, όσο μεγαλύτερη είναι αυτή η αναλογία, τόσο πλουσιότερο είναι το υπέδαφος αυτής της περιοχής στα έν λόγω μεταλλεύματα.

Η μέθοδος αυτή τείνει ν' αντικαταστήσει όλες τις άλλες στίς έρευνες για την ανακάλυψη μεταλλοφόρων περιοχών. Το μεγάλο πλεονέκτημά της είναι ότι δεν απαιτεί ειδικές γνώσεις κι' ότι στοιχίζει ελάχιστα.

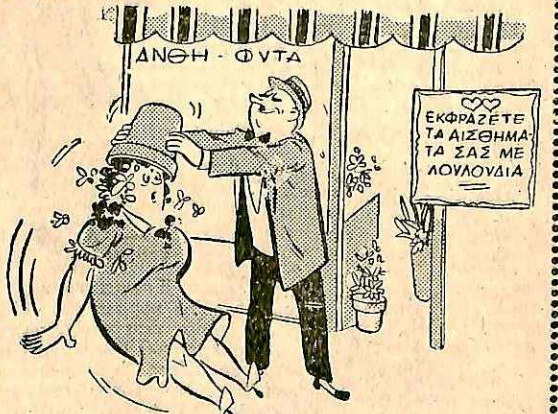

— Δείτε, λοιπόν! Άκόμα δεν τελειώσα αυτό ή επισκευή...

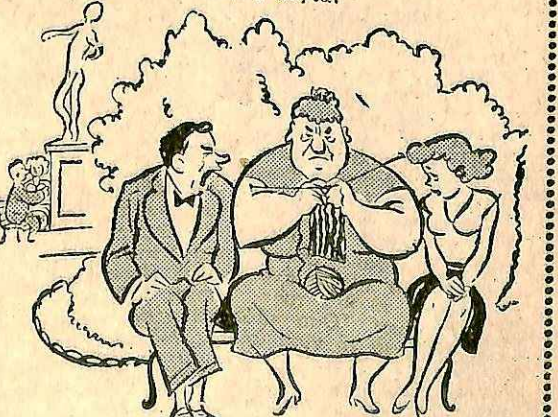

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

— Μην ένοχλησε περισσότερο, κυρία μου! Θ' αλλάξω θέση!...

Χωρίς λόγια.

Έκείνος: Δεν θα συνέβαινε αυτό, αν έχω χάσει δέκα λεπτά νωρίτερα!...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κόρριντον αποκρούει τις προκλήσεις της Κάσα, που πεισμώνει με την περιφρόνησή του. Υπόσχεται ύστερα στον Έιμς να μη μιλήσει κανένα για την απουσία της άπαγωγής της. Λορέν, που θα έξεθετε ιδίως τον Έιμς, κι' έτσι γίνεται φίλος του και εμπιστός του. Εκείνος τον προειδοποιεί ότι θα συνεργασθών με δυο σκοπευτές, τον Μάκ Άνταμς και τον Τσίτσο, και με την Κάσα ως σωφέα, για τη δολοφονία του Ρίτσι. Ο Κόρριντον τον πείθει να πάνε μαζί στο σπίτι των δυο κοριτσιών, κι' εκεί βρίσκει την ευκαιρία να τηλεφωνήσει στο Ρίτσι και να του αναφέρει οσα συνέβησαν.

— Καλά λοιπόν, θα κάνω όπως μου είπατε. Πάρτε τώρα τη μίς Φλέμινγκ.

Η ξερή φωνή της μίς Φλέμινγκ ανήγγειλε πως ήταν έτοιμοι. Ο Κόρριντον άρχισε να της υπαγορεύει την άναφορά του. Μιλούσε με γρηγοράδα και ακρίβεια. Διηγείτο κι' τι του είχε αφήσει τη Μάριαν Χόουαρντ, όπου έφτασε στο Μπαίντονς. Περιέγραψε λεπτομερώς το ταξίδι του απ' το διαμέρισμα της Λορέν ως το Μπαίντονς, καθώς και τα χαρακτηριστικά του Όμερ, του Έιμς και των δυο μηχανικών που είχαν αναλάβει το σαρμπατό στο εργοστάσιο ηλεκτροπαραγωγής.

Όταν τελείωσε, ζήτησε απ' τη μίς Φλέμινγκ να του δώσει πάλι το Ρίτσι.

Όσην ώρα υπαγόρευε, ένοιωσε ότι είχε κοπή η ανάσα της Μπάμπς απ' την έκπληξη. Ρουφούσε κάθε λέξη του, κυττάζοντας τον με μάτια γουρλωμένα.

— Σου τόχα πη πως είναι μία σπουδαία στιγμή, της ξανάπε στο τέλος.

— Δεν είσατε μόνος; ρώτησε η φωνή του Ρίτσι στο τηλέφωνο.

— Ασφαλώς όχι. Βρίσκομαι

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών και γυναικείων φορεμάτων, σχίσμο, κωψίμο, σκοροφάγιο εθαρμμένο καβάλλο, διορθών, και, δι' ύψανους, παρ' ειδικού τεχνίτου, σπουδάζαντες εις το εξωτερικόν. Γυρίζονται καστούμια παλάτα και καμπανίνες. Ραφείον «Νέα Οικονομία» ΔΡΟΥ 5γ (1ον πάτωμα). Άδελφοί ΛΩΛΗ. Τηλέφωνον 55-314.

Η Μπάμπς ανατριχίλασε απ' το φόβο της.

— Δεν θα βγάλω τσιμουδιά του ύποπτεθης.

Αυτό είναι το καλύτερο για σένα. Ούτε κι' η Χίλντα δεν πρέπει να μάθω το παραμικρό. Στο έξης, θα εργάζεσαι για την Κυβέρνηση... Αυτοί οι άνθρωποι κάνουν ένα σωρό καταστροφές. Ζητάνε να ματαιώσουν την οικονομική άνασυγκρότησι της χώρας μας. Κι' αν συνεχίσουν όπως άρχισαν, είναι πολύ πιθανόν να το πετύχουν.

Αυτά που σ' ανακάτεψα σ' αυτή την επικίνδυνη ιστορία, μα δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Τώρα πιά πρέπει να δεχτής τις ευθύνες. Άλλοιως καθήκαμε κι' οι τρεις: εσύ, η Χίλντα κι' εγώ. Δεν αστεύομαι!

Ο Κόρριντον σηκώθηκε και πρόσθεσε:

— Έλα τώρα, μην παίρνης αυτό το αξιολύπητο ύφος! Όλα θα πάνε καλά, αρκεί μόνο να σωπάσης... Έλα να πιούμε ένα ποτήρι.

Διέσχισε την κάμαρα, ξεσύρταρε την πόρτα και κύτταξε στο σαλόνι. Δεν είδε κανένα. Ο Έιμς ήταν προφανώς άπασχολημένος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7

Δύο μέρες αργότερα, πηγαίνοντας προς την αίθουσα των μαθημάτων, ο Κόρριντον βρήκε μπροστά του τον Όμερ.

— Σας ζητούσα, του είπε εκείνος δείχνοντας μ' ένα χαμόγελο τα κίτρινα δόντια του. Σε 10 λεπτά θαχουμε συγκέντρωση στο γραφείο μου. Θαμαι εύτυχης να παρευρεθήτε και σεις.

Και βέβαια, άπάντησε ο Κόρριντον. Θα δώσω δουλειά στους μαθητές μου κι' ύστερα θα έρθω άμέσως.

Ο Όμερ εξακολούθησε να χαμογέλει.

— Είμαστε πολύ εύχαριστημένοι από την εργασία σας,

— Γενναία σας! Να φυλάγεσθε, σεις. Κάνετε μία πρώτης τάξεως δουλειά.

— Ευχαριστώ για το κομπλιμέντο.

Κι' ο Κόρριντον άφισε στη θέση του τ' ακουστικό.

— Μη μού πη πως είν' αλήθεια, όλ' αυτά!... του είπε η Μπάμπς.

— Είμαι αληθινά κατάρκοπος, αυτός διπλός.

— Εσύ δεν άκουσες τίποτε, μικρή, τη διέκοψε ο Κόρριντον.

Είναι δυναμίτις, αυτά τα πράγματα! Άν πης μία λέξη, θα γινάται στον άέρα, κι' εγώ μαζί σου. Είν' επικίνδυνοι αυτοί οι άνθρωποι. Δεν διαστίζουν εμπρός σε τίποτε. Άν ύχουν άμπρός σε μαγαζύο, μαθαίνουνε κι' εμένα και θα ξεκοιλιάσουνε κι' εμένα και η Χίλντα. Το στόμα σου βουλωμένο λοιπόν! Κατάλαβες;

— Γενναία σας! Να φυλάγεσθε, σεις. Κάνετε μία πρώτης τάξεως δουλειά.

— Ευχαριστώ για το κομπλιμέντο.

Κι' ο Κόρριντον άφισε στη θέση του τ' ακουστικό.

— Μη μού πη πως είν' αλήθεια, όλ' αυτά!... του είπε η Μπάμπς.

— Είμαι αληθινά κατάρκοπος, αυτός διπλός.

— Εσύ δεν άκουσες τίποτε, μικρή, τη διέκοψε ο Κόρριντον.

Είναι δυναμίτις, αυτά τα πράγματα! Άν πης μία λέξη, θα γινάται στον άέρα, κι' εγώ μαζί σου. Είν' επικίνδυνοι αυτοί οι άνθρωποι. Δεν διαστίζουν εμπρός σε τίποτε. Άν ύχουν άμπρός σε μαγαζύο, μαθαίνουνε κι' εμένα και η Χίλντα. Το στόμα σου βουλωμένο λοιπόν! Κατάλαβες;

— Γενναία σας! Να φυλάγεσθε, σεις. Κάνετε μία πρώτης τάξεως δουλειά.

— Ευχαριστώ για το κομπλιμέντο.

Κι' ο Κόρριντον άφισε στη θέση του τ' ακουστικό.

— Μη μού πη πως είν' αλήθεια, όλ' αυτά!... του είπε η Μπάμπς.

— Είμαι αληθινά κατάρκοπος, αυτός διπλός.

— Εσύ δεν άκουσες τίποτε, μικρή, τη διέκοψε ο Κόρριντον.

κδρριντον, πρόσθεσε. Ο Έιμς δεν παύει να σας έγκωμιάζει. Περιττόν δε να σας πω ότι είναι άνθρωπος που δεν ίκανοποιείται εύκολα...

Ο Κόρριντον έκρυψε ένα χαμόγελο. Είχε κάθε λόγο ο Έιμς νάναι εύχαριστημένος απ' αυτόν. Η Χίλντα είχε παίξει περίφημα το ρόλο της... τόσο που ο Έιμς άνυπομονούσε να ξαναπαί το επόμενο Σάββατο στο σπίτι των δυο κοριτσιών, μαζί με τον καινούργιο του φίλο.

Μόνο που άναρωτιόταν ο Κόρριντον ως πότε ακόμη θα δεχόταν ο Ρίτσι να πληρώνει τα έξοδα; 20 λίρες τη βδομάδα, για την εύχαρίστησι ν' άκούη τη φωνή του!

Γιατί, ως τώρα, δεν είχε τίποτε καινούργιο να του διηγήθη. Ευχόταν να βγάλη από τη συγκέντρωσι μερικές πληροφορίες που να δικαιολογούν αυτό το έξοδο. Άλλοιως, θα πρέπει να βρή κάποιον άλλο τρόπο επικοινωνίας με το Ρίτσι.

Έδωσε στους μαθητές του ν' αποκρυπτογραφήσουν ένα πολύπλοκο κώδικα, κι' ύστερα τράβηξε προς το γραφείο του Όμερ. Στο διάδρομο συνήτησε την Κάσα, που τον συνώδεψε.

— Όστε λοιπόν θα δουλέψουμε επί τέλους μαζί, του είπε λοζοκυττάζοντας τον.

— Αλήθεια;

— Αυτό κατάλαβα. Είνε μια ευκαιρία, που την περιμένω μ' άνυπομονή. Σας βλέπω τόσο λίγο, τον τελευταίο καιρό!

Ο Κόρριντον άπέφυγε κάθε σχόλιο. Χτύπησε την πόρτα του Όμερ, την άνοιξε και παρμέρισε για ν' άφιση να πέρση πρώτη η Κάσα.

Ο Όμερ καθόταν στο γραφείο του. Ο Ντίστλ στεκόταν μπροστά στο τζάκι. Ο Έιμς σταυροερχόταν, με τα χέρια στις τσέπες. Μπροστά στον τοίχο, αντίκρου στην πόρτα, είχαν σταθή δυο άντρες, που δεν τους είχε ξαναδη ποτέ άλλοτε ο Κόρριντον.

Ο πιο σοφός έμπορος

— Γιατί είσαι έτσι σκεφτικός, φίλε μου; ρώτησε ο Λεβής, τον γείτονά του, τον Κλέαρχο.

— Παρακολούθησα χθες στη συναγωγή τις προσευχές σας...

— Και πως σου φάνηκαν;

— Θα πρέπει να έχουν φέρει σε πολύ δύσκολη θέση το Θεό...

— Γιατί;

— Ο καρβουνιάρης παρακαλούσε το Θεό να νιονισθ... Άν δεν χιονισά, πώς θα ζήση ο Φουκαράς;

— Μα κι' ο μακάβης παρακαλούσε συγγρόνας το Θεό να συνεχίση τις λιακάδες...

— Φυσικά! Πώς θα πουλήση φρούτα, αν η παγωνιά του τα καταστρέψει;

— Καλά... Άν ο γεωργός που παρακαλούσε να βρέξη κι' ο χτίστης να μην βρέξη; Πώς θα τα καταβάλει ο Θεός να ξευτελέη απ' όλες αυτές τις παρακλήσεις, και να ίκανοποιήση όλους;...

— Ευκολάτατα, Κλέαρχε, του εξήγησε ο Λεβής. Τί καιρό έχουμε σήμερα;

— Ομορφα...

— Και την περασμένη εβδομάδα;

— Βάστα, να θυμηθώ... Τη Δευτέρα και την Τρίτη έβρεξε...

Και την Τετάρτη φύσανε βορράς.

— Βλέπετε, λοιπόν, φίλε μου, τί έμπορικό μυαλό που έχει ο Θεός; του άπάντησε θοισαμεντικά ο Λεβής. Κάνει το πάν για να τα έχη καλά με όλους. Και να ψωνίζουν από το υαγάζί του!...

52

53

—Έλατε μέσα και κλείστε την πόρτα, είπε ο Όμερ.
—Έκαμε νόημα στην Κάρα να πάρη θέσι δίπλα στους δυο άγνωστους, κι έδειξε στον Κόρριντον μια καρέκλα κοντά στο γραφείο του.
—Καθήστε, κύριε Κόρριντον πρόσθεσε. Έχουμε δουλειά για σας.

Ο Κόρριντον κάθισε και κύτταζε με περιέργεια τους δυο άντρες. Ο ένας ήταν κοντόπαχος, μ' αδύνατο πρόσωπο μ' ασήμαντα χαρακτηριστικά και με μαλλιά μαύρα και σκληρά σαν βούρτσες. Τα βαθεία μαύρα μάτια του κύτταζαν τον Κόρριντον, μέσα απ' τα γυαλιά του με το μεταλλينو σκελετό. Το πρόσωπο του ήταν κακοξυρισμένο και το φθαρμένο φανελλένιο κοστούμι του είχε κάνει χρόνο.

Ο σύντροφός του ήταν πιο νέος, όχι μεγαλύτερος από 18 χρονών. Φαινόταν κι αυτός άπειροπότης. Μια τούφα απ' τα μακρὰ μαύρα μαλλιά του κρεμόταν στ' αριστερό αυτί του. Ήταν ψηλός κι αδύνατος, με στρογγυλό και κίτρινο πρόσωπο, μάτια μικρά και λεπτά χείλη — τύπος αλήτη ή κακοποιού.

Ο Κόρριντον αναρωτήθηκε τί ζητούσαν άραγε στο γραφείο του Όμερ. Μά το έμαθε άμείως.

—Αποφασίσαμε να εξοντώσουμε το Ρίτσι του άνηγγειλε ο Όμερ. Είσατε πάντα έτοιμος ν' αναλάβετε αυτή τη δουλειά;

—Ασφαλώς, απάντησε ο Κόρριντον.

—Τότε λοιπόν, σε δέκα μέρες από σήμερα, δηλαδή στις 20 Μαΐου, και με τις συνθήκες που συμφωνήσαμε. Έν τάξει;

Ο Κόρριντον κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

—Ποιά μέθοδο θ' ακολουθήσετε; ρώτησε ο Ντίστλ. Υπο-

«CONSTANCE BENNETT»

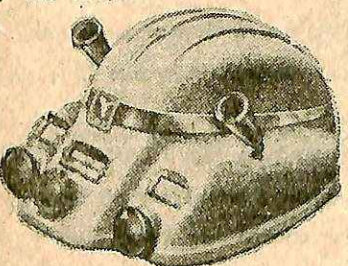
Τα περίφημα Αμερικανικά Καλλυντικά

«CONSTANCE BENNETT»

Παλουνται Χονδρικά και Λιανικά, σε πολύ ΧΑΜΗΛΑΣ τιμές. ΚΤΕΝΑ 10. Τηλ. 22-707

ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ
VELOX

Αί τελειότεραι μηχαναί του κόσμου

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Λόγω της εξαιρετικά μεγάλης καταναλώσεως εις όλοκληρον τον κόσμον, το εργοστάσιον VELOX ανακοινώνει, ότι ήδυνήθη να έχη τώρα

ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΕΥΧΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΟΜΗΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΩΡΕΑΝ

ΑΘΗΝΑΙ: Ο. Μπιτσόπουλος, όδός Νίκης 46.

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: Εμμ. Δουκίδης, Διάδοχος, όδός Καρίππη 27.

θέτω νάχετε σκεφθί πιά αυτό το ζήτημα.

—Ναί 'Η μέθοδός μου είναι ή απλούστερη που μπορεί να γίνει. Το δύσκολο κι επικίνδυνο είναι ή εφαρμογή της.

—Θάχετε στις διαταγές σας αυτούς τους τρεις, είπε ο Όμερ δείχνοντας την Κάρα και τους δυο άντρες. Αυτός με τα γυαλιά είναι ο Μάκ 'Ανταμς, κι' ο άλλος ο Τσίτσι. Είναι κι' οι δυο σκοπευτά πρώτης γραμμής. Δεν μπορείτε να βρήτε καλύτερους. 'Η Κάρα θ' αναλάβη τ' αυτοκίνητο.

Ο Κόρριντον χαίρετσε με το κεφάλι τους δυο άντρες, που τον κύτταζαν με μίαν άδειαν ματιά. Ο Μάκ 'Ανταμς άπάντησε στο χαιρετισμό του, ο άλλος όμως δεν έδειξε καν πως τον είχε αντιληφθί.

—Πριν τους δεχθώ, είπε ήσυχα ο Κόρριντον, πρέπει να βεβαιωθώ πως αξίζουν όσο λέτε. Για μια δουλειά τόσο σπουδαία κι' επικίνδυνη δεν χωράνε άστειά... 'Αν πετύχουν στη δοκιμασία, θα τους πάρω. 'Αλλιώς, θα ζητήσω άλλους.

—Σύμφωνοι, είπε ο 'Ειμς. Μια κι' έχετε σεις όλη την ευθύνη της δουλειάς, είσατε έλεύθερος να διαλέξετε όποιον θέλετε... μολοντί είμαστε βέβαιοι πως δεν υπάρχουν καλύτεροι απ' αυτούς τους τρεις.

—Πάντως, θα τους δοκιμάσω σήμερα τ' απόγευμα.

—Θάβελαι να μάθω το σχέδιό σας, επενέβη ο Ντίστλ. Τί ακριβώς σχεδιάζετε να κάνετε;

—Θεωρώ περίττο να το ξέρουν κι' αυτοί οι τρεις, έφασον δεν τους έχω προσλάβει ακόμη, είπε ξερα ο Κόρριντον.

Γύρισε στους ύποψους βοηθούς του και πρόσθεσε:

—Περάστε, παρακαλώ, στο χώλι και περιμένετε με.

Ο Μάκ 'Ανταμς τραβήξε άμέσως προς την πόρτα. 'Η Κάρα κι' ο Τσίτσι όμως διαστάσαν κι' έρριξαν μια έρωτηματική ματιά στον Όμερ, για να δούν αν ύποστήριζε τον Κόρριντον.

—Έξω! φώναξε ο 'Ειμς, βλέποντας το διαταγμό τους. Δεν ακούσατε τί σας είπα;

—Μιά στιγμή! επενέβη ο Κόρριντον. Νάμαστε εξηγημένοι. Πρέπει να ύποκούμε απόλυτα στις διαταγές μου. Δεν αναλαμβάνω τη δουλειά, αν δεν καταλάβουν πρώτα ότι έχω διατάξω. Οι διαταγές μου πρέπει να εκτελούνται τυφλά και άδιστακτα. Κι' αν ένας απ' όλους μου ζητήσει την παραμικρή εξήγηση, θα τα παρατήσω όλα στη μέση!

—Ναί, είπε ο Ντίστλ, είμαστε σύμφωνοι σ' αυτό.

Γύρισε στους τρεις και πρόσθεσε:

—Καταλάβετε; Θά ύποκούετε στον Κόρριντον.

Η Κάρα χαμογέλασε. Οι δυο άλλοι κύτταζαν τον Κόρριντον με μια ματιά δίχως έκφραση.

—'Οραία! είπε εκείνος. Και τώρα φύγετε, παρακαλώ. Περιμένετε με έξω.

Αφού βγήκαν κι' οι τρεις, ξανακάθισε και πρόσθεσε:

—Νά τώρα το σχέδιό μου: 'Ο Ρίτσι μένει σ' ένα σπίτι της Στράντφορντ Ρόντ, μερικά λεπτά μακριά απ' το σταθμό του μετρό του Νάϊτς-μπτριτζ. 'Ο δρόμος αυτός δεν έχει παρά δώδεκα σπίτια, από έξη σε κάθε πλευρά του. Είναι ήσυχος και λιγοσύναντος. Το σπίτι του Ρίτσι είναι

το προτελευταίο προς τη νότια άκρη του δρόμου.

Έσκυψε, πήρε ένα χαρτί πάνω απ' το γραφείο του Όμερ και συνέχισε:

—Θά σας κάνω ένα σχεδιάγραμμα.

Ο Ντίστλ κι' ο 'Ειμς πλησίασαν στο γραφείο, για να παρακολουθήσουν, μαζί με τον Όμερ, το μολύβι του που σχεδίαζε πρόχειρα.

—'Ο Ρίτσι βγαίνει κάθε βράδυ απ' το σπίτι του στις 10 για ένα μικρό περίπατο στο πάρκο, εξακολούθησε ο Κόρριντον. Το ίδιο κάνει από χρόνια τώρα.

—Επικίνδυνη συνήθεια αυτή, διέκοψε ο Όμερ, άνασχηκόνοντας τα φρύδια του.

—Όχι και τόσο. Γιατί μόνο λίγοι έμπιστοί του ξέρουν που μένει... κι' έξ' άλλου, είναι ο ίδιος ο καλύτερος φύλακας του έαυτού του.

—Δηλαδή; ρώτησε ο Ντίστλ.

—Είναι ένας απ' τους καλύτερους σκοπευτάς της 'Αγγλίας. Έχει θάρρος άδάμαστο, κι' εξαιρετικά άνεπτυγμένο το ένστικτο του κινδύνου. Είναι ικανός να τραβήξη το ρεβόλβερ του και να σας ξεπαστρέψη πριν προφτάσετε να βγάλετε άχνα! Δεν σας λέω καμιά ύπερβολή...

—Νά γιατί τονίζω, ότι είναι τρομερά επικίνδυνη αυτή ή δουλειά. Έχουμε ελάχιστες πιθανότητες να γυρίσουμε πίσω ζωντανοί, εκτός αν όλα λειτουργήσουν κανονικά, σαν ρολόι. Και τότε ακόμη, δεν μπορώ να έγγυηθώ πως θα γλυτώσουμε όλοι.

—Αν τον χτυπήσουμε αίφνιδιαστικά... άρχισε ο Ντίστλ. Ο Κόρριντον έσκαψε στα γέλια.

—'Η λέξι αυτή δεν ύπάρ-

χει για το Ρίτσι, δήλωσε. 'Η μόνη έλπίδα μας είναι να συγκεντρώμε τις σφαίρες του σ' ένα απ' τους ανθρώπους μας, ενώ ο άλλος θα έπωφεληται για να τον σκοτώσει. Δεν ύπάρχει λόγος να μπορούμε σε τέτοιες λεπτομέρειες με το Μάκ 'Ανταμς και τον Τσίτσι, πιστεύω όμως πως μπορείτε να είστε σχεδόν βέβαιοι, ότι ο ένας απ' τους δυο δεν θα γυρίση ζωντανός.

—Προκειμένου να λείψη απ' τη μέση ο Ρίτσι, λίγο με νοιάζει αν τα τινάζουνε κι' οι δυο! είπε ο 'Ειμς, άνασχηκόνοντας τους ώμους του.

—Πολύ καλά. Μή μου πείτε όμως πως δεν σας προειδοποίησα... Είναι πιθανόν να μη γυρίση πίσω κανείς από μας, εκτός ίσως απ' την Κάρα, που θα βρισκείται μέσ' στ' αυτοκίνητο. Μά ο Ρίτσι θα πεθάνη, σας το ύπόσχομαι!

—Κυττάχτε τώρα αυτό το σχέδιο. Νά το σπίτι του Ρίτσι. Εδώ, στο άντικρυνό πεζοδρόμιο, ύπάρχει ένα ταχυδρομικό κουτί, μερικά μέτρα μακριά απ' την πόρτα του. 'Ο Τσίτσι θα σταθί δίπλα σ' αυτό.

«Στο ίδιο πεζοδρόμιο του σπιτιού του Ρίτσι, βρίσκεται ένας τηλεφωνικός θάλαμος. Εκεί θα μπό έγω και θα κάνω πως τηλεφωνώ, για να επιδέρω το δρόμο και το σπίτι. Ούτε ο Μάκ 'Ανταμς, ούτε ο Τσίτσι ξέρουν το Ρίτσι. Πρέπει, λοιπόν, ν' αποφύγουνε κάθε πιθανό λάθος τους... Θά τους κάνω νόημα, όταν παρουσιασθί ο συνταγματάρχης.

«'Ο Μάκ 'Ανταμς θα στέκεται κοντά σ' αυτό το δέντρο, έντελως άκάλυπτος. Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν! Είναι άναγκη να τον δθί ο Ρίτσι και να ύποψιαστή τί μεγισρεύει. Θά στρέψω τότε σ' αυτόν όλη την προσοχή του. Έλπίζω να μη αντιληφθί τον Τσίτσι.

«'Ο Μάκ 'Ανταμς θα πυροβολήση πρώτος — αν προλάβη. Είναι σχεδόν βέβαιο, πως θα του ρίξη ο Ρίτσι. Κι' ενώ θάνε άπασχολημένος μαζί του, θα βρή εύκαιρία ο Τσίτσι να τον σκοτώσει. Αυτή είναι ή μόνη μας έλπίδα να πετύχουμε. 'Αν οι σφαίρες του Τσίτσι άστοχήσουν, είμαστε όλοι χαμένοι.

«Νά γιατί θέλω να βεβαιωθώ πως ξέρουν κι' οι δυο να χρησιμοποιούν το ρεβόλβερ!

—Ξέρουν με το παραπάνω, απάντησε ο 'Ειμς. 'Αφού όμως θέλετε να το εξακριβώσετε κι' ο ίδιος, κάμετε όπως νομίζετε.

—Και πως θα γυρίστε ύστερα; ρώτησε ο Όμερ.

Ο Κόρριντον χτύπησε την παλάμη του πάνω στο χαρτί με το σχεδιάγραμμα.

—'Η Κάρα, είπε, θάχη σταματήσει στην κοντινότερη άκρη του δρόμου, μ' όλα τα φώτα σβηστά. Όταν πάψουμε να πυροβολούμε, θα τρέξουμε προς τ' αυτοκίνητο, που θα ξεκινήση άμέσως προς το πάρκο. Πιο πέρα, πρέπει να μάς περιμένη έν άλλο. 'Ο άφισουμε τ' αυτοκίνητο της Κάρα και θα περάσουμε στο δεύτερο, καθένας χωριστά.

«Αν μάς κυνηγάνε, θα πάρω έγω μόνος το δεύτερο αυτοκίνητο, ενώ οι άλλοι τρεις — ή όσοι θάχουν άπομείνει — θα διασκορπισθούνε. 'Η

—Νά γιατί θέλω να βεβαιωθώ πως ξέρουν κι' οι δυο να χρησιμοποιούν το ρεβόλβερ!

—Ξέρουν με το παραπάνω, απάντησε ο 'Ειμς. 'Αφού όμως θέλετε να το εξακριβώσετε κι' ο ίδιος, κάμετε όπως νομίζετε.

—Και πως θα γυρίστε ύστερα; ρώτησε ο Όμερ.

Ο Κόρριντον χτύπησε την παλάμη του πάνω στο χαρτί με το σχεδιάγραμμα.

—'Η Κάρα, είπε, θάχη σταματήσει στην κοντινότερη άκρη του δρόμου, μ' όλα τα φώτα σβηστά. Όταν πάψουμε να πυροβολούμε, θα τρέξουμε προς τ' αυτοκίνητο, που θα ξεκινήση άμέσως προς το πάρκο. Πιο πέρα, πρέπει να μάς περιμένη έν άλλο. 'Ο άφισουμε τ' αυτοκίνητο της Κάρα και θα περάσουμε στο δεύτερο, καθένας χωριστά.

«Αν μάς κυνηγάνε, θα πάρω έγω μόνος το δεύτερο αυτοκίνητο, ενώ οι άλλοι τρεις — ή όσοι θάχουν άπομείνει — θα διασκορπισθούνε. 'Η

—Νά γιατί θέλω να βεβαιωθώ πως ξέρουν κι' οι δυο να χρησιμοποιούν το ρεβόλβερ!

—Ξέρουν με το παραπάνω, απάντησε ο 'Ειμς. 'Αφού όμως θέλετε να το εξακριβώσετε κι' ο ίδιος, κάμετε όπως νομίζετε.

—Και πως θα γυρίστε ύστερα; ρώτησε ο Όμερ.

Ο Κόρριντον χτύπησε την παλάμη του πάνω στο χαρτί με το σχεδιάγραμμα.

—'Η Κάρα, είπε, θάχη σταματήσει στην κοντινότερη άκρη του δρόμου, μ' όλα τα φώτα σβηστά. Όταν πάψουμε να πυροβολούμε, θα τρέξουμε προς τ' αυτοκίνητο, που θα ξεκινήση άμέσως προς το πάρκο. Πιο πέρα, πρέπει να μάς περιμένη έν άλλο. 'Ο άφισουμε τ' αυτοκίνητο της Κάρα και θα περάσουμε στο δεύτερο, καθένας χωριστά.

«Αν μάς κυνηγάνε, θα πάρω έγω μόνος το δεύτερο αυτοκίνητο, ενώ οι άλλοι τρεις — ή όσοι θάχουν άπομείνει — θα διασκορπισθούνε. 'Η

—Νά γιατί θέλω να βεβαιωθώ πως ξέρουν κι' οι δυο να χρησιμοποιούν το ρεβόλβερ!

—Ξέρουν με το παραπάνω, απάντησε ο 'Ειμς. 'Αφού όμως θέλετε να το εξακριβώσετε κι' ο ίδιος, κάμετε όπως νομίζετε.

—Και πως θα γυρίστε ύστερα; ρώτησε ο Όμερ.

Ο Κόρριντον χτύπησε την παλάμη του πάνω στο χαρτί με το σχεδιάγραμμα.

—'Η Κάρα, είπε, θάχη σταματήσει στην κοντινότερη άκρη του δρόμου, μ' όλα τα φώτα σβηστά. Όταν πάψουμε να πυροβολούμε, θα τρέξουμε προς τ' αυτοκίνητο, που θα ξεκινήση άμέσως προς το πάρκο. Πιο πέρα, πρέπει να μάς περιμένη έν άλλο. 'Ο άφισουμε τ' αυτοκίνητο της Κάρα και θα περάσουμε στο δεύτερο, καθένας χωριστά.

«Αν μάς κυνηγάνε, θα πάρω έγω μόνος το δεύτερο αυτοκίνητο, ενώ οι άλλοι τρεις — ή όσοι θάχουν άπομείνει — θα διασκορπισθούνε. 'Η

—Νά γιατί θέλω να βεβαιωθώ πως ξέρουν κι' οι δυο να χρησιμοποιούν το ρεβόλβερ!

—Ξέρουν με το παραπάνω, απάντησε ο 'Ειμς. 'Αφού όμως θέλετε να το εξακριβώσετε κι' ο ίδιος, κάμετε όπως νομίζετε.

—Και πως θα γυρίστε ύστερα; ρώτησε ο Όμερ.

Ο Κόρριντον χτύπησε την παλάμη του πάνω στο χαρτί με το σχεδιάγραμμα.

το Σέφερντ Μπούς, ο Τσίτσι ως το Χάμερσμιτ Μπρόντγου-αι, κι' ο Μάκ 'Ανταμς ως το Πάρκ Ρόαγιαλ. 'Υστερα θα τους μαζέψω με τ' αυτοκίνητο, έναν-έναν.

—Έρριξε μια ματιά στον 'Ειμς και ρώτησε:

—Ούλετε ν' αναλάβετε σεις το δεύτερο αυτοκίνητο;

—Φυσικά, απάντησε εκείνος.

Φαινόταν ένθουσιασμένος που θα λάβαινε μέρος στην άποστολή.

—Δεν θάταν προτιμότερο να μείνη ο Μάκ 'Ανταμς μέσ' στ' αυτοκίνητο της Κάρα και να πυροβολήση άπα εκεί; πρότεινε ο Ντίστλ. Θάταν έτσι κάπως προφυλαγμένος.

—Πρέπει να συνήσετε στην ιδέα πως θα βουισάσετε τον Μάκ 'Ανταμς... 'Αν ο Ρίτσι αντιληφθί έν αυτοκίνητο σταματημένο μπροστά στο σπίτι του, θα πυροβολήση πρώτος, πολύ πριν προφτάση ο Μάκ 'Ανταμς να τραβήξη το πιστόλι του... 'Επειτα, θα μπορούσε να χρησιμοποιήση τ' αυτοκίνητο, για να φυλάχτ ή τίς σφαίρες του Τσίτσι.

—'Εχει δίκιο, είπε ο 'Ειμς μ' άνυπομονησία. Το σχέδιο του είναι άαυμάσιο. Το έγκρινω.

—Κι' έγω το ίδιο, δήλωσε ο Όμερ.

Ο Ντίστλ κούνησε το κεφάλι του:

—Καλά, είπε, με πείσατε και μένα. Μπορείτε νάσαστε έτοιμοι σε δέκα μέρες;

—Σε μια βδομάδα. 'Από σήμερα ως την ώρισημένη μέρα, θα κάνουμε καθημερινές δοκιμές. Πρότεινω να χρησιμοποιήσω ένα κομμάτι της δενδροστοιχίας του πάρκου, για μια αναπαράστασι του τόπου όπου θα δράσουμε. 'Αν κατάλαβα καλά, μπορώ να διαλέξω όποιον θέλω για να με βοηθήσει.

—Κάποτε, ό,τι νομίζετε καλό, είπε ο Όμερ.

—Πρέπει να ξέρουν καλά τα κατατόπια οι τρεις βοηθοί μου. Μπορώ να τους στειλώ, τον καθένα χωριστά, για μια άναγνώρισι του δρόμου και του σπιτιού.

—Έννοείται, απάντησε ο Ντίστλ.

—'Υποθέτω πως δεν θάχατε πολλή διάθεση να μ' αφήστε να πάω ως εκεί έγω ο ίδιος; πρόσθεσε ο Κόρριντον με το ειρωνικό χαμόγελό του.

—'Ο Όμερ έκαμε μια χειρονομία δικαιολογίας κι' απάντησε:

—'Όταν θάχετε τελειώσει μ' έπιτρυφια αυτή την άποστολή, κύριε Κόρριντον, θά είσατε έλεύθερος να πάτε όπου θέλετε. Καταλαβαίνετε όμως πως θάταν κάπως επιπόλαιο εκ μέρος μας να σας άφισουμε έλευθερία κινήσεως πριν σκοτώστε το Ρίτσι.

—Τόσο το χειρότερο! Ξέρω καλά το δρόμο. Δεν έχω άνάγκη να πάω κι' έγω εκεί.

—'Ο Κόρριντον άναψε ένα τσιγάρο και πρόσθεσε:

—Δεν μένει, λοιπόν, παρά να κανονίσουμε το χρηματικό ζήτημα. Είπαμε πως θα μου μετρήσατε 1000 λίρες. Τις 500 προκαταβολικά και τις ύπολοιπες όταν τελειώση ή δουλειά.

το Σέφερντ Μπούς, ο Τσίτσι ως το Χάμερσμιτ Μπρόντγου-αι, κι' ο Μάκ 'Ανταμς ως το Πάρκ Ρόαγιαλ. 'Υστερα θα τους μαζέψω με τ' αυτοκίνητο, έναν-έναν.

—Έρριξε μια ματιά στον 'Ειμς και ρώτησε:

—Ούλετε ν' αναλάβετε σεις το δεύτερο αυτοκίνητο;

—Φυσικά, απάντησε εκείνος.

Φαινόταν ένθουσιασμένος που θα λάβαινε μέρος στην άποστολή.

—Δεν θάταν προτιμότερο να μείνη ο Μάκ 'Ανταμς μέσ' στ' αυτοκίνητο της Κάρα και να πυροβολήση άπα εκεί; πρότεινε ο Ντίστλ. Θάταν έτσι κάπως προφυλαγμένος.

—Πρέπει να συνήσετε στην ιδέα πως θα βουισάσετε τον Μάκ 'Ανταμς... 'Αν ο Ρίτσι αντιληφθί έν αυτοκίνητο σταματημένο μπροστά στο σπίτι του, θα πυροβολήση πρώτος, πολύ πριν προφτάση ο Μάκ 'Ανταμς να τραβήξη το πιστόλι του... 'Επειτα, θα μπορούσε να χρησιμοποιήση τ' αυτοκίνητο, για να φυλάχτ ή τίς σφαίρες του Τσίτσι.

—'Εχει δίκιο, είπε ο 'Ειμς μ' άνυπομονησία. Το σχέδιο του είναι άαυμάσιο. Το έγκρινω.

—Κι' έγω το ίδιο, δήλωσε ο Όμερ.

Ο Ντίστλ κούνησε το κεφάλι του:

—Καλά, είπε, με πείσατε και μένα. Μπορείτε νάσαστε έτοιμοι σε δέκα μέρες;

—Σε μια βδομάδα. 'Από σήμερα ως την ώρισημένη μέρα, θα κάνουμε καθημερινές δοκιμές. Πρότεινω να χρησιμοποιήσω ένα κομμάτι της δενδροστοιχίας του πάρκου, για μια αναπαράστασι του τόπου όπου θα δράσουμε. 'Αν κατάλαβα καλά, μπορώ να διαλέξω όποιον θέλω για να με βοηθήσει.

—Κάποτε, ό,τι νομίζετε καλό, είπε ο Όμερ.

—Πρέπει να ξέρουν καλά τα κατατόπια οι τρεις βοηθοί μου. Μπορώ να τους στειλώ, τον καθένα χωριστά, για μια άναγνώρισι του δρόμου και του σπιτιού.

—Έννοείται, απάντησε ο Ντίστλ.

—'Υποθέτω πως δεν θάχατε πολλή διάθεση να μ' αφήστε να πάω ως εκεί έγω ο ίδιος; πρόσθεσε ο Κόρριντον με το ειρωνικό χαμόγελό του.

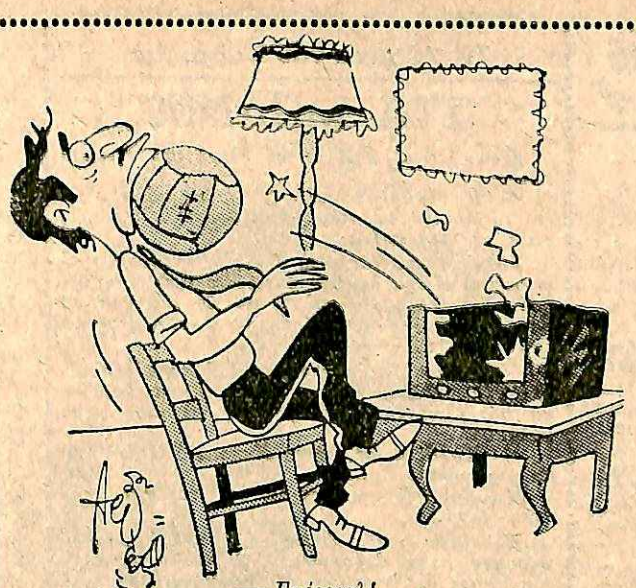
—'Ο Όμερ έκαμε μια χειρονομία δικαιολογίας κι' απάντησε:

—'Όταν θάχετε τελειώσει μ' έπιτρυφια αυτή την άποστολή, κύριε Κόρριντον, θά είσατε έλεύθερος να πάτε όπου θέλετε. Καταλαβαίνετε όμως πως θάταν κάπως επιπόλαιο εκ μέρος μας να σας άφισουμε έλευθερία κινήσεως πριν σκοτώστε το Ρίτσι.

—Τόσο το χειρότερο! Ξέρω καλά το δρόμο. Δεν έχω άνάγκη να πάω κι' έγω εκεί.

—'Ο Κόρριντον άναψε ένα τσιγάρο και πρόσθεσε:

—Δεν μένει, λοιπόν, παρά να κανονίσουμε το χρηματικό ζήτημα. Είπαμε πως θα μου μετρήσατε 1000 λίρες. Τις 500 προκαταβολικά και τις ύπολοιπες όταν τελειώση ή δουλειά.

—Γκρόσοου!... (Του 'Αρχέλαου)

Και τις 1.000 μαζί όταν τελειώση ή δουλειά, είπε ζωηρά ο Ντίστλ. Λυπούμαι, Κόρριντον, αλλά δεν έχετε καθόλου καλή φημη. 'Ακούσα να λένε πως δεν κρατάτε τις ύποχρεώσεις σας...

—Μιά στιγμή! επενέβη ο Όμερ. Έχω την ιδέα πως θάπρεπε να κάνουμε μια παραχώρησι. 'Ο κ. Κόρριντον έχει ήδη κάμει μια εργασία από τις πιο χρήσιμες. Έχει γίνει στην πράξι μέλος της οργανώσεώς μας. 'Αν θέλουμε να μάς έχη έμπιστοσύνη, πρέπει να του έχουμε κι' έμεις.

—Συμφωνώ κι' έγω, δήλωσε ο Κόρριντον, χαμογελώντας με σημασία στον Κόρριντον.

Ο Ντίστλ διάταξε ακόμη. Μπρώ να προσθέσω, είπε ο Κόρριντον, ότι δεν διατρέχετε κανένα κίνδυνο. 'Ως τη στιγμή που θα τελειώση ή δουλειά, θα βρίσκωμαι ύπο παρακολούθησιν. Δεν βλέπω γιατί ν' άνησυχήσετε.

—Πολύ καλά, είπε ο Ντίστλ, άνασχηκόνοντας τους ώμους του. Πληρώσατε τον, λοιπόν.

—Θά σας δώσω μεθαύριο τα χρήματα, σε μετρητά, δήλωσε ο Όμερ.

—Μπορώ να πάω να τα καταθέσω στην Τράπεζά μου, αν με συνοδεύση κάποιος δικός σας; ρώτησε ο Κόρριντον, ρίχνοντας μια ματιά στον 'Ειμς.

—Θαρθώ έγω μαζί σας, πρότεινε εκείνος ζωηρά.

μόλις ο Κόρριντον τελειώσε τη δουλειά του στην Τράπεζα, τον πήρε και πήγανε στην Κώρξον Στρήτ, στο σπίτι των δυο κοριτσιών.

Ο Κόρριντον δεν δυσκολεύθηκε καθόλου να πάρη στο τηλέφωνο τον Ρίτσι. Του έξεβεσε λεπτομερώς το σχέδιο της δολοφονίας του, με την ήμερα και την ώρα, και τον προειδοποίησε πως μπορούσε να τελειώση άσχημα αυτή ή ιστορία, αν δεν φυλαγόταν όπως έπρεπε.

Μά ο Ρίτσι φαινόταν άπόλυτα βέβαιος για τον έαυτό του.

—Φροντίστε σεις για τον Τσίτσι, του είπε. Έγώ άναλαμβάνω τον Μάκ 'Ανταμς.

—Πρέπει να παραφύλανε όλόγυρα μερικά άστυνομικά αυτοκίνητα, του σύστησε ο Κόρριντον. Μην ύποτιμάτε την αξία της Κάρα. Ξέρει να οδηγη περίφημα. Και δεν θέλω να σας ξεφύγη.

Ο Ρίτσι τον βεβαίωσε πως θα τα κανόνιζε όλα στην έντέλεια, και του είπε να μιν άνησυχί.

Ο Κόρριντον είχε ύποβάλει σ' εξέταση τους τρεις βοηθούς του. 'Ο 'Ειμς δεν είχε γελαστή, λέγοντας του, ότι ο Μάκ 'Ανταμς κι' ο Τσίτσι ήταν καλοί σκοπευτά. Μά δεν έφταναν ούτε στο μικρό δαχτυλάκι του Ρίτσι στην ταχύτητα της δράσεως — μολοντί ο Κόρριντον είχε βεβαιώσει το αντίθετο στον 'Ειμς και τον Όμερ.

Η μόνη που τον άνησυχούσε σοβαρά, ήταν ή Κάρα. Σημάδευε ακόμα καλύτερα απ' τους δυο άντρες και οδηγούσε τη μεγάλη Μπουτικ μ' ένα τρόπο που έκανε τον Κόρριντον να χαλιζέται... 'Εκτιμούσε μ' άπόλυτη άκρίβεια τις άποστάσεις.

Κάποια φορά που γύριζε απ' το Μπαιντρενς, με τον Κόρριντον στο πλευρό της, είχε πατήσει γκάζι έσφαιρικά, άνοίγοντας ταχύτητα 120 χιλιομέτρων στο στενό μονοπάτι. 'Υστερα είχε περάσει όλο το ταχώς από την πόρτα του πάρκου, σχεδόν έυστα με τις πλαγιές κολ

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Βουλευτίνα

Το μεγάλο γεγονός, ο καινούργιος νόμος που ψηφισε η Βουλή, μεγάλο γι' αγκίνα και φωτιά άναψε μέσα στην γυναικοκρατία. Κι' η 'Εφταλία στο ντουρεκι, που γελοῦσαν και τὰ μυστάκια της ατζίζει, και ξεφωνίζει με τούπε:

—Τώρα πιά ο ρόλος μας δεν είναι στην κουζίνα, όχι! Σαράντα μιλιοῦνια ξόδεψε το γκουβέρνο γιά τὸι καταλόγοι, τὰ ντεφέτρια και τὰ βεσικάδες μας.

—Καλέ Φταλία — φώναξε μιὰ γκαστριμένη — πὶο καλά νὰ τὰ ξόδευε γιά νὰ χτίση ἓνα μαιευτήριο ἀκόμα!

—Γιὰ ἓνα βρεφοκομείο! προσέθεσε μιὰ μουμουρισμένη, και κακομοιρισμένη.

Μὰ ἡ 'Εφταλία τὸ βιολί της, ὅπως συνήθιζε πάντα.

—Αὐτὸ πιά ἦτανε χάκι μας! Γιατί τώρα θὰ δὴ κι' ἡ 'Ελλάδα χαίρει. Κατένας συνδυασμός πολιτικὸν κόμματος δὲν θὰ μπόρεση νὰ νταβραντίση, ἂν δὲν ἔχει μέσα μιὰ σὰν κι' ἐμένα νταβραντισμένη!

—Ποὺ νάνε... κόμματος! φώναξε στὸ κογιοναέντο ἓνας γκεβεζές. 'Ετσι δὲν εἶναι, 'Εφταλία!

Μὲ ὕφος ὅμως τάλε-κουάλε Τσάμπερλαιν συνέχισε ἡ 'Εφταλία μὲ σιγυρόντας:

—Οὐλα θὰ ὀρθοποδίσουνε τώρα στὸν τόπο μας, ἔπειτα ἀπ' τὴν δρασὶ και τὴν μεγάλη πίεσι ποὺ θὰ καρσι-λάντζη ὁ κάθε ἀρχηγός... 'Εγὼ δὲν εἶμα κανένας πολιτικάντης σουρνταν-μπουρνταν. 'Όταν μὲ τὸ καλὸ θὰ κάτσω μέσα στὸ παραλαέντο, σὰς δίνω τὸ λόγο μου πὼς δὲν καταθέσω νομοσχέδια τουρλοῦ-τουρλοῦ, περὶ σουτιέ, λαστέξ τακούνια γιά τὸι κοντοστου-πες, ἀγαπώχορο γιά τὸι γεροντολεύτερες, σερνικοδότανο γιά τὸι στέρρες, σουρμέ, σουλμά, ρασοτί γιά τὸι ἀσκιμες και τὰ ρέστα...

—Μπράβο. 'Εφταλία! "Ασκ-ολσούν! 'Αφεριύ!

Καὶ δόστου ξεφωνητά, τσουπανάκια, φιλιὰ δάκρυα, σφιζίματα.

Κι' ἔκεινη ἡ πανούργα δῆθεν συγκινημένη ἔσκολοῦθη:

—Πάει πιά ἡ καταπολεμητική τὴν ὥρα... θὰ γυρίσῃ ὁ τοχός και θὰ φάν κι' ὁ φτωχός... Μὲ διπλωματικὸ πασαπόρτι θὰ ταξιδεύω τὸν Νικόλακ μου! Διπλωματικός ἀκόλουθος.

—Βρὲ Φταλία, τί ρεζιλίηκι εἶν αὐτά; φώναξε ὁ Νικόλακς ποὺ ἀρριβάρισε πάνω στὴν ὥρα. Αὐτὰ θὰ ἔχουμε τώρα:

—'Αντρα μου, σὲ θέλω προσδευτικό, ὄχι μόνο στὰ χεῖλη, ἀλλὰ και στὴν ψυχὴ! Κάνε μου γισαντίμι θέλω νὰ βγῶ!...

—'Αν θές νὰ βγῆς, μωρή νὰ πάρης ἓνα Πελλεγαίνιο!

—Καλέ! ξεφώνισε τότε γκλιτισμένη ἡ 'Εφταλία. 'Ας βρεθῇ μὲς τὸ μαχαλά μιά ἄλλη μὲ τὴν συνέγεια, και συνέγεια σὲ μούττες, στὴν καταπολεμητικὴ οὐστίακι! Τ' αὐτὰ μου ἀντένες τὰ μάτια μου σπασίε, ἡ γλῶσσα μου θερμαυθῆς. Εἶπες 'Εφταλία τάτες οὐλα!

Μὰ ὁ Νικόλακς, βάρδα φουνέλλο, ἀφ' αἰ καὶ ξεφωνίζει:

—'Ελα μωρή πᾶμε σπιτί! Πᾶμε, γιὰτὶ πᾶν τὸ ἐκλόνης θὰ σὲ μουρῶσω στὸ ξύλο!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΣΤΑ ΜΠΑΝΙΑ

Πρῶτ' - πρῶτ' ὁ Στόκλινς ἔλεγε στὸ Καραμπέτ:

—Καὶ σήμερὰ πολὺ ζέστη θὰ κάνη! 'Ελα τὸ λοιπὸν νὰ πᾶμε γιά μπάνιο... 'Αἰντε, γκέλ γκιντελούμ!...

Μὰ ὁ Καραμπέτ, ποὺ δὲν ξέρει κολύμπι, κι' ἔπειτα ἀπὸ ἓνα λυπηρὸ ἐπεισόδιο ποὺ εἶχε περῶσι στὸ Φάληρο — μὲ τ' ἀστεῖα κόντεψε νὰ τὸν πνίξουν! — τοῦ ἀπάντησε, κουνώντας τὸ κεφάλι του:

—Χαῖο, 'Ιστοκλή ἐφέντη! 'Εγὼ ἱμπάνιο γκελμέμ. Βάλας μπιλὰς ὄρκο ἦκανα, πρῶτα νὰ μάτω κολύμπι κι' ὕστερς νὰ μῶω μέσα τάλασσα...

—Καλά, μωρέ, ἔχεις δίκιο... Τότε νὰ πᾶμε γιά μπανιστήρι...

Καὶ ὁρ - ζορινὰ εἶχε δὲν εἶχε τὸν κατάφερε σιγὰ - σιγὰ.

Κι' ὅταν τέλος ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ βάσανα φτάσανε στὴν ἀκρογιαλιά, σὲ μιὰ μοναξιά, ὁ Καραμπέτ ἀγάμεσα σὲ κάτι κλαδιὰ διέκρινε μιὰ σιλουέττα νὰ κινῆται. Εὐθὺς πλησίασε, κι' ἐπείσθηκε ὅτι πρᾶγματι αὐτὴ ἡ σιλουέττα ἦταν μιὰ γυναικίκα.

—Αὐτὸ μπε οὐδὸν μαλλιά ἔχει. Σίγουρὰ θυορφο τηλυνὸ εἶνε, μπάνιο τὰ κάνη, κουζούμ!

—'Αἰντε λοιπὸν, τοῦ φώναξε ὁ Στόκλινς, τρέξε τσαμπουν - τσαμπουν νὰ βρῆς κανένα παρατηρητήριο...

'Αμέσως ὁ Καραμπέτ πῆγε παρακάτω γιά νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ μιὰ τούφα θάμνους. Ἀνυστῶς ὅμως ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ κοντὰ βρῆκε ξαπλωμένο ἓνα μαντραχαλά, μ' ἓνα ξεσῶνι κι-άλια κολλημένα στὰ μάτια του, νὰ κυττάξῃ μὲ προσοχή.

—Οὐλὲν νὲ βάρ;... Σοῦλέ μπακαλούμ, ρώτησε περιένος ὁ Καραμπέτ.

—'Εδῶ κάτω, ἀφεντικὸ — τ' ἀπάντησε σιγὰ ὁ μάγκας — βρισκεται μιὰ χοντρομπαλοῦ νταρντάνα, ποὺ θὰ πάρη μπάνιο...

Τρεχόντι τὰ σάλια τοῦ Καραμπέτ, και ξελιγωμένος ἀτζίζει και μουμουρίζει:

—Βρὲ γιάθροῦμ, βιζταλόγκες σου ντῶσε κι' ἐμένα νὰ βλέπω λιγάκι...

—Ντροπὴ σου, γέρος ἄνθρωπος!... Στὰ χρόνια σου!...

Καὶ γιά νὰ χύση πιότερο λάδι στὴν φωτιά, κάνει δῆθεν πὼς βλέπει πάλι και ξεφωνίζει:

—Μάνα μου! ἔχει κάτι μπράτσα σὰν φρατζόλες... Νὰ τώρα ἀφεντικὸ θὰ βάλῃ τὸ μπαγιερό της!...

Τρῶε τὰ μουστάκια του ὁ Καραμπέτ ἀπ' τὴν λύσσα του. Δὲν μπορεῖ πιά νὰ γίγη ζαφτι.

Κι' ὁ Στόκλινς τότε, ποὺ τὸν λυπηθήκε, λέει στὸ μάγκα:

—'Ελα, βρὲ καλόπαιδο, δώσου νὰ δῇ λίγο... κρύμα εἶνε!...

—Κι' ἔτσι, τζάμπα;... 'Ας δώση κανένα εἰκοσάρι...

—Τζάνεμ, ἓνα πεντοχίλιορ νὰ δώσω ἐσένα καλά εἶνε...

Μὰ ὁ μάγκας μᾶζους ἔξακολουθεῖ νὰ κυττάξῃ μὲ τὰ κιάλια και νὰ φωνάζῃ δῆθεν μὲ ἐνθουσιασμό:

—'Ε, βρὲ τσουρέκα μου!... 'Εσὺ μπακαλάς... ντοντουρμάς εἶσαι!

—Βρὲ, τὸν μπαλίντισες! φώναξε τότε ὁ Στόκλινς. 'Εγὼ θὰ σὰς λύσω τὴν διαφορά. 'Αἰντε, μ' ἓνα δεκάρικο δώσου τὸν βιζταλόγκες, νὰ δῇ κι' αὐτὸς λιγάκι. Ἀνὸ λεπτά μονάχα! 'Ελα μπράβο!

'Ο μάγκας μ' ὄλο ποὺ ἔκανε τὸ ζόρικο, πῆρε τὸ δεκαχίλιορ. Κι' ὁ Καραμπέτ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἀρπάζει τὰ κιάλια

'Όμως τί ἐκπληξί, τί λαχτάρα, κι' ἀπογοήτευσι ποὺ δοκίμασε ὁ φουκαράς. Στὴν ἀκρογιαλιά ἡ σιλουέττα ποὺ ἔβγαζε τὰ ρούχα της γιά νὰ φορέσῃ τὸ μαγιὼ ἦτανε ἓνας χοντρος καλόγερος!

—Φουὺ, 'Αλλάχ υπελανίθερσιν! ξεφωνίσε ἀγανακτισμένος. 'Αλ βιζταλόγκες, μπιέ!... 'Εξὶν ὀλοσούν!...

Ὁ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

'Ο χάχας

Μὰ δὲν μοῦ λές, χριστιανέ μου. Αὐτὰ σοῦ καθαρίζουνε; Πῶς; Τί ἐρώτησις εἶν' αὕτη; 'Ερώτησις σαφειστάτη, ἡ ὁποία μοῦ γεννᾶται κάθε φορὰ ποὺ σὲ βλέπω. Γιατί κάθε φορὰ ποὺ σὲ βλέπω ὄλο γελᾷς. Διαρκῶς γελᾷς. 'Ανευ ἀποχρώντος λόγου.

Τί νὰ σοῦ πῶ ἀνθρωπῆ μου. 'Εγὼ δὴ στὴ ζωὴ μου χάχνης καν και κᾶ: Διαφόρων εἰδῶν και ποιοτήτων. 'Αλλὰ τὸ δικό σου εἶναι φαινόμενο πρωτοφανές και πρωτόκουστο!

Υπερβαίνει πᾶν θεμιτὸν ὄριον, δὲν σοῦ λένω. Νὰ γελᾷς ὁ ἄνθρωπος καμμιὰ φορὰ! Νὰ γελᾷς ὅταν δῇ ἓνα ἀστεῖο θέαμα, ὅταν ἀκούσῃ κάτι τὸ κωμικὸ και τὸ ἐξυπνο. Δὲν τοῦ ἀρνούμαι αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Νὰ γελᾷς, δηλαδή, ὅταν ὑπάρξῃ λόγος. 'Αλλὰ ὄχι τὸ δικό σου τὸ χάλι. 'Οχι! 'Εσὺ τόχεις παρακάνει. ἀδελφέ μου.

'Εσὺ γελᾷς και χαχανίζεις διαρκῶς και ἀσταματήτως. 'Απὸ πρῶας μέχρι ἐστέρας και ἀπὸ ἐστέρας μέχρι πρῶας. Γελᾷς ἀνευ λόγου. 'Ορίστε π. χ. 'Ερχεσαι νὰ μᾶς ἀναγγείλῃς ὅτι σήμερὰ σὲ πῆρε ὁ ὕπνος και ἐξηγησεσ ἀργά. Τί τὸ φυσικώτερον; 'Εσὺ ὅμως πῶς τὸ ἀναγγέλλεις;

—Δὲν ξέρετε τί ἔπαθα σήμερὰ. Ἐπλησῶ, στίς δέκα και τέταρτο. Χά, χά, χά, χά!...

Καὶ δὸς τοῦ γέλιο και χάχανο. Γιατί γελᾷς μωρέ; Ποῦ ἔγκειται τὸ ἀστεῖο; Γιατί πῆς τοῦ μοῦ νὰ καταλάβω κι' ἐγὼ. 'Εξηγήσεσ ἀργά. Καὶ γιὰτί γελᾷς, λοιπὸν; Καὶ γι' αὐτὸ και γιά πολλὰ ἄλλα. Π. χ.:

—Πᾶω νὰ μῶω στὸ λεωφορεῖο. γλυστράω στὸ σκαλοπατὶ και παρὰ λίγο νὰ πέσω! Χό, χό, χό, χό!

Καὶ πάλι γέλιο και χάχανο. Καὶ χαχανίζεις διαρκῶς, μὲ τὸ παραμικρὸ ἀσήμαντο γεγονός. 'Εγὼ νὰ πῶ καφέ. Χά, χά, χά, χά. 'Εγὼ μωρὲ κάνεις μιὰ ζέστη σήμερὰ! Χό, χό, χό, χό. 'Εξηγή χιλιάδες πῆγαν οἱ φασούλες. Χί, χί, χί, χί! 'Σήμερὰ δὲν πρόφτασα νὰ ξεουρίστῶ! Χού, χού, χού, χού! Μάλιστα! Καὶ σταυροκοπιέται ὁποῖος σ' ἀκούει και σὲ βλέπει ν' ἀνοίγῃς τὴ στοματάρια σου και νὰ προβάλλουν οἱ ἀπαίσιοι χαυλιόδοτες, κατὰ πρόπον προκλητικὸν και ἐπανεξιδοτον. Καὶ διερωτᾶται, ποῦ εἶναι τὸ ἀστεῖο γιά νὰ γελᾷς κι' αὐτός.

Καὶ χάχαχάχα, και χοχούχοχου, και χιχιχιχί, και χοχόχόχό, ποὺ νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος! Γιατί γελᾷς τόσο, μωρέ; Πῶς; Εἶσαι εὐθυμος και εὐδιάθετος τύπος; Τὸν κακό σου τὸν καιρό. Χάχας εἶσαι. 'Η μάλλον ἥλιθος μὲ πατέντα, γιά νὰ σοῦ δώσω τὸν ἀκριβὲς χαρακτηρισμό. γελοῖε τύπε, 'Εκτός ἂν εἶσαι ἀνισόρροπος, γιὰτί κι' αὐτὸι χᾶσκουν και γελᾶνε ἥλιθως σὰν και σένα, ἀλλὰ τοὺς κλείνουν ἐκεῖ ποὺ πρέπει, γιά θεραπεία.

Πῶς; Δικαίωμά σου νὰ γελᾷς ὅποτε θέλεις; Αἶ, ὄχι κύριε χάχα. 'Εχεις μεγάλο λάθος. Διότι γίνεσαι ἐνευριστικός, ἐνοχλητικός και ἀήδης. Διότι ὁ ἄλλος ἔχει νεῦρα και δὲν μπορεῖ ν' ἀκούῃ διαρκῶς ἓναν ἄνθρωπον νὰ χασκογελᾷ ἀδιακόπως και ἀνευ λόγου και νὰ κακορίζῃ σὰν κόττα ποὺ κλωσάει τ' αὐτὰ. Διότι ὁ ἄλλος κρατᾷ και μαγκούρα και μπορεῖ νὰ τὴ σηκώσῃ και νὰ σοῦ τὴν κοπανήσῃ στὴν ἀδεια σου χοντροκεφάλῃ και τότε νὰ ἰδοῦμε τί γέλιο θὰ κάνῃς. 'Απῆστέστε νελοῦδῶσαιτε χαχόλε!

Τραγικὸ διήγημα

—Βλέπω! Βλέπω! Δὲν ἔχω πιά τὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο πέπλο μπροστὰ στὰ μάτια μου!

—Τί βλέπεις; ρώτησε ὁ γιατρός 'Αμπεβέν. μὲ τὴ χαρὰ τοῦ ἐπιστήμονος ποὺ θιοάμβευσε.

—'Οχι μεγάλα πράγματα ἀκόμη... Μιὰ σιλουέττα ποὺ κουνιέται, ποὺ σπκάνει τὰ χέρια της...

—'Οραῖ! εἶπε ὁ γιατρός, ποὺ εἶχε κάμει πραγματικὰ τίς κινήσεις ἐκεῖνες. Θὰ θεραπευθῇς.

'Εβαλε τὸ μπυκαλάκι και τὴ σύριγγα μέσ' στὸ κουτί τρυς και τὰ κλείδωσε σ' ἓνα συοτάρι.

Περνώοντας στὴ διπλανὴ κάμαρὰ, εἶδε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τὴ

Μάρθα, ποὺ τᾶγθ ἀκούσει ὄλα.

—Τὸν νέλασε, ἔ; εἶπε ἡ νέα γυναίκα στὸ γι-ατρό. Δὲν θὰ ξαναποκτήσῃ τὴν ὁρασὶ του...

—Θὰ τὴν ξαναποκτήσῃ! δῆλωσε ὁ 'Αμπεβέν.

—Μὰ τρελλάθηκες; Θέλεις νὰ καταστραφῶμε; 'Η μὲ βαρέθηκες; 'Αν γιαντρετῇ ὁ Μωρίς, εἶμαστε χαμένοι! Θὰ μὴν νὰ μᾶς πα-ρακολουθῇ, νὰ μᾶς κατασκοπεύῃ.

—Θὰ φυλαχτοῦμε...

—'Αδύνατον! 'Εχομε συνθῆσιν πιά νὰ μὴ κρυβώμαστε μπροστὰ του. Θὰ προδοθοῦμε!

—Μὰ ἐπὶ τέλους, δὲν μπορῶ βέβαια νὰ ἐγκληματῶ, γιά νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἡσυχίαν μας! Γιατί εἶναι ἐγκλημα γιά ἓνα γι-ατρό τὸ νὰ παραβῇ τὸ καθῆκον του!

—Δυὸ χρόνια τώρα ποὺ κουράρεις τὸ Μω-ρίς, ἔλεγεσ πὼς εἶναι ἀνίστη ἡ πάθησί του.

—'Ετσι νόμιζα. Μὰ, ἀπὸ ἓνα μῆνα τώρα, ἄρχισα νὰ ἐλπίζω τὸ ἀντίθετο. Δὲν σοῦ τόπα ἀμέσως, γιά νὰ σοῦ κάνω ἐκπλήξη. Πίστευα πὼς θὰ μ' ἔβλεπες μ' εὐχαρίστησι νὰ ἐπανορθώω κάπως τὸ ἥθικὸ κακὸ ποῦκανα στὸ φίλο μου...

—'Επειδὴ τοῦ πῆρες τὴ γυναίκα, θέλεις νὰ τοῦ δώ-σης τὴν ὁρασὶ του! Χά, χά!...

—Γέλα ὅσο θέλεις. 'Εγὼ θὰ κάνω τὸ καθῆκον μου.

—'Αν μ' ἀγαπάς, τὸ καθῆκον σου εἶναι νὰ προφυ-λάξης τὸν ἑρωτὰ μας!

—'Εγὼ πάρει τὴν ἀπόφασί μου, δῆλωσε ὁ γιατρός. Δὲν θὰ συνθηκολογήσω μὲ τὴ συνειδήσί μου. Πρόδωσα τὸ φίλο μου. φάνηκα ἀνίσχυρος ὡς ἄνθρωπος. Μὰ, ὡς γιατρός...

—Καλὰ, διέκοψε ἡ Μάρθα, ὅς ἀλλάξουμε θέμα. 'Ι-σως νάχῃς δίκιο. 'Εμεῖς οἱ γυναῖκες βλέπομε ἀλλοίως τὰ πράγματα... 'Όποτε λοιπὸν, θὰ γιαντρετῇ τὰ μάτια τοῦ Μωρίς μ' αὐτὸ τὸ ἄσπρο ὕγρὸ ποὺ κρύβεις τόσο προσεκτικὰ στὸ γραφεῖο σου;

—Ναί. Τελειοποίησα αὐτὴ τὴν ἐφεύρεσί, προωρισμέ-νη γιά τίς παραλύσεις τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου.

—Πότες ἐνέσεις θὰ τοῦ κάνῃς ἀκόμη;

—Πέντε ἡ ἕξη. Μὰ χρειάζονται μεγάλες προφυλά-ξεις. Τὸ μπυκαλάκι πρέπει νὰ μένῃ στὴ σκιά και νὰ μὴν ξεδουλώνεται καθόλου. 'Αλλοίως, τὸ φάρμακο θὰ ἀλ-λοιωνόταν, ἀπ' τὸ ὄξυγόνο τοῦ ἀέρος, και θὰ γινόταν ἀ-νεπαὶνόρθωτα καταστρεπτικὸ γιά τὰ μάτια. Τὸ παίρνω λοιπὸν μὲ τὴ σύριγγα, γιὰ νὰ μὴν ἀνοίγῃ διόλου τὸ μπυκαλάκι.

'Η Μάρθα σκέφθηκε λίγο κι' ὕ-στερὰ εἶπε:

—Μὰ θάνατι εὐκόλο νὰ καταλά-βῃς πὼς χάλασε τὸ φάρμακο. Θ' ἀλλάξῃ ἴσως τὸ χρώμα του;

—'Οχι. Κανένα ἐξωτερικὸ ση-μεῖο δὲν δείχνει πὼς ἦρε σ' ἐπαφῇ μὲ τὸν ἀέρα. 'Η νέα γυναίκα δὲν ἐπέμεινε περισσύτερο. Τύλι-ξε τοῦφερά τὰ μπράτσα της γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ φίλου της, τὸν φίλησε στὸ στήμα και τοῦ εἶπε:

—Μ' ἀγαπάς πάντα. Ζώρξ;... Θὰ μ' ἀγαπάς, ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ;

Τῆς ἀπάντησε μόνο μ' ἓνα φιλί...

'Ο Ζώρξ 'Αμπεβέν κι' ὁ δικη-γόρος Μωρίς Ζαγκουρὺ ἦταν παλαιοὶ συμμαθηταὶ και φίλοι.

'Ο πρῶτος εἶχε μείνει ἀνύπαν-τρος. 'Ανέλαβε τὴν περιποίησι τοῦ Μωρίς ὅταν ἐκεῖνος ἔχασε ξαφνικὰ τὴν ὁρασὶ του. 'Ετσι, ἐδῆλπε καθημερινῶς τὴν ὁμορφὴν γυναίκα του. Καὶ μιὰ μέρὰ δί-χως νὰ καταλάβῃ πὼς βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά της...

'Η ὑπόκλη και διεφθαρμένη Μάρθα εἶχε πετύχει τὸ σκοπὸ ποὺ ἐπιδίωκε ἀπὸ καιρό!

Μὰ, ἀμέσως ὕστερὰ εὐ-πνισῇ ὁ συνεῖδησ τοῦ 'Α-μπεβέν. Κι' ἀσπερώθηκε ὁ-λόμυκα στὴν θεραπεία τοῦ φίλου του διαδένοντας γι' αὐτὸν ὅση ὥρα τοῦ ἄφνε-ἐ-λεύθεο ὁ ἑρωτὰς τῆς Μάρ-θας. 'Επειτα ἀπὸ δυὸ ἐτὼν προσπάθειες, εἶχε βοή ἐπὶ τέλους ὅ,τι ζητούσε!

Δὲν τόχε πῇ ἀμέσως ἡ Μάρθα, γιά νὰ τῆς παρουσιάσῃ τὸ τετελεσμένο γεγονός. Μὰ ἐκείνη εἶχε μά-θει ντυναίως τὴν ἀλήθεια...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅταν ὁ γιατρός πῆρε ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Μωρίς τὸ μπυκαλάκι και τὴ σύριγγα τὸ χεῖρ του ἔτρεμε ἔλα-φορ ἀπ' τὴ συγκίνησι. Σ' αὐτὸ τὸ τρεμουλια-σμα ἀπέδωσε τὸ ὅτι γύριζε δύσκολα τὸ κλειδί σὰν κάποιος νάχε παραβιάσει τὴν κλειδαριά...

'Εκανε τὴν ἐνεσι στὸ στέδιο τοῦ Μωρίς, ὅπως συνήθως. 'Εκείνος ἀνασκήρτησε.

—Πόνεσε; τοῦ εἶπε ὁ 'Αμπεβέν. Θὰ περάσῃ.

—Μὰ... δὲν περνάει!... 'Ω. Θεέ μου! Τὸ σκοτάδι ξανακυρίζει. Δὲν βλέπω πιά τίποτε!

'Αδύνατον! Κάμει μιὰ προσπάθεια! Κῦττοξέ με!

'Ο Μωρίς ὑπάκουσε. Τὰ μάτια του εἶχαν θαλάσσι-περισσότερο, οἱ κόρες εἶχαν παραμορφωθῇ τελείως! Ψα-χουλεύοντας, γαντζώθηκε ἀπ' τοὺς ὤμους τοῦ γιατροῦ.

'Εκείνος χλώμιασε. Τάχε καταλάβει ξαφνικὰ ὅλα: τὴν ἀπρόσπτη υποχώρησι τῆς Μάρθας, τὸ ξαφνικὸ ἐνδιαφέ-ρον της γιά τὸ φάρμακο τοῦ τίς ἐπιδέξεις ἐρώτησεῖς της, τὴν δυσκολία τοῦ ἐκκελιδώματος τοῦ γραφείου...

Μὴ υπορῶντας νὰ τὸν πείσῃ νὰ γίγῃ ἐγκληματίας ἡ Μάρθα εἶχε κάμει ἐκείνη τὸ ἐγκλημα! Εἶχε ἀνοίξει μ' ἀντικλεῖδι τὸ γραφεῖο κι' εἶχε ξεδουλώσει γιά μιὰ στι-γμὴ τὸ μπυκαλάκι! 'Ηταν ἀρκετὸ αὐτό, γιά νὰ καταδι-κασθῇ ὁ Μωρίς νὰ μείνῃ αἰώνιως τυφλός!

Τ' ἄλλο πρωί, ὁ γιατρός 'Αμπεβέν βρέθηκε νεκρὸς στὸ ἐργαστήριό του. Εἶχε αυτοκτονήσει. 'Η Μάρθα τὸν ἔκλειμε δυὸ βδομάδες. 'Υστερὰ τὸν ἀντικατέστησε Μὰ σὰν προνοητικὴ γυναίκα, φρόντισε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ μὴ διαλέξῃ γιατρό...

Σ. ΛΕ ΓΚΟΦΙΚ

Τὰ ἐρωτικά ΦΙΛΙΡΑ

Δύο κωμικοτραγικά επεισόδια

Υπάρχουν άρα γε φίλτρα ικανά να γέννησουν τον έρωτα; Άλλοτε, ο κόσμος πίστευε πως υπάρχουν... Άλλά και σήμερα ακόμα — στον αιώνα του ραδιοφώνου και του αεροπλάνου — μερικές γυναίκες ακολουθούν το παράδειγμα της ευνουμένης του Λουδοβίκου 14ου, της κυρίας ντε Μαιντενόν: δηλαδή καταφεύγουν, όπως εκείνη, σε μάγια, για να ξαναφέρουν στην αγκαλιά τους τον άσπαστο φίλο τους ή τον άπιστο σύζυγο τους.

Οι γερμανικές εφημερίδες άναφεραν εσχάτως το εξής:

Μία Αυστριακή, 30 χρόνων, άρκετά μορφωμένη, είχε έρωτευθεί τρελλά τον γραμματέα της Κοινοτήτος του χωριού της. Άλλά, άφου είδε ότι με τὰ γλυκά χαμόγελα και τις πυρίνες ματιές, δεν κατάφερε τίποτα, κατέφυγε στα μεγάλα μέσα για να τον κάνει να την αγαπήσει κι' εκείνος, να κερδίσει την καρδιά του.

Πήγε, λοιπόν, στα Βουνά, σε μία σπηλιά, κι' εκεί συνάντησε μία μάγισσα γνωστή στην περιοχή για τή μαγική της δύναμη και τις επιτυχίες της.

Η μάγισσα άκουσε τον πόνο της έρωτευμένης, νέας και της υποσχέθηκε την πολυτιμή βοήθειά της. Της δήλωσε όμως, ότι, για να πετύχουν τὰ μαγία, έπρεπε να της προμηθεύσει από τον έκλεκτό της καρδιάς της, τρία πράγματα: στάχτη από τὸ ταίγιο του, ένα ποτήρι με κρασί, όπου να αγγίξει τὰ χείλη του κι' ένα μπουκαλάκι με αίμα του!

Τὰ δύο πρώτα ή νέα δεν δυσκολεύτηκε να τὰ εξασφαλίσει. Κάλεσε τον γραμματέα σπίτι της και μπόρεσε να προμηθευθεί όση στάχτη ήθελε από τὰ ταίγιάρα του, καθώς κι' ένα ποτήρι κρασί. όπου είχε βρέξει τὰ χείλη του.

Πώς να κάνει όμως για να προμηθευθεί και τὸ αίμα του; Με μία καλή άμοιβή, κατόρθωσε να εξασφαλίσει τή συνενοχή της υπηρέτριας του. Και μία νύχτα, μπήκε μυστικά στο δωμάτιό του, έφωδισμένη με μία βελόνα και μία σύριγγα ενέσεων, για να του πάρει αίμα!... Είτε όμως γιατί κοιμόταν πολύ από τὸ κέντημα, είτε γιατί κοιμόταν πολύ έλαφρά, ο γοαματικός έγυμνε και τινάχτηκε άπάνω, ζαλισμένος και κατατρομαγμένος.

Μόνο, όταν ή έρωτευμένη, που ήταν πηό φοβισμένη απ' αυτόν, τον απέκάλυψε τήν ταυτότητά της, πήγε ή ψυχή του στον τόπο της.

Σήκωσε τότε τή νέα που έκλαιγε γονατιστή κι' εκείνη προσπάθησε διακριτικά να του εξηγήσει τί ζητούσε τέτοια ώρα κοντά στο κρεβάτι του, με τή σύριγγα των ενέσεων! Έτσι, για πρώτη φορά, πληροφορήθηκε τον τρελό έρωτά της.

Φαίνεται, ότι ή νέα βρήκε τόσο άπελπισμένους τόνους φωνής και τόσο φλογερά και πικρά λόγια για να έκφραση τὸ αίσθημά της, ώστε ο νέος, συγκινημένος, άρπιασε σχεδόν τὰ κλάμματα κι' αυτός!... Κι' έπιασαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Ένα μήνα άργότερα, γίνονται ο γάμος τους στην εκκλησία του χωριού.

Πρωταγωνιστάι ενός άλλου επεισοδίου, ήταν ένα άντρογόνο Ούγγαρέζων.

Η σύζυγος είχε παρατηρήσει τον τελευταίο καιρό, μία ψυχρότητα από τον άντρα της και λυπημένη κατέφυγε σε μία μάγισσα.

Σύμφωνα με τή συμβουλή της, άρχισε να ποτίζει τον άντρα της με ένα έρωτικό φίλτρο, που περιείχε μεγάλη ποσότητα κονιάκ, παλιό κρασί, και ρούμι. Έννοείται, ότι ο σύζυγος έπινε τὸ ποτό αυτό με μεγάλη ευχαρίστηση.

Δυναμωμένος από τὰ συστατικά του μίγματος εκείνου, απέδειξε τή ζωτικότητα του... Έξω από τὸ σπίτι του, κυνηγώντας τὰ διάφορα κορίτσια του τόπου!

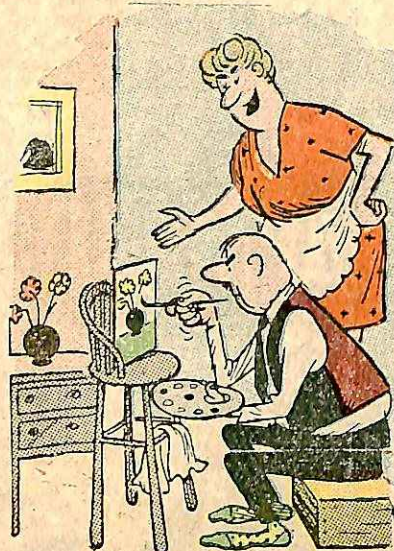
Η γυναίκα του πείσθηκε τότε, ότι ή μάγισσα, από μοχθηρία και φθόνο, της είχε συστήσει ένα φίλτρο που να φέρη αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που επιθυμούσε εκείνη. Πήγε, λοιπόν, τή βρήκε και τήν ελοφλόρωσε άλύπητα. Έπειτα τήν τράβηξε μπρος στον ελρηνόβιχη.

Εγινε, λοιπόν, ή δική και βγήκε ή παρκατω απόφασι:

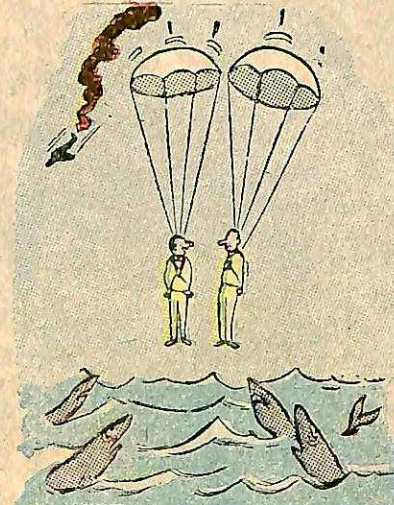
1ον) Απαγορεύθηκε στή μάγισσα να έ-
ξασκή τὸ διαβολικό της πάγγωμα.

2ον) Η σύζυγος τιμωρήθηκε με δεκαπέντε μέρες φυλάκιση για τή χειροδικία της και

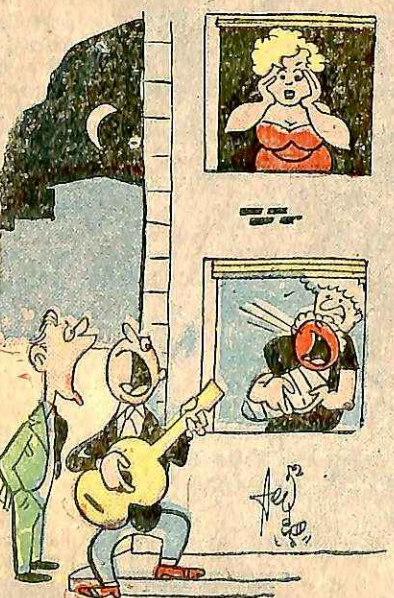
3ον) Τὰ έξωδα τής δικής κι' ένα πρόστιμο, τὰ πλήρωσε ο σύζυγος, ως ήθικος αυτονογός!...

—Γιατί σπαταλάς έτσι τὸ τα-
λέντο σου, Γιάννη, ενώ θα μπο-
ρούσες ν' άσπρίσεις τήν κουζίνα;

—Έπειτα απ' αυτήν τήν
περιπέτεια, δεν ξαναπαίνω σε
αεροπλάνο!...

Σαμποτάς!...
(Του Άρχέλαου)

Μ ΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γάλα από άγγουρία και φράουλες

Τὸ γάλα του άγγουριού απαιτεί μεγάλη προσοχή στὴν παρασκευή του. Η περίφημη συνταγή του Φουκέ, που σας συνιστούμε, έχει ως εξής:

Άποφλοιωμένα άμύγδαλα	225 γραμ.
Άποφλοιωμένα πικραμύγδαλα	25 »
Άγνό λευκό σαπούνι (με λάδι)	10 »
Έλαιόλαδο	15 »
Λευκόν φαλαίγης	12 »
Νερό χαμαελί	250 »
Νωπός χυμός άγγουριού	500 »
Γλυκερίνη	50 »
Σαλιλικόν οξύ	2 »
Οινόπνευμα 90ο	10 »

Τὸ γάλα αυτό εἶνε εξάαιρετο για όλα τὰ δέρματα.

Πολύ καλό καλλυντικό εἶνε επίσης τὸ γά-
λα από φράουλες. Παρασκευάζεται ως εξής:
Θα πάρετε μισό κιλό φράουλες, θα τις
στιψετε και θα τις σουρώσετε. Στο χυμό
τους θα προσθέσετε μερικές σταγόνες κο-
λώνια και μία πρέζα βόρακα. Έπει-
τα, θα ρίξετε μέσα σ' αυτό τὸ μίγμα, ενώ
ταυτόχρονα θα τὸ αναταράσσετε, μισό ποτήρι
άβραστο γάλα και μία κουταλιά της σούπας
νωπή κρέμα. Θα χτυπήσετε κατόπιν αυτό
τὸ παρασκεύασμα επί μερικά λεπτά με τήν
ειδική συσκευή που χρησιμοποιείτε για τή
μαγιονέζα.

Για να εἶνε ή άναπνοή σας άρωματισμένη

Η άρωματισμένη άναπνοή αποτελεί τὸ κα-
λύτερο θελήντρο της γυναίκας. Θα τήν απο-
κτήσετε κάνοντας συχνές πλύσεις του στο-
ματός με τήν ακόλουθη διάλυσι:

Υδωρ δαφνοκράσου	300 γραμ.
Βάμμα βενζόης	100 »
Βάμμα πατσουλί	50 »

Απ' αυτή τή διάλυσι, θα βάλετε μία
κουταλιά της σούπας μέσα σ' ένα ποτήρι
χλιαρό νερό και θα πλένετε μ' αυτό τὸ στο-
μα σας.

Αν φυτρώνουν καινούργια νύχια πάνω
από τὰ παλιά

Οι συχνές έπαλείψεις με άποχρωματισμέ-
νο (λευκό) ιδώδιο, θα σας ώφελησουν πολύ.
Μπορείτε επίσης να κάνουν συχνά τοπικά
λουτρά στα δαχτυλά σας μέσα σε χλιαρό
λάδι.

Για να τονώσετε τήν επιδερμίδα σας

Ένα θαυμάσιο μέσον εἶνε τὸ εξής:
Βάλτε πέταλα από τριαντάφυλλα μέσα
σ' ένα σουρωτήρι ή ένα τρυπητό κλπ. Τὸ
σουρωτήρι ή τὸ τρυπητό θα τὸ τοποθετήσετε
πάνω από μία κατασάρα με νερό που βρά-
ζει. Η φωτιά που θα χρησιμοποιήσετε, πρέ-
πει να εἶνε ήρεμη. Θα φτιάξετε κατόπιν ένα
νωγι από γαρτί ή σελλοφάν και θα τὸ βά-
λετε πάνω από τὸ σουρωτήρι ή τὸ τρυπητό,
σε τρόπον ώστε να συγκεντρώνετε τους υ-
δατικούς στο πρόσωπό σας. Οι υδατικοί
αυτοί, περνώντας από τὰ πέταλα των τριαν-
τάφυλων, πλουτίζουν με διάφορα αἰθέρια
έλαια και άλλες ούσιες, που αναωογονούν
και ζωηρεύουν τήν επιδερμίδα σας.

Τὸ βάψιμο του στόματος

Όλα σχεδόν τὰ ρούζ για τὰ χείλη, που
προσφέρονται σήμερα στο εμπόριο, εἶνε άνε-
ξίτηλα. Για να κρατούν, όμως, περισσότερο,
μπορείτε να κάμετε τὸ εξής:

Θα βάλετε ένα στρώμα ρούζ. Κατόπιν θα
πουδρώσετε τὰ χείλη σας με άγνη πουδρα ρυ-
ζιού. Υστερα θα περάσετε ένα δεύτερο στρώ-
μα ρούζ. Έτσι, τὸ ρούζ θα διατηρήσει πολλή
περισσότερο.

Αν έχετε λεπτή επιδερμίδα

Αν έχετε λεπτή και ευαίσθητη επιδερμί-
δα, εἶνε καλό να προσθέσετε μερικές σταγόνες
βενζόης μέσα στο νερό που χρησιμοποιεί-
τε για τὸ πλύσιμο του προσώπου σας. Πρέπει, έξ άλλου, ν' αποφεύγετε τὸ νερό που
περιέχει μεγάλη αναλογία άσβεστοχων ου-
σιών.

Ο άπαραίτητος σύντροφός σας

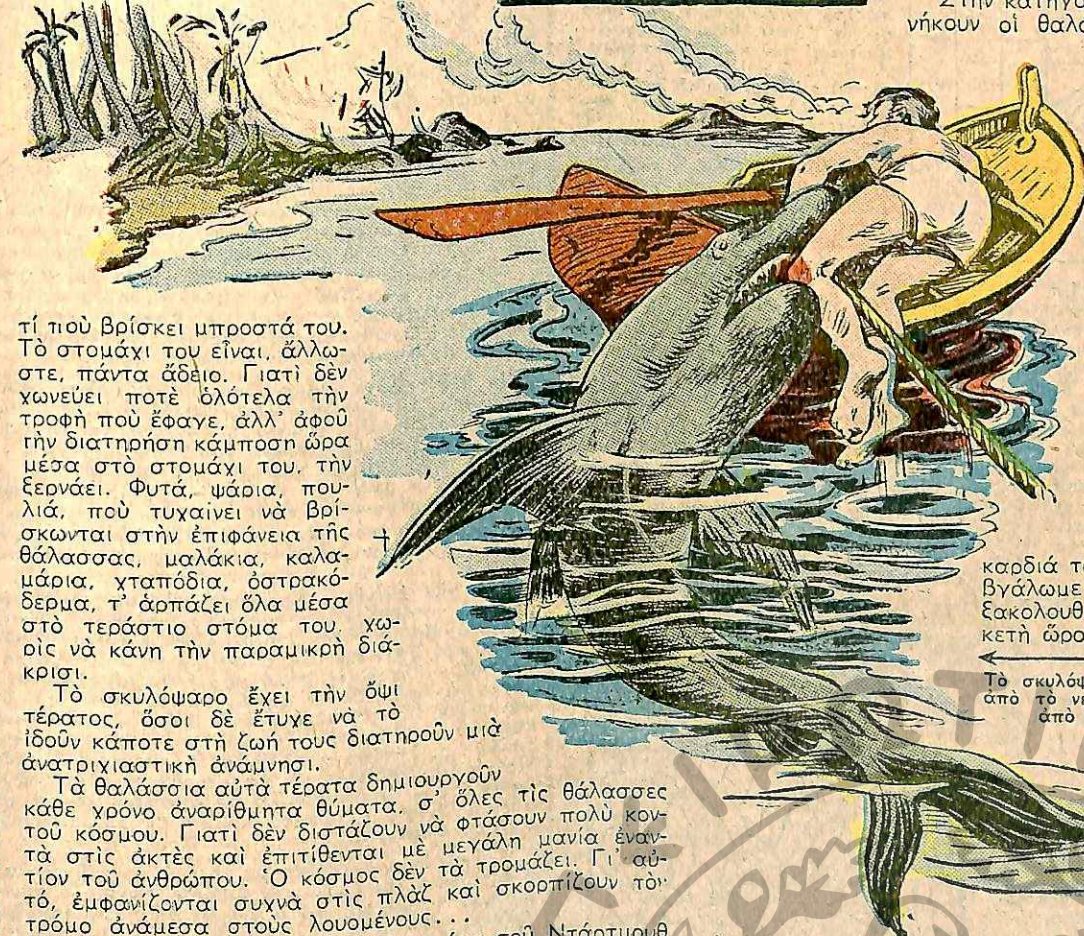
Ο άπαραίτητος σύντροφός της δημοφί-
λες εἶνε ο μεγεθυντικός καθρέπτης. Χάρη
σ' αυτόν, θα μπορέσετε να διακρίνετε έγ-
καίρως τις ρυτίδες που άναίχουν να σχημα-
τίζονται πάνω στο πρόσωπό σας και έτσι
θα σας εἶνε πιο εύκολο να τις καταπολεμή-
σετε. Αν δεν συμβουλευέσθε κάθε πούτ τον
μεγεθυντικό καθρέπτη σας, λέει ή Γαλλία αλ-
σθητική Άλεις Σαβόν, θα νεράσετε δεκά
μόνια έννοητερα. Γιατί ο καθρέπτης αυτός
θα σας δείξη τὸ πρόσωπό σας όπως εἶνε
και θα σας πληροφορήσει έγκαιρως για τή
αλλοίωσής που έπέρχονται σ' αυτό.

ΜΑΡΙ-ΚΛΑΪΡ

Ο φόβος και ο τρόμος των θαλασσών

ΤΑ σκυλόψαρα χρωστάνε τὸ όνομά τους στο γεγονός
ότι τὸ στόμα τους έχει τὸ σχήμα ήμισελήνου και
βρίσκεται πολύ χαμηλά, όπως ακριβώς και στα λαγω-
φά σπονδυλωτού ζώου, που δεν υπέ-
στη καμμία εξέλιξη κατά τή διάρκεια
των χιλιετηρίδων.

Τὸ σκυλόψαρο λοιπόν διακρίνεται
για τήν αόφθαγιά του. Διασχιίζει όλες
τις θάλασσες, από τὸν Ισημερινό ως
τους Πόλους και καταβροχθίζει κάθε

καρδιά τους, έξ άλλου, όταν τήν
βγάλουμε από τὸ σώμα τους, έ-
ξακολουθεί να χτυπά έπ' άρ-
κετή ώρα. Ο φυσιοδίφης Βέρνιλ

Τὸ σκυλόψαρο έκανε ένα πήδημα έξω
από τὸ νερό και τὸ έκοψε τὸ πόδι
από τὸ άριστερό γόνατο...

τί που βρίσκει μπροστά του.
Τὸ στομάχι του εἶναι, άλλω-
στε, πάντα άδειο. Γιατί δεν
χωνεύει ποτέ όλότελα τήν
τροφή που έφαγε, άλλ' άφού
τήν διατήρηση κάμποση ώρα
μέσα στο στομάχι του, τήν
ξερνάει. Φυτά, ψάρια, που-
λιά, που τυχαίνει να βρί-
σκονται στὴν επιφάνεια της
θάλασσας, μαλάκια, καλα-
μάρια, χταπόδια, όστρακό-
δερμα, τ' άρπάζει όλα μέσα
στο τεράστιο στόμα του, χω-
ρίς να κάνει τήν παραμικρή διά-
κρισι.

Τὸ σκυλόψαρο έχει τήν όψι
τέρατος, όσοι δε έτυχε να τὸ
ιδούν κάποτε στὴ ζωή τους διατηρούν μία
άνατριχιαστική άνάμνησι.

Τὰ θαλάσσια αυτά τέρατα δημιουργούν
κάθε χρόνο άναριθμητα θύματα, σ' όλες τις θάλασσες
του κόσμου. Γιατί δεν διστάζουν να φτάσουν πολύ κον-
τά στις άκτές και έπιτίθενται με μεγάλη μανία έναν-
τίον του ανθρώπου. Ο κόσμος δεν τὰ τρομάζει. Γι' αυ-
τό, εμφανίζονται συχνά στις πλαζ και σκορπίζουν τὸν
τρόμο ανάμεσα στους λουομένους...

Στὸ μουσείο τής ναυτικής ιστορίας του Ντάρτμουθ
διατηρούνται πολλά ήμερολόγια παλαιών πλοίων, που
αναφέρουν θλιβερούς άθλους σκυλόψαρων.

Ο Άγγλος ναύαρχος Σλέυ, ενώ κολυμπούσε κάποτε
σ' ένα λιμάνι των Τροπικών, υπέστη τήν επίθεση ενός
σκυλόψαρου και μόλις πρόφτασε να πιαστή από τὸ
σχοινί της βάρκας και να τινάχτ έξω. Άλλά, καθώς ά-
νεβαινε στὴ βάρκα τὸ σκυλόψαρο έκαμε ένα πήδημα έ-
ξω από τὸ νερό και τὸ έκοψε τὸ πόδι από τὸ άριστερό
γόνατο.

Ο Αμερικανός φυσιοδίφης Βέρνιλ άφηγείται, έξ άλ-
λου, ότι ένα σκυλόψαρο έκοψε κάποτε, σ' ένα λιμάνι της
Αθόνας, τὰ πόδια ενός παιδιού από τὸ μπρό. Μερικοί
ίθαγενείς όμως κατάρθρωσαν να σώσουν αυτό τὸ παιδί.
Και να πιάσουν τὸ άθόναγο τέρας. Τὰ δύο πόδια
κι και να πιάσουν τὸ άθόναγο τέρας. Τὰ δύο πόδια
του μικρού λοιπόν βρέθηκαν άνέπαφα μέσα στο στο-
μάχι του.

Κατά τήν περίφημη ναυμαχία του Άμπουκίρ, έξ άλ-
λου, άναριθμητα σκυλόψαρα έτρεχαν ανάμεσα στους δύο
στόλους και κατεβροχθίζουν τους ναύτες που έπεσαν
στὴ θάλασσα.

Ο φυσιοδίφης Μπρέχι, που έμεινε πολὺν καιρό στὴν
Αίγυπτο, αναφέρει τήν περίπτωση ενός γιγαντιαίου σκυ-
λόψαρου, που περιφερόταν κοντά στις άκτές. Μερικοί
ναυτικοί κατάφεραν, τέλος, να τὸ πιάσουν. Μέσα στο
στομάχι του τότε βρέθηκαν πολλά πόδια από πρόβα-

τα, τὸ όπίσθιο μέρος ενός γουρουνιού, τὸ κεφάλι και
τὰ μπροστινά πόδια ενός μπουλντόγκ, κομμάτια από
άλογο, ένας μουσαμάς και μία έστρα αλόγου!

Μ' όλο που πρόκειται για πρωτόγονο ζώο ο έγκέ-
φαλος του σκυλόψαρου εἶναι περισσότερο πολύπλοκος
από των άλλων ψαριών και οι αίσθήσεις του, ιδίως ή
όρασι και ή όσφρησι, παρουσιάζουν
πολύ μεγάλη άνάπτυξη. Ένα άξιοση-
μείωτο χαρακτηριστικό του εἶναι ότι
τὰ δόντια του, όταν σπάζουν, αντικα-
θίστανται άμέσως από άλλα και αυ-
τό συμβαίνει άπερίοριστες φορές. Στο
κεφάλαιο αυτό έχει τήν ανεξάντλητη
ζωτικότητα των πρωτογόνων ζώων και
τήν τεράστια δύναμή τους.

Στὴν κατηγορία των σκυλόψαρων ά-
νήκουν οι θαλάσσιες τίγρεις, οι θα-

λάσσιες λεοπαρδά-
λεις, ο λευκός σκά-
λος και πολλά άλλα
είδη. Τὰ τρία πρώ-
τα έχουν πολλές φο-
ρές μήκος άνω των
δέκα μέτρων. Η δύ-
ναμις των δοντιών
τους εἶναι τόσο με-
γάλη, ώστε, με μία
μόνον δαγκωματιά,
μπορούν να κόψουν
έναν άνθρωπο στα
δύο.

Τὰ σκυλόψαρα έ-
χουν τόσο μεγάλη
ζωτικότητα ώστε αν
τους βγάλουμε τὰ έν-
τόσθια και τὰ ξανα-
ορίσωμε στὴ θάλασ-
σα, αρχίζουν άμέσως
να κολυμπάνε. Η

καρδιά τους, έξ άλλου, όταν τήν
βγάλουμε από τὸ σώμα τους, έ-
ξακολουθεί να χτυπά έπ' άρ-
κετή ώρα. Ο φυσιοδίφης Βέρνιλ

Τὸ σκυλόψαρο έκανε ένα πήδημα έξω
από τὸ νερό και τὸ έκοψε τὸ πόδι
από τὸ άριστερό γόνατο...

άναφέρει τήν περίπτωση μίας θαλασσίας τίγρεως, που
ή καρδιά της εξακολουθούσε να χτυπάει μία όλόκληρη
ώρα, άφού εκείνοι που τήν έπιασαν, τήν έβγαλαν από
τὸ στήθος του τέρατος.

Όλα όμως τὰ είδη των σκυλόψαρων δεν έπιτίθενται
έναντίον του ανθρώπου. Φαίνεται πιθανόν, μάλιστα, ό-
τι, όταν τὰ σκυλόψαρα βρίσκουν άφθονη τροφή, δεν έ-
νοχλούν τον άνθρωπο. Αυτό συμβαίνει π. χ. με πέντε
ή έξη είδη σκυλόψαρων που ζουν στον όρμο του Νασά-
ου, στις Βαχάμες νήσους, κοντά στα σφαγεία. Τὰ σκυ-
λόψαρα αυτά τρέφονται με τὰ υπολείμματα των σφα-
ζομένων ζώων, που πετούν οι σφαγείς στὴ θάλασσα
και δεν έπιτίθενται ποτέ έναντίον των ανθρώπων. Οι ί-
θαγενείς της Γουαδελούπης και της Μαρτινίκας βου-
τούν επίσης άφοβα μέσα στὴ θάλασσα, που εἶναι γε-
μάτη από σκυλόψαρα, χωρίς να ένοχλούνται ποτέ απ' αὐτά. Τὰ σκυλόψαρα των Άντιλλών, αντίθετα, έπιτίθεν-
ται έναντίον του ανθρώπου, όπουδήποτε τον συναντή-
σουν.

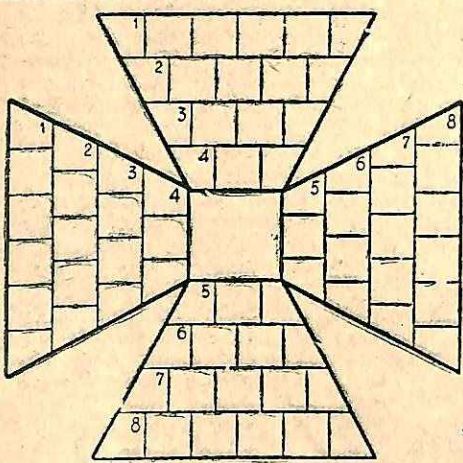
Έξαιρετικά επικίνδυνα εἶναι, έξ άλλου, τὰ σκυλόψα-
ρα που εμφανίζονται στις άκτές της Μεσογείου. Τὰ
σκυλόψαρα αυτά μας έρχονται από τον Άτλαντικό και
τις άφρικανικές θάλασσες, περνώντας από τὸ στενό του
Γιβραλτάρ.

Όπως βλέπετε, τὰ σκυλόψαρα έχουν κι' αυτά τὰ
κατρίτσια τους.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο χωρίς διασταυρώσεις

*Από μια λέξη των ξη-γαυμάτων, διαβάζετε κάθε φορά ένα γράμμα και καταλήγετε στο κέντρο, όπου δεν σας

μένει παρα μια άνω νύμια. *Υστερα αρχίζετε να προσθέτετε από ένα γράμμα κάθε φορά και καταλήγετε σε μια νέα λέξη από ξη γράμματα. Το ίδιο θα συμβεί και καθεώς. Φυσικά η άνω νύμια του κέντρου είναι η ίδια και στις δύο περιπτώσεις. Κάθε ανα-γαμματισμός επιτρέπεται.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Σύμβολο πάχους και ακαθαρσίας.
- 2) Διασκέδασις.
- 3) Υπόκειν σε κάθε σύμβασι.
- 4) Άγγλος θαλασσοπόρος
- 5) Νησί του Αιγαίου.
- 6) Ζωή.
- 7) Αναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα.
- 8) Λουλούδι.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Άφροισιμένος.
- 2) Άρταλίδης.
- 3) Όμοιος.
- 4) Διεθνές σήμα.
- 5) Νότα.
- 6) Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα
- 7) Περιοχή της Γα.
- 8) Υδαρής μάζα.

Α. Δ.

Ερωτήσεις

- 1) Ποιοι πεοιόημοι Έλληνες φιλο-εόφου ήταν γυναικάς η Ξανθίππη;
- 2) Ο Τ. Έλιοτ ήταν γνωστός πολιτικός, επιστήμονας ή ποιητής;
- 3) Σε ποιά έργο του Σαίξπηρ υπάρχουν οι τοίς αδελφές Κορνέλια, Γκονοίλ και Ρέγκαν;

Η ηλικία του μαθηματικού

— Ποιός είναι ο άοιθος τηλεφώνου σας; ώωτησαν έναν Άγγλο μαθηματικό.

Κι' αυτός απάντησε μ' ένα πρόβλημα :

— Είναι ο κύβος του ήμισους της ηλικίας μου. Και είναι επίσης τοιπλάσιος του άοιθμού του αυτοκινήτου μου. Ο οποίος πάλι είναι το τετράγωνον της ηλικίας μου.

Πόσων ετών ήταν ο μαθηματικός;

Λογοπαίγνιον

Κάποιο γράμμα τ' αλφαβήτου μελετά μέσ' στο πινάκι και με την πολλή μελέτη, νόστιμο φαί μας κάνει.

Τονόγριφος

Κακός δεν είναι βέβαια, μ' αν μου αλλάξει τόνο, κακός θα γίνω εαυμικά και θα σου φέρω πόνο.

Μ' ένα τέχνασμα

Κατατάξετε τους άοιθους 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8 και 9 σε δυο ομάδες, έτσι ώστε το άθροισμα των άοιθών της μιας να είναι το ίδιο με της άλλης. Σας προειδοποιούμε ότι υπάρχει στη μέση ένα μικρό τέχνασμα.

Πόσα μετρούσαν;

Έξη παιδιά — ως τα παραστή-σουμε με τα ύψοι Α, Β, Γ, Δ, Ε και Ζ — παίζουν το ξης παιγνίδι : Στέκονται σε κύκλο, άοιίζουν απ' το Α και, προχωρώντας κατ' αλφαβητική σειρά, μετρούν ως ένα άοισμένο άοιθού. Το παιδί στο οποίο θα τελειώση το μέτρομα, βγαίνει από τον κύκλο, και άναο-γίζουν το μέτρομα απ' το ά-μέσως επόμενο παιδί συνεχίζον-τας το παιγνίδι κατά τον ίδιο τρόπο. Έτσι, βγαίνουν διαδο-χικά απ' τον κύκλο τα παιδιά Α, Β, Γ, Δ και Ε (υ' αυτή τη σειρά) κι' άπομένει το Ζ. Ο ά-οιθός που μετρούσαν, ήταν με-γαλύτερος απ' το 1 και μικρό-τερος απ' το 100. Μπορείτε να τον βοήτε;

Το ραντεβού

Δυο φίλοι, ο Τάκης κι' ο Γιώργος, χώρισαν τα μεσάνυ-χτα, άφου συμφώνησαν να έα-νασυναντηθούν την άλλη μέρα, στο ίδιο μέρος. Είχαν κανονίσει μαζί τα ρολόγια τους, πούν ωοίσουν. Το ρολόι άωος του Τάκη πήγαινε ένα λεπτό μπροστά κάθε ώρα, ενώ το ρολόι του Γιώργου πήγαινε ένα λεπτό πίσω στο ίδιο χρονικό διάστημα. Αν ο Τάκης άναγκάσθηκε να περιμένη το Γιώργο 36 λεπτά, για ποιά ώρα είχαν άοίσει το ραντεβού τους;

Μεταμορφώσεις

- 1) Ο Κύρος με 4 μεταμορφώ-σεις να γίνει Πάρις.
- 2) Η Λέρος με 5 μεταμορφώ-σεις να γίνει Βόλος.

Δημιώδες άινιγμα

Με το κυνήγι αν και ζω, στους λόγγους δεν πναινώ, παρὰς δεν είμαι, μα παντού, τα δίχτυα μου τα σπαινώ.

Τί θα εμφανιστή;

Πάρτε ένα μαυρό μαλύδι και μαυρί-σετε όλα τα μικρά σήματα που περι-έχουν μαυρό κουκκίδα. Θα εμφανιστή τότε κάτι — δεν σας λέμε τί — που θα σας κάνει να πιστέψετε πως έχετε τα-λέντο ανεδιαστού.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Τα υποβρύχια καλώδια

Η λειτουργία τους αποτελεί άινιγμα!...

Τα ψηλότερα όρη δεν βρίσκονται πάνω στη γη, αλλά κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης. Η ψηλότερη κορυφή άπάνω στη γη είναι του Έβε-ρεστ, που φθάνει στα 8.882 μέτρα. Αλλά κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης βρίσκονται όρη, που το ύψος των ξεπερνάει τα 10.000 μέτρα, ά-πως, π. χ. προς βορράν της νήσου Μιντανάο, στον Ειρηνικό ώκεανό.

Οι ώκεανοί δεν είναι, λοιπόν, ένα είδος Σαχά-ρας, που σκεπάζεται από νερό. Ο πυθμένας τους τουνάντιον, παρουσιάζει τις ίδιες άνωμαλίες άπως και η ξηρά. Άποτελείται δηλαδή, από πεδιάδες, ό-ρη, λόφους, κοιλάδες, βαθιές κοινόδρες κτλ. Έ-τσι, όταν για πρώτη φορά έγινε σκέψις να έγκα-τασταθούν υποβρύχια καλώδια, που να συνδέουν τις ήπειρους μεταξύ των, αντιμετώπισθηκε το ζήτημα αν έπρεπε να αιώρονται μέσα στη θαλάσσο, σε άρισμένο βάθος κάτω από την επιφάνειά της ή να τοποθετηθούν στον πυθμένα της.

Στην αρχή, η πρώτη λύσις φάνηκε προτιμότερη. Έγινον, μάλιστα, μερικά πειράματα έγκαταστή-σεως καλωδίων σε βάθος 100 μέτρων, σε τρόπον ώστε να μην παρενοχλούν τα πλοία. Αλλά άποδεί-χθηκε ότι τα θαλάσσια ρεύματα ήταν τόσο ισχυρά, που έσπαζαν αυτά τα καλώδια, παρὰ το γεγονός ότι προστατεύονταν από ισχυροτάτη θωράκιση.

Δεν ύπήρχε, λοιπόν, άλλη λύσις από την τοπο-θέτησι των καλωδίων στον πυθμένα, πράγμα που εκατονταπλασιαζε το μήκος των, λόγω των πτυχώ-σεων του έδάφους και της ύπαρξως βαθυτάτων τά-φρων και, αντίστοιχα, ύψηλοτάτων βουνών.

Η λύσις αυτή, όμως, δημιουργούσε ένα άλλο πρόβλημα. Το χάλκινο σύρμα, δεδομένου ότι θα πα-ρεμενε επί δεκάδες χρόνια κάτω από την επιφά-νεια του νερού, δεν έπρεπε να ρηχεται σ' επαφή μ' αυτό. Γιατί, διαφορετικά, το ηλεκτρικό ρεύμα θα διοχετευόταν μέσα στο νερό και έτσι η τηλεγραφι-κή επικοινωνία δεν θα ήταν δυνατή.

Οι ειδικοί σκέφτηκαν τότε να επενδύσουν αυτό το χάλκινο σύρμα με ουσίες άδιαπέραστες από το νερό.

Για την επένδυσι χρησιμοποιήθηκαν τρεις ου-σίες: η γουταπέρκα, η παραφίνη και το κατράμι. Δημιουργήθηκαν έτσι τρία άλλαλληλα στρώ-ματα, που ήταν τελείως άδιαπέραστα από το νερό.

Αλλά οι τεχνικοί είχαν κάμει τα σχέδιά τους χωρίς να λογαριάσουν μερικά μικροσκοπικά και ύ-ποτυπώδη ζωα, που ζούν στα βάθη των ώκεανών και που είναι ώπλισμένα με ισχυρότατα και κοφτε-ρά δόντια. Τα ζωα αυτά δεν βρήκαν καμιά δυσκο-λία να διατρύπησουν τα τρία προστατευτικά στρώ-ματα και ν' άπογυμνώσουν σε διάφορα σημεία το σύρμα. Έτσι, οι πρώτες δοκιμές έσημεώσαν πα-τογώδη άποτυχία.

Τα καλώδια άπεσύρθηκαν τότε από το βυθό και η επένδυσις τους ξαναγίνε από την αρχή. Τη φορά αυτή, χρησιμοποιήθηκε ο όρειχαλκος, που τοποθε-τήθηκε πάνω από το στρώμα της γουταπέρκας. Επί πλέον, τα καλώδια περιετυλίχθηκαν με μια θωράκιση από σιδερένια και χαλύβδινα σύρματα. Έτσι, η διάμετρος τους έφτασε τα 5—8 εκατο-στά, ενώ ταυτόχρονα η δαπάνη της κατασκευής τους ανήλθε σε πολύ ύψηλά έπίπεδα. Αλλά, με τον τρόπο αυτό, έγιναν άπρόσβλητα από τα ζωα που άναφέρουμε.

Το ηλεκτρικό ρεύμα τρέχει μέσα σ' αυτά τα κα-λώδια με την ήλιγγιώδη ταχύτητα των 100.000 χι-λιόμετρων στο δευτερόλεπτο. Η ταχύτης αυτή αν-τιστοιχεί στο τρίτον περίπου έκείνης του φωτός καθώς και έκείνης των ραδιοφωνικών κυμάτων μέ-σα στο διάστημα. Και το ηλεκτρικό ρεύμα, άλλω-στε, θα μπορούσε ναχη την ίδια ταχύτητα. Αλλά, κατὰ τη διαδρομή του μέσα στο καλώδιο, συναντά πλείστα εμπόδια, που άνακόπτουν την όρημή του. (Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι ο ήχος διαδίδεται μέσα στο διάστημα με ταχύτητα μόνον 340 μέ-τρων στο 1").

Αλλά θα ρωτήσετε, που βρίσκεται το ηλεκτρικό εργοστάσιο που τροφοδοτεί αυτά τα υποβρύχια καλώδια; Πουθενά. Το ηλεκτρικό ρεύμα τρέχει μέ-σα σ' αυτά χωρίς κανείς να μεριμνά για την πα-ραγωγή του. Το γιατί, άποτελεί ένα από τα πολ-λά άινίγματα της φύσεως, που οι επιστήμονές μας δεν κατώρθωσαν άκόμη να το εξιχνιάσουν.

Σήμερα όλες οι θαλάσσοες και οι ώκεανοί έχουν στο βυθό τους τεράστιο δίχτυο υποβρυχίων καλω-δίων για την ταχύτατη επικοινωνία.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Το παραμυθένι και

Ο πιο γνωστός κλέφτης στη Τεχερά-νη ήταν ο Άχταρ. Ένα βράδυ, λοιπόν, που βρισκόταν άπάνω στη στέγη ενός σπιτι-ού και παραμόνευε για να κλέψη, είδε στο άντικρυνό μπαλκόνι του παλατιού την κό-ρη του βασιλιά, τη Μαχί Μαντάρ. Και τόσο πολύ γοητεύτηκε από την όμορφιά της, ώστε πήρε την άπόφασι να την κλέψη.

Δυστυχώς όσες άποτίσεις κι' αν έκανε τα πράγματα δεν του ήσαν βολικά. Έ-τσι περίμενε ύπομονητικά την ευκαιρία. Και μια νύχτα που έπρόκειτο να γίνουν οι άραβάνες της με τον Μίχο Άσάρ τον πρίγκιπα του Ταμπούζ, ο Άχταρ βρήκε την ευκαιρία και τρύπωσε στο παλάτι, κρύφτηκε κάπου εκεί μέσα, κι' όταν η βα-σιλοπούλα έπεσε και κοιμήθηκε, ο κλέφτης την πόνισε ναρκωτικό, την κατέβασε με το σχοινί από το μπαλκόνι και σε μισή ώρα βρισκόταν μακριά απ' την πόλι.

Όταν η όμορφη Μαχί έζυπνε και βρέ-θηκε σ' έρημο και σκοτεινό μέρος κι' αν-τίκρου σ' έναν ξένο, τράμαζε. Ο Άχταρ όμως την καθησύχασε και με διάφορα γλυ-κόλογα της έδωσε να καταλάβη ποιάς ή-ταν και τι ζητούσε.

—Είμαι ο κλέφτης Άχταρ και σ' έ-κλεψα, λυτήσου με, βασιλοπούλα μου και έγω θα είμαι καλός μαζί σου.

Η όμορφη Μαχί άγρίωσε στην αρχή με το θράσος και την άπαίτησι αυτή του κλέ-φτη. Κατόπιν όμως σκέφτηκε πως θα έ-πρεπε να βοή έναν τόπο να του ξεφύνη.

—Καλά καλά... του έπλε, τώρα όμως που βρεθήκαμε μαζί, δεν το βρίσκω σωστό να μένουμε εδώ στην έρημο. Να κατε-βούμε στην πόλι να μένουμε κάπου. Έ-πίσης για να μην δώσω ύποψιες σε κα-νέναν πρέπει να ντυθώ άντρικά...

Ο Άχταρ βρήκε σωστά τα λόγια της. Την έντυσε άντρικά και ξεκίνησαν για το Χαλέτι.

Έκεί έφτασαν έπειτα από ένα μήνα και πηλοίασαν στο καυλοπάζαρο. Τότε η Μαχί προσάστθηκε κουράσι και άδιαθεσία κι' έμεινε, ενώ ο Άχταρ προχώρησε μέσα στην πόλι να βοή και να φέρη κάτι για να φάνε.

Στάθηκε όμως άτυχος γιατί το προπ-γόμενο βράδυ κάποιος είχε μαχαιρώσει τον βασιλιά του Χαλεπιού κι' άπως τον είδαν οι στρατιώτες, τον θώρησαν ύπο-πτο και τον συνέλαβαν.

Στο μεταξύ αυτό ο βασιλιάς ψυχορα-γούσε στο κρεβάτι του, και έπειδή δεν ύπήρχε διάδοχος για το θρόνο, παράγ-γυιλε στους συγκεντρωμένους συγγενείς του:

—Λύστε το σκυλί μου, τους διέταξε, κι' όποιον πρωταρπάξη από το ρούχο του αυτός θα με διαδεχτή στο θρόνο...

Την άλλη μέρα ο βασιλιάς πέθανε κι' όταν σε μεγάλη συγκέντρωσι του κόσμου στην άγορά, ο σκύλος του λύθηκε, έτρεξε και άρπαξε από το ρούχο την βασιλοπού-λα Μαχί Μαντάρ, που ήταν ντυμένη άντρι-κά και είχε άνακατευτή στο πλθος.

Μολοντί ο νέος βασιλιάς του Χαλε-πιού ήταν γυναικά, ώστόσο ήξερε να κυ-βερνήση, γιατί ήταν κόρη βασιλιά. Έτσι η πρώτη διαταγή της Μαχί ήταν να έλευ-θερωθούν οι φυλακισμένοι.

Το άσχημο όμως στην περίπτωση αυτή ήταν ότι έλευθερώθηκε κι' ο Άχταρ που έτρεξε άμέσως για να βοή την όμορφη Μαχί. Στο καυλοπάζαρο όμως τον πλη-ροφόρησαν πως ο σύντροφός του υπήκε στην πόλι. Άνήσυχος τότε ο Άχταρ, με-σιγήθηκε σε χότζα για να είναι άσφα-ταμειόστηκε σε χότζα για να είναι άσφα-

Ο παπαγάλος

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Μετ' το πράσινο κλουβί του πόσο φαίνεται μάλας με την μύτη την κυρτή του ο καλός μας παπαγάλος.

Τα ώρια τα φτερά του καμαρώνοντας τ' άνοίγει και την πράσινη όυρά του μέσ' στην κούνα του τυλίγει.

Πάντα ζάχαρη γυρεύει κι' όλους γύρω του κυττάζει που ποθεί να κοροϊδέη και τη γλώσσα να τους βγάξη.

Ο,τι άκούση άμέσως λέει κι' όρες μόνος του μιλάει. Όταν κλαίει κι' έκείνος κλαίει. Σαν γελάει κι' αυτός γελάει.

Μετ' το πράσινο κλουβί του πόσο φαίνεται μάλας σαν άνοίγει τα φτερά του ο καλός μας παπαγάλος!

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΟΣ

λως και άρχισε τις έρευνές του...

Στο μεταξύ στην πολιτεία που κυβερ-νούσε ο πατέρας της Μαχί, είχε ξεσηκωθεί ο κόσμος με την έξαφάνισι της. Κι' όταν έμαθαν πως είχε έξαφανισθή κι' ο Άνταρ, ο κλέφτης, ύποπτευθηκαν την άναμ-νιή του στην έξαφάνισι της βασιλοπούλας. Πρώτος ο άραβάνιστικός της, ο πρίγ-κπας Μίχο Άσάρ, άματώσε έκαστο κα-βαλλάρηδες κι' έτρεξε να την βοή. Και όταν με την συνοδεία του πηλοίασε στο Χαλέτι άπομακρύνθηκε μόνος για να κυ-νιγήση ζαρκάδι.

Τότε είδε έναν χότζα να κάθεται κάτω από ένα δέντρο. Ξεπέλεξε λοιπόν και στά-θηκε να του μιλήση.

Με την κουδέντα ξεθώρεψαν κι' ο Ά-σάρ το πρότεινε να ψήσουν και να φάνε το ζαρκάδι που είχε σκοτώσει. Έτσι κι' έγινε κι' όταν έφαγαν ο Άσάρ έπεσε στον ύπνο. Τότε ο Χότζας, που δεν ήταν άλλος από τον Άχταρ, έπεσε άπάνω στον κοιμι-μένο. Τον έδεσε, του πήρε τα όπλα και το άλογο και γάχηκε, γιά κακή του όμοις τύχη έπεσε επάνω στους καβαλλάρηδες του Άσάρ που άναγωνίωςαν το άλογο του πρίγκιπα κι' έπεσαν σε ύποψια. Τον έπι-ασαν κι' ώμολόγησε τη ληστεία του, βοή-καν τον Άσάρ, τον έλευθέρωσαν κι' έδε-σαν τον Άχταρ παίροντάς τον μαζί τους.

Όταν μπήκαν στην πόλι, ο πρίγκπας Μίχο Άσάρ ζήτησε άκόρασι από το βα-σιλιά, που, άπως έξορουμε, δεν ήταν άλλος από τη βασιλοπούλα και άροαδωνιστικά του, Μαχί Μαντάρ. Κι' όταν παρουσιάστη-κε μπροστά του, του διηγήθηκε την περι-πέτειά του και ζήτησε τη βοήθειά του για να βοή τη χαμένη άροαδωνιστικά του. Έ-πίσης του παράρωσε και τον Άχταρ, τον κλέφτη, που θεωρούσε ύποπτο για την έξαφάνισι της.

Τότε η βασιλοπούλα άποκάλυψε την ταυτότητά της. Ο Άσάρ έπεσε σε μεγάλη έκπληξι και θαυμασμό, ενώ ο Άχταρ έ-τρεμε σαν το ψάρι από το φόβο του. Η όμορφη Μαχί όμως ήταν καλόκαρδη. Δεν τον τιμώρησε άπως του έπρεπε. Του είπε μόνον να χαθή από μπροστά της. Ο Άχ-ταρ έφυγε για να συνεχίση τις κλεψίες του, ενώ ο πρίγκπας Άσάρ πανταεύτηκε τη βασιλοπούλα Μαχί κι' έγινε βασιλιάς του Χαλεπιού. Και έζησαν αυτοί καλά κι' έ-μεις καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Το μπόλι

Η ιστοριούλα σας

Ο Άντωνάκης μόλις είχε υπολοιστή και ο γιατρός άρχισε να τυλίγη έναν επίδε-σμο στο χέρι του. στο μέρος όπου έκανε τον έμβολισμό.

Ο Άντωνάκης όμως έφερε τις άντι-ρήσεις του.

—Γιατί, γιατρέ μου τυλίγεται αυτό το χέρι με τον επίδεσμο και όχι το άλλο;

—Γιατί σ' αυτό σε υπολοίσταμε και πρέπει να προφυλάξουμε το μπόλι σου, για να μη σε χτυπήσουν εκεί τα παιδιά του σχολείου.

—Καλύτερα να μου δέσετε το άλλο χέρι, γιατρέ, και όχι αυτό που μου υπο-λοίστασε...

Και κουνώντας το κεφάλι του πρόσθεσε: —Εσείς δεν έξερετε τους συμμαθητές μου, άπως τους έξω έγω.

MIKY MAOYΣ

Χιοούμπος

Ο Γιαννάκης (με ύπερφάνεια) : Ξέ-ρεις Τάκη... Πήγα στο τσίκο και μπήκα μέ-σα στο κλουβί της τίγρης.

Ο Τάκης (κατάπληκτος) : Στο κλουβί της: Και πως δεν σ' έφαγε;

Ο Γιαννάκης : Δεν υπόρεσε!

Ο Τάκης (με μεγαλύτερη έκπληξι) : Πως δεν υπόρεσε;

Ο Γιαννάκης : Ναί. Γιατί έκείνη την ώρα δεν βρισκόταν στο κλουβί της!...

Η υπέρτα : Να μην παίζης, μόνο ξού. Πέτρο, με το πατινί. Να το δίνης και στον άδελφό σου.

Ο μικρός Πέτρος : Του το δίνω, μαμά. Στην κατηφορία του δρόμου το μετα-χειρίζομαι έγω. Στην άνοδο, του το δίνω...

Είσι ένα κακό παιδί. Τοτό! Τί σου φταίει αυτό το σκυλάκι, που το τσεβάς από την ούρα;

Δεν το τσεβάω, υπαυπά! Του πιάνω μόνο την ούρα κι' αυτό την τσεβάει!...

Ο δάσκαλος : Τί είναι μυστήριο; Λάκης : Το να κλειδών η μαμά το γλυ-κό και να το βόσκη σαναμένο!...

Η μαμά : Πως γίνεται αυτό, Μίμη, ν' άφήνω πάνω στο τσαπέλι ξη φονταν και τώσα να βόσκω μόνο τοιά;

Ο Μίμης : Ήταν, μαμά, η κάμαση σκο-τεινή και δεν είδα τα άλλα...

Μπαμπά, πουθενά δεν βρήκα τον γάρο και πήρα... παγωτά!...

(Του Μ. Γάλλια)

Ο Διεθνής ΣΗΜΒΟΛ

Η ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΤΟΥ 1952

Ο Μαραθωνογίκης των Ολυμπιακών του 1948 Καμπρέρα σε μεγάλη φόρμα

Η Αργεντινή προετοιμάζεται δραστήρια για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 'Ελσίνκι. Το 1948, στην XIV Ολυμπιάδα του Λονδίνου, είχε στείλει 200 επίλεκτους αθλητές και αθλήτριες. Το 1952, δεν θα μπορούσε να συμπεριλάβει στην αποστολή περισσότερους από 80. Το ταξίδι μέχρι της Φινλανδικής πρωτεύουσας, είναι μακρινό και πολυδάπανο. Είναι όμως και οι ελπίδες των Αργεντινών περιωρισμένες: Κάθε άλλο!

Οι ίδιες πιστεύουν πως οι Αργεντινοί όσοι έχουν πολλές δυνατότητες να διακριθούν μεταξύ των 71 εθνών, που θα μετράσουν των Ολυμπιακών Αγώνων. Μέσα στους 80 εκλεκτούς που θα στείλουν στην Φινλανδία, υπάρχουν αρκετοί που θα γυρίσουν στεφανωμένοι με το ανεκτίμητο του Ολυμπιονίκη στέφανο! Ποιοι είναι, λοιπόν, οι επίδοχοι των Αργεντινών Ολυμπιονίκων;

Οι Αργεντινοί στήριζονται κατά πρώτον στον θρυλικό Ντέφκο Καμπρέρα, τον έβδομο νικητή του Μαραθωνίου του 1948 στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Λονδίνου. Ο φιλότιμος αυτός πρωταθλητής προπονήθηκε συστηματικά όλο το χειμώνα και την εποχή αυτή βρίσκεται σε μεγάλη φόρμα. Στις αρχές μάλιστα Μαΐου, κέρδισε το Νοτιοαμερικανικό Πρωτάθλημα ημιμαραθωνίου 21 χιλιομέτρων, με μεγάλη διαφορά από τους επιδότους αντιπάλους του.

Βασίμης και ζωηρότατες ελπίδες να στεφθούν νικητές στο 'Ελσίνκι, έχουν και οι πυγμαίοι της Αργεντινής. Το 1948, στο Λονδίνο, ο Περές της κατηγορίας μίγας (51 κιλών) και ο 'Ιγκλέσιας της κατηγορίας βαρέων βαρών, αναδείχθηκαν Ολυμπιονίκες. Στη σκοποβολή 25 μ. με πιστόλι, ο Βαλιέντε με 571 βαθμούς, ήλθε δεύτερος, μετά τον μονόχειρα Ουγγρο Τάκατς, που πέτυχε 580 βαθμούς. Τελευταία οι σκοπευτές σημειώνουν ωραία κατορθώματα και στο πιστόλι ταχυτόπου και στο πιστόλι από 50 μ. και στην καραμπίνα από 300 μ.

Ο Πρόεδρος της Αργεντινής, Δημοκράτης Περόν, παλαιός αθλητής στα νεανικά του χρόνια, έχει αναλάβει τον αθλητισμό υπό την προστασία του. Επίσημος δόλος πως θα ενίσχυση οικονομικά την Ολυμπιακή Επιτροπή της χώρας τον για την καλύτερη αντιπροσώπευση της Αργεντινής, στην Ολυμπιάδα

του 1952. Αλλά, παρά την κυβερνητική ηθική και οικονομική ενίσχυση, οι ίδιες του αθλητισμού της Αργεντινής, δεν θα κατορθώσουν να στείλουν πολυπληθή ομάδα, όπως θα επιθυμούσαν. Θα περιορισθούν λοιπόν στους 80, μεταξύ δε αυτών, θα είναι και οι πολίτες, οι παίκτες της επίσημης αντιπροσώπευσης (πόλο α σεβάλ).

Μανιώδεις ίππεις οι Αργεντινοί, ήρθαν κιάλας στην Εύρωπη και αγωνίζονται με διάφορες ομάδες στο πόλο, για να συνηθίσουν το κλίμα και τις αγωνιστικές συνθήκες της Εύρωπης. Κατά την περιόδισή τους απ' τις αρχές Μαΐου στην 'Ιταλία, 'Ελβετία και Γερμανία, έκαναν άριστη έντυπωση και σημείωσαν έντυπια κινήσεις.

Η Αργεντινή θα αντιπροσωπευθεί στο 'Ελσίνκι με πλήρεις ομάδες στην ποδηλασία και στην καλαθοσφαίριση (μπάσκετ-μπάλλ). Το 1948, στο Λονδίνο, η εθνική ομάδα της Αργεντινής, κατέλαβε την δέκατη πέμπτη θέση. Το 1949 όμως, κατέκτησε το παγκόσμιο πρωτάθλημα Καλαθοσφαίρισης. Έχει ελπίδες, λοιπόν, να διακριθεί στο 'Ελσίνκι. Διάλεξε από το χειμώνα 14 καλαθοσφαιριστές και τους προετοίμασε συστηματικά για την Ολυμπιάδα.

Αλλά οι μόχθοι της προολυμπιακής αγωνιστικής προετοιμασίας, δεν ικανοποιούνται πάντα με Ολυμπιακές δάφνες. Παράδειγμα ο 'Οσκαρ Περές, πρωταθλητής Νοτίου Αμερικής στην πυγμαχία ημιμέδων βαρών. Έγινε να τραυματισθεί σοβαρά σε μια προπονήσι του και οι γιατροί του απηγόρευαν να πυγμαχήσει επί εξάμηνο. Ο δυστυχισμένος Περές ήταν η μεγάλη ελπίδα της χώρας του. Θα επαναλάβει άρα γε το μεγάλο του κατορθώμα και

Η θρυλική κούρσα του Μαραθωνίου στους Ολυμπιακούς του Λονδίνου, όπου έθροισαν 580 βαθμούς ο Αργεντινός Καμπρέρα (δεξιά). Παραπλευρώς διακρίνεται ο εξ' ίσου ηρωικός άλλ' άτυχος Βέλγος Γκαβύ.

ο άλλος Περές, ο Πασκουάλ Περές, που στο Λονδίνο στεφανώθηκε Ολυμπιονίκης, για να παρηγορηθεί έτσι τους Αργεντινούς για την απουσία του 'Οσκαρ Περές.

Αντίθετα προς ό,τι επιστεύεται, η Αργεντινή δεν θα μετασχη στο ποδόσφαιρο, γιατί δεν έχει... ερασιτεχνικές ομάδες. Το ανήμπορο ποδόσφαιρο της χώρας, έχει άριστους επαγγελματίες ποδοσφαιριστές, αλλά όχι και ικανούς ερασιτέχνες.

Στην αποστολή θα περιληφθούν μόνον αθλητές του στίβου, της κολυμβήσεως, της υδατοσφαίρισης, του υπάσκατος, της άρσης βαρών, της πυγμαχίας, της πάλης, της ξιφασκίας, της γυμναστικής, της ιστιοπλοΐας, της ιππασίας, της σκοποβολής, της καλαθοσφαίρισης, της ποδηλασίας και του μοντέρνου πεντάθλου.

Πιστεύουν οι Αργεντινοί πως θα διακριθούν σε μερικά αθλήματα και κολυμβητικά αγωνίσματα. Εκτός από τον Μαραθωνοδρόμο Καμπρέρα, τον θρυλικό πυροσβέστη που ανεκνήρυξε εθνικός ήρωας, μετά τη νίκη του στο Στάδιο του Γουέμπλεϋ, έχουν τον ακανόνιστο Ρικάρντο Χέμπερ. Για να τον προετοιμάσουν καλύτερα, τον είχαν στείλει το χειμώνα να παρακολουθήσει ειδική προπόνηση στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Ο Χέμπερ έχει σημειώσει βολές πάνω από 70 μέτρα και είναι κάτοχος του Νοτιοαμερικανικού ρεκόρ με 71,04 μ. Όταν το ρεκόρ αυτό παραβλήθηκε με το Ολυμπιακό ρεκόρ των 72,71 μ. του Φινλανδού Μάττι Γιερίνεν, δεν χρειάζεται μεγάλη σκέψη για να θεωρηθεί ο Χέμπερ δίκαιος έλπις της χώρας του για το 'Ελσίνκι.

Οι Αργεντινοί υπολογίζουν πως θα πάρουν θέσι στους τελικούς της κολυμβήσεως δύο νέα αστέρια τους, ο Πέντρο Γκαλντάρ και η Μαρία Σούλας. Ο Γκαλντάρ, κάτοχος του νοτιοαμερικανικού ρεκόρ στην υπτία κολύμβηση, μπορεί να καταλάβει μια από τις τρεις πρώτες θέσεις στο αγώνισμα του. Σχετικές ελπίδες έχει και η Μαρία Σούλας, που παρά το ανωρθόδοξο στυλ της στο ελεύθερο κολύμπι, έχει σημειώσει εξαιρετικά ρεκόρ, χωρίς στη μεγάλη δύναμή της. Η Σούλας κατέχει όλα τα ρεκόρ, από τα 100 μέτρα, από τα 800 μ. και οι εισήγες τα 800 μ. και οι εισήγες τα 800 μ. και οι εισήγες τα 800 μ.

Αυτές είναι, με λίγα λόγια, οι ελπίδες της Αργεντινής για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1952. Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ενα μυστηριώδες όγρο

Ο Αμερικανός επιστημικός δόκτωρ Ουίλμπαρ Φέργκινσον, γυρίζοντας από μια περιόδισή του στη Νότιο Αμερική, έφερε μαζί του κι ένα μπουκάλι με το όγρο που χρησιμοποιούν οι 'Ινδιάνοι της φυλής Ζιβάρος, για να μικραίνουν πολύ (δύο ένα πορτοκάκι περίπου) και να διατηρούν έτσι τα κεφάλια των εχθρών τους. Οι έρευνες του απέδειξαν, ότι κάνει τους σαρύους του σώματος να ζαρώνουν, να μικραίνουν πολύ. 'Ελπίζει, λοιπόν, ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την περιορισμό και την καταστροφή (γιασε των καρκινωδών όγκων.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο χωρίς διασταυρώσεις

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
1) ΧΟΙΡΟΣ. 2) ΧΟΡΟΣ. 3) ΟΡΟΣ.
4) ΡΟΣ. 5) ΙΟΣ. 6) ΒΙΟΣ. 7) ΒΟΛΙΣ.
8) ΒΙΟΛΕΣ

ΚΑΘΕΤΩΣ :
1) ΠΙΣΤΟΣ. 2) ΙΣΤΟΣ. 3) ΙΣΟΣ.
4) ΣΟΣ. 5) ΣΟΛ. 6) ΟΣΛΟ. 7) ΠΟΛΟΣ. 8) ΠΟΛΤΟΣ.

Η άνωθενμία του κέντρου είναι «ΟΣ».

Ερωτήσεις
1) Τού Σωκράτη. 2) Ποιητής. 3) Στο «Βασιλέα Λήνο».

Η ηλικία του μαθηματικού

Αν παραστήσουμε την ηλικία του με 2X, ο άριθος τηλεφώνου του ήταν X. X. X, ο δε άριθος του αυτοκινήτου του 2X. 2X. Έχουμε δε: X. X. X = 3. 2X. 2X. Συνεπώς X=12. Ο μαθηματικός ήταν 24 ετών. Ο άριθος του τηλεφώνου του ήταν 1728 και του αυτοκινήτου του 144.

Λογοπαγίνιον

O — μελέτα = Όμελέττα

Τονόγραφος

Καλός — Κάλος.

Μ' ένα τέχνασμα

Οι δύο ομάδες είναι: 173+4 και 85+92. Έχουν κι' οι δύο άθροισμα 177.

Πόσα μετρούσαν;

Ο άριθος αυτός πρέπει να υπερβαίνει κατά 1 μονάδα το ελάχιστο κοινό πολλαπλάσιον του 6, του 5, του 4, του 3 και του 2 (δύο είναι τα παιδιά άσπικά κι' έπειτα από την άπουακρυνή του καθενός). Το πολλαπλάσιον αυτό είναι το 60. κι' ο ζήτουμένος άριθος είναι το 61.

Το ραντεβού

Απ' τα μεσάνυχτα έα την ώρα του δεύτερου ραντεβού. Το ένα ρολόι είναι πάλι 18 λεπτά υποστράκι και τ' άλλο 18 λεπτά πίσω (συνολική διαφορά μεταξύ τους 36 λεπτά). Είναι μεσολαβήσει λοιπόν 18 ώρες. Άρα, το ραντεβού ήταν στις 6 το απόγευμα.

Μεταμορφώσεις

1) Κύρος, κόρος, πόρος, Πάρος, Πάρις.
2) Λέρος, μέρος, μέλος, μώλος, Βώλος, Βόλος.

Δημιώδες αίνιγμα

Η άρανη

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 386 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) ΚΑΣΣΙΑΝΗ — ΡΟΥΜΠΕΝΣ. 2) ΑΙ — ΚΕΡΑΣ — ΑΡΑΙΑ — ΙΑ. 3) ΕΙΡΩΝ — ΑΛΑΤΑ. 4) ΤΑΣ — ΑΜ — ΟΛΑ — ΟΣ — ΣΙΑ. 5) ΑΡΤΑ — ΑΙΔΗΦΟΣ — ΑΚΩΝ. 6) ΛΕΙΠΩ — ΚΟΡΙΣ — ΧΙΟΝΙ. 7) ΙΝΑ — ΟΝ — ΣΗΣ — ΤΑ — ΣΙΚ. 8) ΑΑ — ΟΤΑΝ — ΟΡΙΑ — ΑΑ. 9) ΦΛΟΙΟΣ — ΕΧΙΔΝΑ. 10) ΡΕ — ΟΚΑΝ — ΙΤΕΑ — ΡΠ. 11) ΕΝΑ — ΤΑΝ — ΗΥ — ΑΑΡ. 12) ΜΙΝΟΣ — ΠΑΘΟΣ — ΩΜΕΓΑ. 13) ΠΟΙΑ — ΑΙΔΗΜΩΝ — ΙΡΑΚ. 14) ΡΙΣ — ΕΜ — ΕΜΗ — ΟΝ — ΙΣΤ. 15) ΑΣΥΛΑ — ΟΜΟΙΑ. 16) ΝΝ — ΤΡΕΠΩ — ΧΝΟΥΣ — ΕΚ. 17) ΤΟΙΟΥΤΟΣ — ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) ΚΑΣΤΑΛΙΑ — ΡΕΜΠΡΑΝΤ. 2) ΑΙ — ΑΡΕΝΑ — ΕΝΙΟΙ — ΝΟ. 3) ΕΣΤΙΑ — ΑΝΙΣΑ. 4) ΣΚΙ — ΑΠ — ΟΛΟ — ΕΥΡΥ. 6) ΑΡΩΜΑ — ΝΑ-Ι-ΑΣ — ΑΜ-ΛΕΤ. 7) ΝΑΝ — ΙΚ — ΝΟΝ — ΠΙ — ΑΠΟ. 8) ΗΣ — ΟΔΟΣ — ΤΑΔΕ — ΟΣ. 9) ΠΛΗΡΗΣ — ΜΑΘΗΜΑ. 10) ΡΑ — ΑΨΙΣ — ΝΟΜΗ — ΧΘ. 11) ΟΡΑ — ΟΣ — ΟΧΙ — ΣΩ — ΟΝΕ. 12) ΥΑΛΟΣ — ΤΡΙΤΗ — ΝΟΜΟΣ. 13) ΜΙΑΣ — ΧΑ-Ι-ΔΕΥΟ — ΝΟΥΣ. 14) ΠΑΤ — ΑΙ — ΑΝΑ — ΜΙ — ΙΣΑ. 15) ΑΣΚΟΣ — ΑΕΡΙΑ. 16) ΝΙ — ΙΩΝΙΑ — ΡΑΓΑΣ — ΕΙ. 17) ΣΑΤΑΝΙΚΑ — ΠΡΑΚΤΙΚΑ.

Πρώτοι ένδουσιασμοι

Lucille, H. N.: Είναι φυσικό να αισθανόμαστε τόσην αισθηματική παραφορά για τον νέο με τον οποίο συνδέστε. Αλλά έπειδη είσαστε ακόμα πολύ μικροί, όπως καταλαβαίνω απ' όσα μου γράφετε, θα σας συμβουλευώ το έξης: Να μην παρασυρθείτε από τον ένδουσιασμό σας και να μην αφορώστε τη σκέψη σας όλη στο αισθημα. Γιατί κινδυνεύετε ίσως να πάθετε διπλό κακό. Πρώτα να παραμελήσετε τα μαθήματά σας και δεύτερο, αν ο μη γένοιτο, η κατάληξη του αισθηματός σας δεν είναι ευτυχιμένη και χωρίσετε κάποια ημέρα, αυτό θα σας στοιχίσει ψυχικά, πολύ περισσότερο, παρό αν είσαστε από τώρα προετοιμασμένοι, με λογική και ψυχραιμία, για κάθε ένδονόμνο.

Π. Π. Π.: Μου διεδίδασθη η έπιστολή σας προς τον «Παντογνώστη» της εφημερίδος «Αθηναϊκή», για να σας απαντήσω απ' αυτόν, γιατί δεν δόθηκε απάντησις σε κάποιο γράμμα σας προς το «Ερωτικό Γραμματοκιβώτιο».

Όσον αφορά λοιπόν τις δικές μου απήλεις, αν το γράμμα σας έφτασε στα νείρια μου, θα σας ένω απάντησις και δεν προσέξατε την απάντησί μου ή πράγμα απίθανο δεν θα ήθε άκούα ή σειρά του. Οπωσδήποτε, σας παρακαλώ να μου γυναγράψτε σύντομα και στείλτε μου το γράμμα σας στην διεύθυνσι: «Καν ΕΡΗΝ — άποστράς — ποσσωτική» για να πάρω σειρά προτεραιοτήτων και να σας δώσω απάντησιν έκτακτως.

Μπροστά στο γάρο: 'Αναγνωρίζω ότι η προίτιωσις σας είναι δραματική. Δεν σας συγγνώμω όμως που συγγίεστε και απελπίζεστε τόσο, ώστε να καταφύγετε σε μοιραίες «λύσεις». Αφού ήθελαν έτσι τα πράγματα, πρέπει να τ' αντίκούστε πιο ώμα. Διότι, αν βιάλετε απ' το μυαλό σας την μαύρη ιδέα της αυτοκτονίας και να πάρετε τα πράγματα στωικά. Δεν υποσείτε να κάνετε διαφορετικά. Αν δεν ήσαστε εκεί που βολέκεστε και αν είνατε τα οικονομικά μέσα, θα υποτασσάτε. με την συγκάταθεσι και της αγαπημένης σας, να παντρευτήτε. Μα υπάρχουν τέτοιας δυνατότητες; Γι' αυτό πρέπει να σκεφθείτε πιο ψύχραιμα. Δώστε λοιπόν βάρος στην κοπέλλα να βεθών κι' εκείνη τη μοίρα της και να πάση τον άνθρωπο που της δίνουν οι γονείς της αναγκαστικά. Πάντα μιάν άπόφασις μόνος σας και ξεδάστε την, αυτοκτονία, που είναι δειλία και λιποταξία από τη ζωή.

Εξ υπερένο Η. Φ.: Στόν άληθινό έρωτα αγαπητέ μου, δεν πρέπει να είναι κανείς έ-

γώιστης. Το ότι έχετε γάσει την επαφή με την μικρούλα, δεν πρέπει να σας απογοητεύει. Θάπρεπε να σκεφθείτε ότι σ' ένα μικρό χωριό όπως το δικό σας, δεν μπορεί ένα κορίτσι να έκτιβεται σε ραντεβού και να έ ιπποή αλληλογραφία, γιατί μπορεί κάποια στιγμή να την τσακώσουν οι δικοί της, και τότε... έξερετε τις συνέπειες και για τους δύο σας. Έγω όμως τη γνώμη ότι το δικό σας αισθημα είναι ένα κατόισιο. Άφήστε να περάση λίγος καιρός, ν' άποκτήσετε πείρα της ζωής και τότε έχετε καιρό να βοήτε τη μικρούλα!

Απογοητευμένη Έαν-θία, Σύρον: Πως να ξεγνήσω την τακτική του άναγνήμνου σας, που ενώ φαίνεται πάρα τελευταία άκοινης ώστόσο τώρα τελευταία άποφύγει τις συναντήσεις μαζί σας; Θά μπορούσατε να τον ρωτήσετε ή ίδια, με καλό κι' εύγενικό τρόπο, μήπως του συμβαίνει κάτι άσχετο, μ' έσας, που να τον στενοχωρεί. Άλλ' αν κρατήση πάρα λί την ίδια άόριστη στάσι, τότε και σεις δεν πρέπει ν' αναγνίστε απ' αυτόν. Θ' αναγκασθή κάποια στιγμή να σας σαναρώση τους άληθινούς λόγους της άκατανόητης συμπεριφοράς του. Προσέξτε μόνο, αγαπητή μου, υπήρξε αυτό άποτελέσι, εκ μέρους του έκδιναϊκής, για να σας απαντήσω απ' αυτόν, γιατί δεν δόθηκε απάντησις σε κάποιο γράμμα σας προς το «Ερωτικό Γραμματοκιβώτιο».

Όσον αφορά λοιπόν τις δικές μου απήλεις, αν το γράμμα σας έφτασε στα νείρια μου, θα σας ένω απάντησις και δεν προσέξατε την απάντησί μου ή πράγμα απίθανο δεν θα ήθε άκούα ή σειρά του. Οπωσδήποτε, σας παρακαλώ να μου γυναγράψτε σύντομα και στείλτε μου το γράμμα σας στην διεύθυνσι: «Καν ΕΡΗΝ — άποστράς — ποσσωτική» για να πάρω σειρά προτεραιοτήτων και να σας δώσω απάντησιν έκτακτως.

Μπροστά στο γάρο: 'Αναγνωρίζω ότι η προίτιωσις σας είναι δραματική. Δεν σας συγγνώμω όμως που συγγίεστε και απελπίζεστε τόσο, ώστε να καταφύγετε σε μοιραίες «λύσεις». Αφού ήθελαν έτσι τα πράγματα, πρέπει να τ' αντίκούστε πιο ώμα. Διότι, αν βιάλετε απ' το μυαλό σας την μαύρη ιδέα της αυτοκτονίας και να πάρετε τα πράγματα στωικά. Δεν υποσείτε να κάνετε διαφορετικά. Αν δεν ήσαστε εκεί που βολέκεστε και αν είνατε τα οικονομικά μέσα, θα υποτασσάτε. με την συγκάταθεσι και της αγαπημένης σας, να παντρευτήτε. Μα υπάρχουν τέτοιας δυνατότητες; Γι' αυτό πρέπει να σκεφθείτε πιο ψύχραιμα. Δώστε λοιπόν βάρος στην κοπέλλα να βεθών κι' εκείνη τη μοίρα της και να πάση τον άνθρωπο που της δίνουν οι γονείς της αναγκαστικά. Πάντα μιάν άπόφασις μόνος σας και ξεδάστε την, αυτοκτονία, που είναι δειλία και λιποταξία από τη ζωή.

Εξ υπερένο Η. Φ.: Στόν άληθινό έρωτα αγαπητέ μου, δεν πρέπει να είναι κανείς έ-

ζε τα πράγματα και ν' άποφύγετε στο μέλλον κάθε επαφή μαζί της, για ν' απαλλάγντε από το κουτοποπιό της στενοκάοις κοινοίας.

Αντί αγαπής, μίσος. Καβάλα: 'Αγαπητέ μου, όλη η στενοχώρια σας είναι σφάλμα δικό σας και δεν υποσείτε ούτε να θυωσέτε με την κοπέλλα, ούτε δικόμιας έχετε να την έκδικήτε. Απ' όσα μου γράφετε, η μικρούλα δεν σας έδωσε καμιά άποψήσι, ούτε πρότασι για να σκετισθείτε σας έκανε ποτέ, άσυνέτως αν σας φρονόταν πόσάνα και διαγυτικά. Πως λοιπόν, έχετε την αντίληψι ότι σας αναπαίει και θέλετε άποσώδηπτε να σκετισθείτε μαζί της; Αυτό δεν είναι σοδρό. Κι' άφού και ή ίδια σας παρηγγέλει να μην την ένογλήτε, αυτό είναι άκοκτό για να σταματήσετε και να βγάλετε απ' το μυαλό σας την ιδέα να την... μισήσετε! Μα γιατί; Κάθε μιά που σας συνκινεί είναι υπονοεωμένη και ν' άναποκρίνεται στο αισθημα σας.

Α. Τ. Υ. Ο. Κησιό: Για δύο λόγους δεν σας έπιταέεται να συνδεθείτε με την κοπέλλα. Πρώτα γιατί το οικονομικό σας μέρος δεν είναι άνθρώπο και δεν πρέπει να γάνετε τον καιρό σας με είδύλλια και δεύτερον δεν πρέπει να έπιχειρήσετε να κατακτήσετε. ύπό τέτοιους υάλιστα όρους, την άδελφή φίλου σας άδελφικού! Αυτό είναι πολύ άνάξιο — να κατακοσώστε την έπιστοσύνη του ανθρώπου που σας γάσει τη φιλία του, παρασύροντας τη νέα σε περιπέτεια, που δεν είναι σοδρό σκοπό. Κυττάξτε, λοιπόν, πρώτα να έξασφαλίσετε το μέλλον σας και τις άνάγκες της ζωής και θα βοήτε άλλην κοπέλλα να συνδεθείτε μαζί της.

ΕΡΗ Διαζύγιο
Η Πηνελόπη Μάρλεν μιά παλαιά άναγνώστριά σας, που παντρεύτηκε πο τοιόν υπο-

Ο «ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΣΑΜΠΑΣ»
Ο διευθυντής δονήτοας Εαδής Κούγκας, ο «Βασιλιάς της σάμπας» όπως έχει έπονομασθή περνάει τις διακοπές του στο Άας Βένκας μαζί με την νεαρά μνηστή του την ώοασι τραγουδίστρια Άυπε Λαίνιν. Ο Κούγκας δυσκολεύτηκε να πάση το διαζύγιο του από την σύζυγό του Λοραίν, στο τέλος όμως το πήρε από ήμερών ύστερα από δικαστικούς άγώνες με άλλους κλήσων νοδών. Τώρα η Λοραίν διαγώνωνει μιά δική της όρνήστρα για να σαναγωνισθή τον άλλοτε σύζυγό της!

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ

Ὁ σὺ ζυγός: Μὲ ρωτᾷς ἂν κατάλαβα διαφορὰ
στὴν ἐξοχή; Κολοκύνθια! Μόνο τὸ... παρὲν γλῦττωσα!
(Τοῦ Σωκράτη)

ἄς ἂν κατάλαβα διαφορὰ
 ἔγνο τὸ... παρὲν γλύττωσα!
 (Τοῦ Σωκράτη)

Οι γάμοι τους έγιναν σέ-
λίγο. Κι' ή φήμη της εὐτυ-
χίας που γνώρισαν ὁ ἕνας
κοντά στὸν ἄλλον ἀπλώθηκε
για χρόνια κι' αἰῶνες σ' ὅ-
λες τὶς χώρες τῆς Ἀνατο-
λῆς κι' ἔφτασε μὲ τὴ μορφή
τοῦ θρύλου ὡς τὶς ἡμέρες
μας.

Οἱ φόροι τοῦ Χότζα

αὐτῆς πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Παπαγεωργίου

Παράξενο διήγημα

ANTRE ΛΩΡΕΜΟΝ

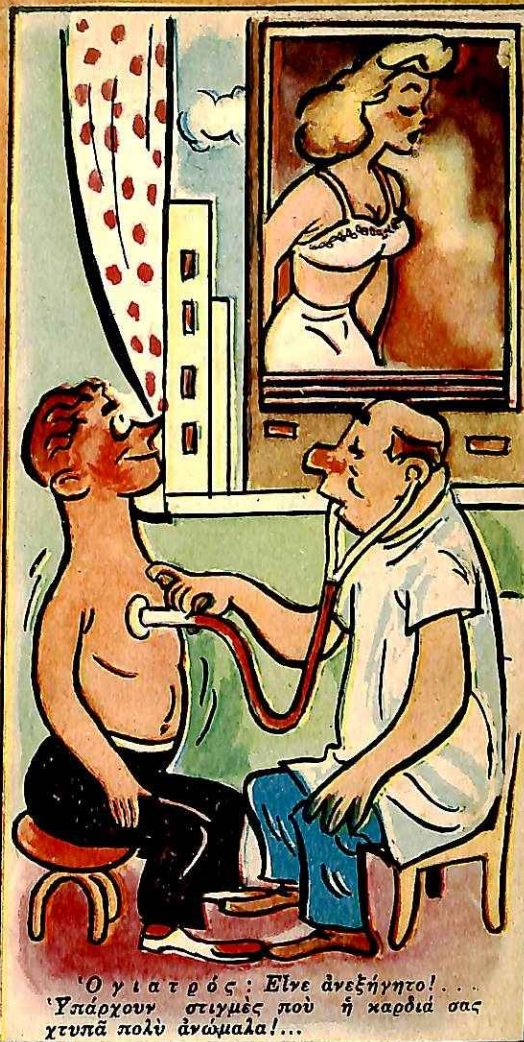
TO ΔΕΡΜΑ

ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

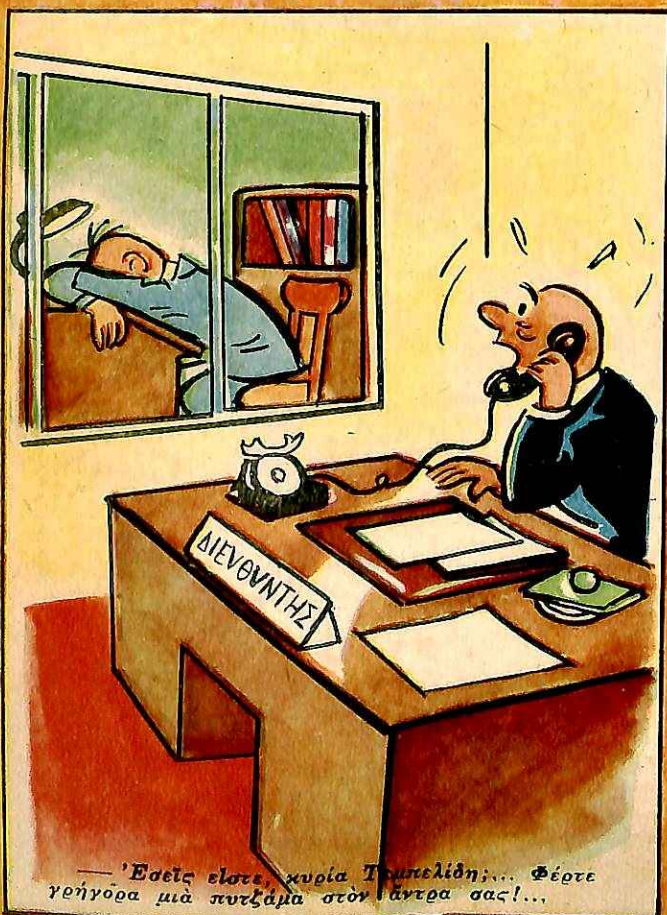
ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΗ
Ιατρός Δερματολόγος—Αισθητική

Ζαχαρίας: Βουτάς ή δέν βουτάς, γυναίκοδλα μου;...

Ο γιατρός: Είπε ανεξήγητο!...
Υπάρχουν στιγμές που η καρδιά σας
χτυπά πολύ ανώμαλα!...

— Έσείς είστε, κυρία Τραπεζίδη;... Φέρετε
ροήγγορα μιὰ πιτζάμα στον άντρα σας!...

— Τώρα, μαμά, πού είδες πόσο όμορφα είνε, νάρχεσαι μαζί
μας. έκδρομη κάθε Κυριακή για νά ξεκουράζεσαι!...
(Τού Μ. Γάλλια)